

Kazanma tutkusu Bölüm Bir

Nicole Wheeler Atlas Okyanusu'nun lacivert sularına vuran güneşin parlaklığı karşısında gözlerini kısarak durdu. Florida kumsallarında bulunduğu bu güzel ocak sabahı bir yıl önce geride bıraktığı ortabatmın sert kışlarını unutturmuştu.

Genç kadın kestane rengi saçlarını geriye ittikten sonra birkaç adım ilerleyerek bileklerine kadar suya girdi ve terden ıslanmış vücuduna çarpan hafif meltemin verdiği zevkle gözlerini kapattı. Sıcak güneş, serin su ve ılık meltem... Aston'ın ona yanında duran rüzgâr sörfünü kullanmayı öğretmesi için mükemmel bir gündü.. Hızla geçen bir sürat motorunun dalgalan kıyıya vururken Nicole ayak parmaklarını kuma gömdü. Rüzgâr sörfü de sallanmaya başlamıştı. Genç kadın eğilerek onu tuttu.

Tekne sanki sakinleştirilmesi gereken bir yarış atıymış gibi, "Sakin ol," dedi.

Nicole doğrularak tekrar denize baktı. Sürat motoru kanaldan yukarıya hızla ilerliyor, açık denize doğru yol alıyordu. Genç kadın dümendeki erkeği görebiliyordu. Belden yukarısı çıplak, omuzları geniş ve güçlüydü. Genç adamda ve motorunda saldırganlık ifade eden bir şeyler vardı

"Nicki?"

Nicole gözlerini kırpıştırarak omzunun üzerinden arkasına baktı. Aston Powell beyaz kumun üstünde ona doğru ilerliyordu. Genç kadın gülümsedi ama bir anda onun nasıl giyinmiş olduğunu görünce gülümsemesi kayboldu. İnsanlar takım elbise ve kravatla sörf kullanmazlardı.

Genç adam yanına geldiğinde Nicole, "Sörf binmeyecek miydik?" diye sordu.

Aston kolunu genç kadının omzuna dolayarak özür dilercesine gülümsedi. "Çok üzgünüm. Sözleştiğimizi

biliyorum ama bir işim çıktı."

Nicole başını yana eğdi. "Sakin Mystery Boat ile ilgili bir problem olduğunu söyleme."

"Pek büyük bir problem sayılmaz. Sadece yelkenlerle ilgili bir sorun var. Hemen Palm Beach'e gitmek zorundayım ve..."

Nicole bir kahkaha attı. "Büroda geçirdiğin zamandan çok daha fazlasını o yelkenlinin yanında geçiriyorsun, Aston."

Bir an için genç adamın ifadesi sertleşir gibi oldu ama hemen ardından yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Şu anda konuşan sekreterim mi, yoksa evleneceğim kadın mı, Miss Wheeler?"

. Bu sözlerin etkisiyle yanakları kıpkırmızı kesilen Nicole genç adamın kolunun altından çıktı. "Ben hiçbir şey için sana söz vermedim, Aston. Sadece dedim ki..."

"Ne dediğini çok iyi biliyorum, Nicki... Geleceğimiz hakkında düşüneneğini söylemiştin." Aston genç kadının çenesini tutup yüzünü yukarıya kaldırdı. "Ama denediğim için beni suçlayamazsın."

Nicole genç adamın açık renk gözlerine bakarken içinden, 'Denemekten hiç vazgeçmezsin,' diye geçirdi. Coral City'ye taşınıp onun sekreteri olarak çalışmaya başladığından beri Aston sürekli olarak genç kadının peşindeydi. Önce ondan randevu almaya çalışmış, giderek daha samimi bir ilişki kurmak istemişti. Nico-le'ün onu reddetmesi üzerine de taktik değiştirmiş, evlenme teklif etmişti. Ve haftalar boyu genç adamı reddettikten sonra Nicole sonunda geçen gece bu teklifi düşüneneğini söylemişti.

"...eğer yeterince erken dönersen. Ne dersin?"

Genç kadın gözlerini kırpıştırdı. "Üzgünüm, dalmışım, Aston. Bir şey mi sordun?"

"Sabahı neden burada geçirmiyorsun diye sormuştum. Biraz yüzer, kulüpte öğle yemeği yersin. İşimin bütün gün süreceğim sanmıyorum. Dönüşte buraya uğrar, seni akşam yemeği için Keys'deki o küçük yere gö-

türürüm."

Genç kadın gülümsedi. "Eğer erken dönersen sörfü nasıl kullanacağımı da gösterebilirsin."

"Onu kullanmayı çok kısa zamanda öğrenebilirsin, Niçki. Hem Fortune's Fancy'yi de kullanmayı öğrendin"

Nicole bir kahkaha attı. "Fortune's Fancy on iki metre uzunluğunda bir yelkenli, Aston."

"Ama onu kullanmayı hemen öğrendin, öyle değil mi?" Genç adam onu kendisine doğru çekerek kucakladı.

"Sen şimdiye kadar yelkenlimin gördüğü en iyi tayfasın."

"Ancak Coral CityBarbados arasındaki yarışta Mystery Boat'ta tayfalık yapacak kadar iyi değilim öyle mi?"

"Hayır, değilsin." Genç kadın bu kesin cevap üzerine şaşkınlıkla bakınca Aston bir kahkaha attı. "Üzgünüm, tatlım. Seni kırmak istemedim. Ama ne demek istediğimi biliyorsun. Benim daha tecrübeli birine ihtiyacım var. Sana yelkenli kullanmayı öğretinceye kadar Michigan Gölü'nde gezdiğin kayıktan daha büyük bir tekneye binmemiştin. Bunu kendin söyledin."

Nicole yumuşak bir ifadeyle, "Şaka yapıyordum, Aston," dedi. "Ne demek istediğini elbette anlıyorum."

"Ben sadece bu lanet olası yarış kazanmak istiyorum, hepsi bu."

Genç kadın başını salladı. "Biliyorum."

Aston gülümseyerek onu kendisine doğru çekince Nicole öpmesi için başını havaya kaldırdı. Daha sonra genç adam hızla uzaklaşırken ona el salladı ve kıyıya giderek sörfün yanına oturdu.

Serin suyun içine bacaklarını uzatırken, 'Ona bu konuda takılmaktan vazgeçmeliyim,' diye düşündü. Yarış ve

tekne genç adam için birer tabuydu ve bu ikisi söz konusu olduğunda hiçbir zaman şaka kaldırmazdı. Nicole onu şimdiye dek hiç bu kadar kararlı görme-

misti. Hele Powell Corporation konusunda asla bu tür bir kararlılık göstermezdi. Aston şirketi kayıtsız bir rahatlıkla idare eder ve bu tutumu yüzünden işleri hep kötüye giderdi. Buna rağmen sürekli yeni anlaşmalar yapılıyor, şirketin işleri her geçen gün artıyordu.

Şirket yeni bir ihale kazandığında Aston, "Povvell cazibesi," derdi. "Ben çalışkan biri değilim, Nicki. Umarım bunu bana karşı kullanmazsın."

Nicole dirseklerinin üstüne yaslanıp denize bakarken içini çekti. Bunu ona karşı nasıl kullanabilirdi? Her şeyin, hatta aşkın bile başarı uğruna kurban edildiği bir evlilik geçmişti başından. Tony ona kazanma tutkusuyla dolu erkekler için ilişkilerin hiçbir önem taşımadığını öğretmişti.

Sonuç olarak Aston'ın işine karşı gösterdiği kayıtsızlık genç kadının hoşuna gidiyordu. Yelkenli yarışını kazanma konusundaki kararlılığı Nicole'ü önceleri şaşırtsa bile sonradan bunu anlamıştı. Yarış insanın kanma giren bir şeydi. Kulüpteki yelkenli yarışında birinci olduklarında kendisi de haftalarca övünmemiş miydi? Genç kadın bacıklarını göğsüne çekip kollarını dizlerine doladı. Anlayamadığı tek şey Aston Powell'ın teklifini kabul edemeyişinin nedeniydi. Onu sevmiyordu ama aptal bir çocuk değildi. Artık romanlarda rastlanan büyük aşklar peşinde koşmuyordu. Bir zamanlar böyle bir aşk yaşamış, sonunda da hüsrana uğramıştı.

Aston'da bir kadının isteyebileceği her şey vardı. Yakışıklı, zengin bir erkekti ve teklifini kabul etmesi için yapmayacağı şey yoktu. Nicole mağaza vitrinlerinde herhangi bir şeyi beğenmemesi gerektiğini öğrenmişti. Çünkü ertesi gün beğendiği şeyi masasının üstünde buluyordu. Sörfün bile geçen hafta düşünmeden söylediği bir söz yüzünden alındığından şüphe yoktu.

Aston ile birlikte rüzgâr sörfü yarışını seyredelerken genç kadın. "Kimbilir nasıl eğleniyorlardır," demişti.

Ertesi gün de Aston, bu sörfü almıştı. "Buna binmekten hoşlanacağım düşündüm, Nicki."

Genç adamın sesindeki bir şey Nicole'ün bütün neşesini kaçırmıştı. "Umarım bunu sadece benim için almamışsındır."

Bu sözler üzerine Aston'ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Eğer izin verseydin sana ayla güneşi de alardım, Nicki."

Genç adam ona daha önce de pahalı hediyeler almış, ama hiçbirini kabul ettirememişti. Bakışları karşılaştığında Aston'ın bu eski hediyeleri düşündüğünü anlamıştı. Sonunda genç adam omuz silkmış, "Hepbirsörf istemişim. Sadece şimdiye kadar alma fırsatım olmamıştı, hepsi bu," demişti. Nicole içini çekerek bu konuda onunla tartışmamıştı. En azından çok özel bir hediye değildi bu. Ve şimdi burada, bu güzel sabahta sörfün üstünde olmak yerine yanında oturuyordu.

"Miss Wheeler?"

Genç kadın başını kaldırıp baktı. Limanda çalışan çocuklardan biri olan Jimmy yanında duruyordu.

Gülümseyerek, "Merhaba, Jimmy," dedi. "Bir şey mi oldu?"

"Beni Mr. Powell gönderdi. Sörfü karaya çekmemi istiyor."

Nicole suratını asarak ayağa kalktı. "Evet, sanırım öyle yapsan iyi olacak. Denize açılmayı düşünüyorduk ama bir engel çıktı."

Çocuk başını salladı. "Sörfü binmeyi hevesle bekliyordunuz, öyle değil mi? Rüzgâr bütün gün devam edecek." Genç kadın hafifçe tekneye dokunarak, "Evet," dedi. "Gerçekten de çok hevesleniyordum. Mr. Powell bu sabah sörfü nasıl kullanacağını gösterecekti."

Jimmy şaşkınlıkla baktı. "Size sörfü kullanmayı mı öğretecekti? Ama buna hiç gerek yok, Miss Wheeler. Ben sizi Fortune's Fancy'de defalarca gördüm. Yelkenli kullanmasını biliyorsunuz."

"Evet ama sörfü değil. Bu diğerlerinden farklı, öyle değil mi?"

Jimmy omuz silkti. "Pek sayılmaz. Yelkenli kullanmayı biliyorsanız biliyorsunuzdur. Bunun ötesi yok."

Nicole gülümsedi. "Ben pek emin değilim."

"Hayır, gerçekten de öyle. Bilmeniz gereken her şeyi birkaç dakika içinde size gösterebilirim." Çocuk sırıttı.

"Şuraya bakın."

Genç kadın gözlerini kısarak çocuğun parmağıyla işaret ettiği yere baktı. Bir sörf suyun üstünde hızla kayıyordu. Kullanan kız Jimmy'den daha küçüktü ve çok zevkli dakikalar geçirdiği açıkça belli oluyordu.

Jimmy, "Gördünüz mü?" dedi. "Bunu yapmak hiç de zor değil."

Nicole dudaklarını ısırıldı. Yelkenli kullanmasını gerçekten de biliyordu. Aston bile onun çok kolay öğrendiğini söylemişti. Denize açılırsa ne olabilirdi? Suyu düşebilirdi. Ama ne önemi vardı bunun? İslanmaktan korkusu yoktu. Üstelik insanın ıslanmaya can atacağı kadar sıcak bir gündü.

Genç kadın elini gözlerine siper etti. Şimdi suyun üstünde iki sörf vardı ve bu sörlere binenler birbirlerine neşeyle bağırıyorlardı. O sırada rüzgâr yelkenleri şişi-ince iki sörf de suyu hızla yardılar. Bir tanesi yan yatınca

üstündeki kız suya yuvarlandı. Tekrar sörf tırmanırken kahkahalar atıyordu. Jimmy, "Bunlar hiç batmaz," dedi. "Gördünüz mü? Kız tekrar üstüne çıktı." Nicole derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, Jimmy. Beni kandırdın." Genç kadın Jimmy'nin kolunu hafifçe çimdikleyerek gülümsedi. "Bana sadece ne yapmam gerektiğini söyle." Çocuk gülümsedi. "Elbette, Miss Wheeler. Göreceksiniz, harika vakit geçireceksiniz." Bir süre sonra Nicole sörfün üstünde hızla ilerliyor, kahkahalarla gülüyordu. Jimmy'ye tamamiyle haklı olduğunu söylemeyi unutmamalıydı. Bu harika bir şey-

di. Fortune's Fancy'ye binerken de çok eğlenceli saatler geçirmişti ama bu çok daha farklıydı. En küçük bir yer değiştirme, sörfün yönünün değişmesine yetiyordu. Jim arkasından seslenerek kıyıda uzaklaşmamasını söylemişti. "İyice öğreninceye kadar kıyıda kalın. Böylece güvende olursunuz." Nicole başlangıçta çocuğun tavsiyesine uydu. Ama zaman geçtikçe kendisine olan güveni de artıyordu. Limanın ötesinde, suyun içinde yükselen bir kaya görüntüsü veren, ağaçlarla kaplı küçük bir ada vardı. Aston'ın yelkenlisiyle kanaldan geçip açık denize çıkarırken burayı defalarca görmüş, her zaman bu adayı keşfe çıkmayı istemişti. Şimdi neden olmasındı? Genç kadın sörfü adaya doğru çevirdi. Rüzgâr şiddetlenmiş, sörfü idare etmek güçleşmeye başlamıştı. Ancak Nicole'ün buna aldıracağı yoktu. Köpükler saçarak suyun üstünde hızla ilerlemek çok hoşuna gidiyordu. O anda sörf iyice yan yattı. Nicole rüzgârın yelkenlerde yaptığı basıncı dengelemek için ağırlığını suyun üstüne doğru verdi. Şimdi sanki sörfle bütünleşmiş gibiydi. Uçar gibi ilerliyordu. Rüzgârın şişirdiği yelkenler, teknenin sürati ve duyduğu heyecan genç kadına her şeyi unutturmuştu. Adaya çok yaklaşmış olmalıydı. Bu yüzden belki de sörfün hızını azaltma zamanı gelmişti. Bütün yapması gereken ana yelkeni gevşetmekti. Sonunda hangi halatın yelkeni kontrol ettiğini hatırladığını söylediğinde Aston'ın ne kadar memnun olacağını düşünüp gülümsedi. Ancak kısa bir süre sonra gülümsemesi kayboldu çünkü halat hareket etmiyordu. Bütün gücünü kullanarak çektir ama hiçbir sonuç alamadı. Halat bir yere takılmış olmalıydı. O anda halatın makaraya sıkıştığını fark etti. Genç kadın eğilip halatı öfkeyle çektir ama yerinden

kımıldatamadı. O anda ağırlığı aniden yer değiştirdiği için sörf devrilecek gibi oldu. Bunun farkına varan genç kadın ağırlığını tekrar arkaya verdi. "Sörfü dengeli tutun, Miss Wheeler. Yoksa devrilirsiniz." Jimmy'nin sesi sanki kulaklarında yankılanıyordu. Nicole, 'Pekâlâ,' diye düşündü. 'Pekâlâ, eğilmeyeceğim. Çekmeye devam edeceğim ve...'
Genç kadın hırsla, "Lanet olsun!" diye söylendi. Hiçbir şey bu aptal halatı yerinden kımıldatamıyordu. Sörfü yavaşlatmanın başka bir yolu olmalıydı. Evet, elbette bunun bir yolu vardı? Tek yapması gereken şey rüzgâra doğru dönmektir. Böylece yelken sallanacak, rüzgârın gücü kaybolacak, sörf de duracaktı. Nicole'ün kalbi deli gibi çarpıyordu. Tekne kontrolünden çıkmış, cehennemden kaçarcasına suyun üstünde hızla ilerliyordu. O sırada bir düdük sessizliği böldü. Genç kadın yavaşça dönerek arkasına bakarken saçları rüzgârın etkisiyle yüzünü kamçılardı. Büyük bir tekne hızla yaklaşıyor, aralarındaki mesafe her geçen dakika biraz daha azalıyordu. Nicole, "Aptal!" diye bağırdı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Genç kadın sıkışmış halatı ümitsizce çektikten sonra, "Kımılma! Kımılma, kımılma..." diyerek sessizce dua etti. Düdük tekrar çalınca Nicole, "Yolundan çekilemiyorum," diye bağırdı. "Anlamıyor musun?" Rüzgâr sesini bastırıyor, teknenin dümeninde oturan her kimse muhtemelen onu duymuyordu ama en azından görüyordu. Neden teknenin yönünü değiştirmiyordu? Az sonra ona çarpacak, denize düşürecekti... O anda duyduğu korkuyla göğsü sıkıştı. Siyah tekne hemen arkasındaydı ve etrafındaki beyaz köpükler kuduz bir köpeğin salyalarını andırıyordu. Nicole kol-

lanını sallayarak bağırdı ama sesi peşinden gelen motorun gürültüsünde kayboldu. Tam o sırada tekne ani bir dönüş yaparak sörfün yanından geçti. İri dalgalar üstüne doğru gelirken genç kadın tekrar bir çığlık attı. Dalgalar sörfü hızla çarptı. Sörf suyun üstünde yükselirken ani bir sarsıntıyla yan yatıp devrildi. Nicole derin bir nefes almaya çalışırken dalgaların ve ağır yelkenin altında kaldı. Genç kadın suyun yüzüne çıkabilmek için mücadele etti. Ama halat onunla uğraşmaktan henüz vazgeçmemiş, kurbanını elden kaçırmamaya kararlıymışçasına bacaklarına dolanmıştı. 'Oh, hayır!' Bu sessiz çığlık beyninin içinde durmadan yankılanıyordu. Düştüğü tuzaktan kurtulamıyor,

boğulmak üzere olduğunu hissediyordu.

Hayır! Ölmeyecekti. Bu şekilde olmazdı. Delinin biri çığnemek için onu seçti diye ölemezdi. Mücadele edecek, kendisini kurtaracaktı.

O sırada vücuduna bir şey sürtündü. Yanından geçen gölgeyi görünce gözleri iyice açıldı. Bir bir erkekti ve elinde parlayan bir şey vardı. Genç adam bacaklarına dolanan halatı tutup kesmeye çalıştı ama ip bir türlü kopmuyordu. Nicole'ün burnundan hava kabarcıkları çıkmaya başlamıştı. Ciğerleri patlayacak gibi oluyor, bir an önce soluk almak istiyordu. Panik içinde yamındaki erkeğe yapıştı ama genç adam onun ellerini iterek halatı kesmeye devam etti. Sonunda halat koştı ve Nicole'ün bacakları serbest kaldı.

Ciğerlerinde hava kalmayan genç kadın nefes alabilmek için suyun yüzüne çıkmaya çalıştı. Ancak yelken vücudunu bir kefen gibi sarmış, onu dönüşü bulunmayan yere doğru çekmekteydi. O sırada güçlü kollar onu yakaladı. Genç adam onun nefes almak zorunda olduğunu anlamıyor muydu? Nicole yumruk ve tekmeleriyle mücadele ederek kendisini bu kollardan kurtarmaya çalıştı. Ve sonunda serbest kaldı.

Genç kadın hızla su üstüne çıkıp ciğerlerini havayla

doldurunca yuttuğu deniz suyu onu öksürtmeye başladı. Birdenbire bacakları yelkene değdi ve panik içinde çırpındı.

"Lanet olası kadın! Çırpınmayı bırak, duymuyor musun? Dur yoksa seni burada bırakırım."

Genç adamın sesi sert ve öfkeliydi. Ancak bu tehdit Nicole'ü kendisine getirdi. Genç adam bir kolunu ona dolayıp suyun üstünde hareketsiz duran siyah tekneye doğru götürürken Nicole bitkin bir şekilde başını salladı. Tekneye vardıklarında merdivene tutunmaya çalıştı ama bütün adaleleri pelte gibi olmuştu. Genç adam söylenerek onu belinden yakaladı ve yukarıya doğru itti. Nicole belinde, kalçasında ve bacaklarında onun parmaklarının dokunuşunu hissetti. Ardından teknenin içine yuvarlandı. Yuttuğu suları çıkarmak için öksürürken genç adam da tekneye çıktı.

"Haydi, kalk."

Nicole genç adamın yardımıyla ayağa kalktı. Sonra tekrar öksürmeye başlayarak ağzındaki tuzlu suyu tükürdü ve ciğerlerini bol havayla doldurdu.

"Ben... Ben şimdi iyiyim. Gerçekten..."

Genç adam, "Sen bir aptalsın," dedikten sonra bir şey söylemesine fırsat vermeden onu kucağına aldı.

Nicole, "Lütfen," diye fısıldadı, "iyiyim. Ben..."

Genç adam dişlerinin arasından, "Ben olmasaydım şimdi bunu bile diyemeyecektin," dedi.

Daha sonra kollarını Nicole'e iyice sararak onu aşağıdaki kamaraya taşıdı ve bir kanepenin üstüne bıraktı.

"Al, şunu üstüne giy." Nicole genç adamın uzattığı beyaz bornoza baktı. "Haydi. Giy şu lanet olası şeyi üstüne."

Nicole gözlerini ona dikti. Hızla gerçeğe dönüyordu. Kurtarıcısı az önce neredeyse boğulmasına yol açacak kişiydi. Acaba bunun farkında olmadığını mı sanıyordu?

"Bornozunuza ihtiyacım yok. Eğer sörfümü devir

meden önce bana yardım etseydiniz..."

"Dikkatli olmazsan şoka gireceksin. Bornozu üstüne giy."

"Ben çok geçirmiyorum. Ben..." Ama itiraz ederken bile dişleri birbirine çarpıyordu. Genç adam bir şeyler homurdandıktan sonra eğilerek bornozu onun omuzlarına koydu. Nicole önce üstünden atmak istemesine rağmen sonunda bornozun sıcaklığının içine gömüldü. Bütün vücudu tir tir titriyordu. Şimdiye kadar böylesine üşüdüğünü hiç hatırlamıyordu.

"İç şunu."

Başını kaldırıp bakınca genç adamın içinde amber renkli bir sıvı bulunan bir bardak uzattığını gördü.

"Hayır. Ben... Ben..."

Genç adam, "Brandi," dedi. Nicole başını iki yana sallayınca bileğinden yakalayarak ayağa kaldırdı onu. "İç şunu."

Nicole onun sesindeki ifade karşısında itiraz etmekten kaçındı. Bardağı alarak iki eliyle tuttu ve dudaklarına götürdü.

Genç adam, "Sonuna kadar," diye uyardı.

Brandi boğazından aşağıya inerken ateş gibi yaktı. Bardaktaki içkiyi daha bitirmeden bütün vücuduna yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Daha iyi misin?" Nicole başını sallayınca genç adam bardağı onun elinden aldı. "Pekâlâ. Şimdi sana bir bakayım."

"Ben artık iyiyim. Eğer sadece..."

"Lanet olası kadın, her şeye itiraz etmek zorunda mısın?" Genç adam omuzlarından tutarak onu kendisine doğru döndürdü. "Ben sadece bir yerinde yara ya da çürük olup olmadığını görmek istiyorum."

Brandi işe yarıyor, Nicole kendisini daha güçlü ve kontrollü hissediyordu. Karşısında öfkeyle dikilen genç adama baktı.

"Böylesine endişelenmek için biraz geç değil mi? Ama bilmek istiyorsanız söyleyeyim. Ben gayet iyi

yim.

Genç adam, "Buna ben karar vereceğim," dedikten sonra Nicole'ün engellemesine fırsat vermeden ellerini yavaşça onun vücudunda dolaştırmaya başladı.

Nicole genç adamın parmakları saçlarının arasında dolaşırken kıılmıdamadan durdu. Parmaklar başından ensesine, oradan da omuzlarına indi. Genç adam çenesinden tutup yüzünü yukarıya kaldırıncaya Nicole ilk kez ona yakından bakma fırsatını buldu.

İlk düşündüğü şey genç adamın tıpkı teknesine benzediği idi esmer ve güçlü. Gece yansı kadar siyah ve ıslak saçları alınına dökülüyor, ensesinde hafifçe kıvrılıyordu. Teni sanki bütün zamanını güneş altında geçirmişcesine yanıktı. Güçlü, düzgün bir burnu, köşeli bir çenesi vardı. Omuzları geniş ve göğsündeki siyah tüylerin üstünde su damlacıkları parlıyordu. Nicole bakışlarını aşağıya doğru kaydırınca koyu renk tüylerin karnından aşağıya inip siyah, küçük bir mayonun içinde kaybolduğunu gördü.

"Beğenini kazandım mı?"

Genç adamın sesi alay doluydu. Yanakları bir anda kıpkırmızı kesilen Nicole onun gözlerine bakınca şimdiye kadar gördüğü en açık gri renkli gözlerle karşılaştı.

Genç kadın soğuk bir sesle, "Tatmin oldunuz mu?" diye sordu.

Genç adam bakışlarını onun vücudunda dolaştırırken bir kahkaha attı. "Gördüğüm kadarıyla evet."

Bu sözlerin ardından bornozun yakasını tutunca Nicole onun eline vurdu. "Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Geçirdiğim boşalma tehlikesi dışında gayet iyiyim."

Genç adamın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "İyice kontrol etmemi istemiyor musun?"

Nicole çenesini havaya kaldırdı. "Beni neredeyse öldürüyordunuz."

Genç adamın kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsunuz." Nicole'ün sesi buz gibiydi. "Tekneyi üstüme sürüp beni suya düşürdünüz."

"Bunu bilerek yaptım."

Genç adamın sözleri kibir doluydu. Nicole onun yüzüne, soğuk ifadeli gözlerine baktıktan sonra arkasını döndü. Kendi kendine bir manyakla münakaşa etmemesi gerektiğini söylüyordu; özellikle de onu neredeyse öldürecek oluşundan övünerek bahseden biriyle.

"Bu arada, sen ne yaptığım sanıyordun?" Genç adamın sesi öfkeyle sertleşmişti.

"Ne yapıyor gibi görünüyordum? Rüzgâr sörfüne biniyordum."

"Gerçekten mi? Ben hiç de aynı fikirde değilim."

Nicole'ün gözleri kısıldı. "Denizcilikten anlayacağınızı beklemiyordum zaten."

Genç adamın kaşları çatıldı. "Ne demek istediğini açıklayabilir miydin, Miss...?"

"Wheeler. Bunu açıklamak çok hoşuma gider. Sizin gibi insanlar..."

Genç adam başını yana doğru eğerek, "Benim gibi insanlar mı?" diye sordu. Ses tonu susması için Nicole'ü uyarmalıydı, ama genç kadın öfkeden kontrolünü tamamiyle kaybetmişti.

"Evet, doğru. Sürekli düdük çalıp o lanet olası teknenizle beni korkutarak gayet iyi vakit geçirdiniz..."

Nicole genç adamın gülümsediğini görünce sustu. Dişleri esmer yüzünde bembeyaz parlıyordu.

"Devam et. Gerisini de duyalım." .

"Söyleyeceğim şeylerle ilgilenmenize doğrusu çok şaşırımdı. Tekneyi üstüme sürerken beni hiç düşünmediniz."

Genç adam ona doğru bir adım attı. "Rüzgâr sörfü kullanmayı sana kim öğretti Miss Wheeler?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

"Çünkü kim Öğrettiyse bu konuda hiçbir şey bilmiyor."

"Bu doğru değil. O mükemmel bir denizcidir."

Genç adam soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Bence hiç de öyle değil."

Nicole ıslak saçlarını arkaya attı. "Elbette siz denizcilik hakkında her şeyi biliyorsunuzdur."

"En azından sana sörf kullanmayı öğreten kişiden daha fazlasını bildiğimden eminim."

Genç kadının gözlerinde öfke dolu bir ifade belirdi. "Her şey olabilirsin ama denizci değilsiniz. Siz sadece ölüm saçan oyuncağıyla gurur duyan birisiniz..."

"Miss Wheeler..."

"Az önce boşulabilirdim. Bu hiç aklınıza geldi mi?"

"Miss Wheeler, eğer bir an için beni dinlersen..."

Nicole başını iki yana salladı. "Hayır, siz dinleyin. Eğer beni kurtardığınız için teşekkür edeceğimi umuyorsanız uzun süre beklemeniz gerekecek. Hem de çok uzun süre. Şimdi eğer beni... Hey! Hey!" Genç adam birden onu kucağına alınca Nicole bağırılmaya başladı. "Beni yere indirin. Siz ne yaptığınızı..."

Genç adam onu ıslak vücuduna yaslayarak yatağa doğru yürüdü. Nicole'ün kalbi korkudan deli gibi çarpıyordu.

"Lanet olası! Bırak beni."

Ancak genç adam yatağın yanından geçerek merdivenlere doğru ilerledi. Ardından Nicole'ü bir çuval gibi

omzuna atarak dışarıya taşıdı.

Genç kadını yere indirdiğinde, "Pekâlâ," dedi. "Şuraya bir bak."

Sıcak rüzgâr Nicole'ün dağılmış saçlarını yüzüne doğru savurdu. Saçlarını geriye iterken elleri titriyordu.

Bakışlarını suyun içinde yan yatmış bir halde duran sörfe dikti.

Ardından kalbinin atışlarını genç adamın duymaması için dualar ederek, "Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi. "Siz... sörfümü mahvettiniz ve beni de incitebilirsiniz. Ben..."

Genç adam ellerim havaya kaldırdı. "Sen her zaman bu kadar kalın kafalı mısın? Bir kez olsun burnunun

ucunu göremez misin?"

Genç adam omuzlarını sınıksız tutunca Nicole yüzünü buruşturdu.

"Ben hiçbir şey görmü..."

O anda sustu. Az ötelinde mavi denizin içinde yükselen kayalıklar sanki dokunabileceği kadar yakındı.

Dalgalar vahşi bir şekilde kayalara vuruyor, beyaz köpükler oluşturuyordu. Nicole sıcak güneşe ve üstündeki bornoza rağmen birdenbire buz kesildiğini hissetti ve titreyerek bir adım geriledi.

Genç adam, "Doğru," dedi. Nicole'ün hemen arkasında duruyordu. Başını öne doğru eğdiğinden dudakları genç kadının kulağına değmek üzereydi. Nicole onun nefesinin sıcaklığını teninde hissedebiliyordu. "İyi bak, Miss Wheeler. Sen ve sörfün doğru oraya gidiyordunuz. Seni durdurabilmek için bildiğim her şeyi yaptım. Düşüğün üç kere çalınmasının tehlike anlamına geldiğini bilmiyor musun?"

Nicole başını iki yana sallayarak yutkundü. Gözlerini kayalardan ve köpüren dalgalardan alamıyordu.

"Hayır. Ben... Ben anlamadım... Adaya doğru gidiyordum ve ben..."

"Bana başka seçme şansı bırakmadın. Seni durdurmanın tek yolu seni denize düşürmekti."

Genç kadının dizleri titremeye başlamıştı. "Ben... Ben geri dönmeye çalışıyordum. Ama yelken sıkışmıştı.

Birden bana dolandı. Ne halatı ne de yelkeni gevşetebildim. Ben... Ben..."

"Eğer benim o tehlikeli oyuncağım dönmeyi başa-ramasaydı ikimiz de o kayalara çarpacaktık." Genç adamın gözlerinde soğuk bir ifade belirdi. "Daha önce hiç sörf kullanmadın, öyle değil mi?"

Nicole güçlükle yutkundü. "Evet. Hayır. Yani ilk kez tek başıma çıktım."

Genç adam başını salladı. "Ben de böyle düşünmüştüm. O şeyi sana hangi lanet olası aptal satıp yalnız başına açılmana izin verdi?"

"O... O benim değil. O... bir arkadaşımın." Nicole nefesini tutarak genç adamın gözlerine baktı. "Kendimi korkunç hissediyorum. Sizden özür dilemem gerek."

"Evet, iyi edersin."

Genç kadını başını salladı. "Ne kadar üzgün olduğumu..." Kelimeler sanki boğazında takılıp kalıyor gibiydi. Bir anda titremeye başladı. "Ben..."

"Sakin ol, sakın ol, Miss Wheeler. Hepsi geride kaldı."

Nicole başını salladı. "Haklısınız. Her şey..."

Bir anda durduğu yerde sendeleyince genç adam onu tutarak kollarıyla sınıksız sardıktan sonra yumuşak bir sesle, "Pekâlâ," dedi. "Şimdi derin nefes al. Tamam. Bir daha."

Genç kadının başını göğsüne yasladı. Nicole onun çıplak vücudunun sıcaklığını, kollarının gücünü, düzenli kalp atışlarını hissedebiliyordu. Gözlerini kapatarak kendisini genç adamın kollarına bıraktı. ' Birkaç dakika sonra Nicole derin bir nefes alarak, "Ben... Ben şimdi iyiyim," diye fısıldadı.

Genç adam dirseklerinden tutarak onu kendisinden biraz uzaklaştırdı ve dikkatle yüzüne baktı.

"Hepsi geçti. Artık bunu aklından çıkar."

Nicole başını iki yana salladı. "Bunu nasıl yapabilirim? İkimiz de..."

"Ama ikimize de hiçbir şey olmadı."

"Ne kadar üzgün olduğumu anlatmam imkânsız. Ben... Ben ikimizi de öldürebilirdim..."

Genç adam onun yüzünü ellerinin arasına alarak kendi yüzüne yaklaştırdı. "Bunu düşünme. İkimiz de iyiyiz. İkimiz de canlıyız." Nicole hiçbir şey söylemeyince genç adam bakışlarını onun dudaklarına çevirdi ve, "Hem de çok canlı," dedikten sonra dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Anlıyor musun?"

Nicole kirpiklerinin arasından ona baktı. Güneş ışığı genç adamın yüzünde oyunlar oynuyor, sert hatlarını aydınlatıyordu.

"Evet. Evet, anlıyorum."

Genç adamın birkaç dakika öncesine kadar buz gibi olan gözleri sıcak, dumanlı bir griye dönüşmüştü. "Öyle mi?" diye fısıldadıktan sonra Nicole'ün kımıldamasına fırsat vermeden kollarını ona doladı ve öpmek üzere eğildi.

O anda Nicole'ün elleri aralarına girdi. Ancak, "Yapma," derken bile yüzünü genç adama doğru kaldırıyordu. Onun dudaklarının temasını hissederken bir fısıltı ya da iç çekişe benzeyen bir ses duydu ama bu sesin kimden geldiğini anlayamadı. Birden dudakları aralandı ve genç adamın dudaklarının tadını hissetti.

Bir anda dünya hızla dönmeye başlamıştı. Tekrar boğuluyordu ama bütün vücudunu kaplayan sıcak dalgasının nedeni farklı bir şeydi bu kez. Genç adam onu iyice kendisine doğru çekti. Nicole onun göğsüne yaslanan sert kaslarını hissedebiliyor, ikisinin de ani ve güçlü bir arzuya dolduklarını anlayabiliyordu. Avuçlarını genç adamın göğsüne yasladığında onun vücudunun sıcaklığının parmak uçlarından kendisine aktığını hissetti.

O anda bir düdük sesi onları çevreleyen sessizliği yırttı. Nicole kendisini genç adamın kollarından kurtararak denize baktı. Küçük bir tekne düdük çalarak onlara doğru yaklaşıyordu.

Genç adam, "Bekle," diye fısıldadı ama Nicole gözlerini yaklaşan tekneye dikerek onun yanından uzaklaştı. "İşte, orada."

Bu Aston'm sesiydi. Tekne iyice yaklaşıp hız kestiğinde Nicole bornozu vücuduna doladı. Jimmy teknenin arkasında Aston da dümeninde duruyordu. Genç adam önce Nicole'e sonra da yanındaki erkeğe baktı.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Powell. Seninle karşılaşmak her zamanki gibi bir zevk."

#

Aston tekrar Nicole'e baktı. "İyi misin?"

Genç kadın telaşla, "Evet," dedi. Aston'ın yüzün-

de şimdiye kadar hiç görmediği bir ifade vardı. Gözleri buz gibi bakıyordu. Genç kadın Aston'ın hoşnutsuzlukla gerilmiş dudaklarını görünce içinden, 'Bundan da öte bir şeyler var,' diye geçirdi. "Ben.. Ben bir kaza geçirdim, Aston. Mr... Mr..."

Genç adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bakışlarını Aston'dan çevirmeden yumuşak bir sesle, "Tarrant," dedi. "Chase Tarrant."

Chase Tarrant. Elbette! Nicole daha önce birkaç kez bir anlaşma ya da ihaleyi kaybettiğinde Aston'ın bu isimden bahsettiğini duymuştu. Tarrant en güçlü rakibiydi ve Aston onun dürüst biri olmadığından emindi.

Tarrant gözlerini genç kadına çevirdi. "Sakin sörfü ödünç veren arkadaşının Powell olduğunu söyleme." Nicole kıpkırmızı kesildi. "Evet. Ben onun sekreteriyim. Ben..."

"O benim için sekreterden daha öte, Tarrant."

Nicole şaşkınlıkla Aston'a baktıktan sonra, "Hayır," dedi. "Ben..."

Tarrant'ın gözlerinde buz gibi bir ifade belirmişti. "Haydi, Miss Wheeler. Erkek arkadaşın seni bekliyor."

Genç kadın yutkundü. "Ben... Bornozunuzu sonra yollarım."

"Sende kalsın."

"Nicki." Aston'ın sert sesini duyunca genç kadın ona döndü.

"Evet, pekâlâ, Aston. Geliyorum. Ben... Ben sadece Mr. Tarrant'a teşekkür etmek istedim."

"O halde teşekkür et."

Chase Tarrant'ın kahkahası gözlerindeki ifade kadar soğuktu. Bakışlarını genç kadından Aston'a çevirdi.

"Ama o bana teşekkür etti bile, Aston." Bu sözleri söyleyiş tarzı Aston'ın yüzünün bembeyaz kesilmesine neden oldu.

Nicole başını iki yana salladı. "Aston, hayır."

Genç kadın bu anı sonsuza dek unutmayacağını bi-

liyordu. Jimmy şaşkınlıktan açılmış gözlerle teknenin arkasında oturuyor, Aston gülümsemekte olan Chase Tarrant'a öfkeyle bakarken genç kadın donmuş gibi onların ortasında duruyordu.

Sonunda Aston bakışlarını başka tarafa çevirerek bu duruma son verdi.

Genç adam elini uzatarak, "Haydi, Nicki," dedi. "Sâna yardım edeyim."

Ancak Nicole'ün bir adım atmasına fırsat kalmadan Chase Tarrant genç kadını kucağına aldı ve onu kenara kadar taşıdı. Gözleri garip bir şekilde parlıyordu.

Genç adam, "Hoşçakal, tatlım," dedikten sonra onu öptü.

Nicole öylesine şaşırılmıştı ki ona engel olamadı. Aston'ın öfkeli sesini, Jimmy'nin şaşkınlıkla nefesini tutuşunu duydu. Az sonra yavaşça diğer tekneye yerleştirildi.

"Sen... Sen..."

Tarrant bir kahkaha attı. "Konuşamıyor musun, Miss Wheeler? Buna inanamıyorum."

Aston kolunu Nicole'e dolayarak onu kendisine doğru çekti. Genç kadın şimdiye kadar hiç göstermediği bir uysallıkla ona sokuldu.

"Lütfen beni eve götür."

Tarrant alaycı bir şekilde gülümsedi. "Evet, Powell, neden böyle yapmıyorsun? Bu bayan oldukça hareketli bir sabah geçirdi."

Nicole, Aston'ın vücudunun gerildiğini hissetti. "Seninle işimiz henüz bitmedi, Tarrant. Bunu sakın unutma." Tarrant'ın yüzündeki gülümseme birden kayboldu. "Bu konuda çok haklısın." Gözleri buz gibi bir ifadeyle parlıyordu.

Genç adam bu sözlerinin ardından merdivenlerden inerek kamaraya girdi. Mavi gökyüzüne ve sıcak güneşe rağmen siyah teknenin boş güvertesi bir anda Nicole'ün titremesine neden oldu.

Bölüm İki

Nicole daktilo etmekte olduğu mektuptan başını kaldırarak tereddütle içeri bir adım atan çocuğa gülümsedi.

"Gelsene Adam, seni ısırمام."

Çocuk sırıtarak, "Korktuğum siz değİlsiniz, Miss Wheeler," dedikten sonra başıyla genç kadının arkasındaki kapalı kapıyı işaret etti. "Mr. Powell içerde mi?" Nicole'e doğru ilerleyerek bir paket uzattı. "Öğle yemeğİ siparişini getirdim."

Nicole başını salladı. "Evet, içerde."

Çocuk içini çekti. "Ben de bundan korkuyordum. Fikrini değıştirip dışarı çıktığını umuyordum."

"Üzgünüm ama seni bekliyor."

"Ümit etmek insana zarar vermez, öyle değıil mi?" Adam derin bir nefes aldı. "Tamam. Hazırım. Bana şans dileyin."

Nicole diafona uzanırken çocuğa gülümsedi. "Aptal olma. Mr. Powell seni azarlamaz."

Adam gülümseyerek, "Azarlayacağından eminim," dedi. "Bu hafta önüne geleni azarlıyor. Bundan payınızı almadığınızı söylemeyeceksiniz, değıil mi Miss Wne-eler?"

Nicole'ün gülümsemesi birden kayboldu. "Burada olduğunu haber vereceğim, Adam. Endişelenme. Her şey yolunda gidecek. Göreceksin."

Birkaç dakika sonra Aston'ın bürosunun kapalı kapısı ardından gelen sesler genç kadının ne kadar yanıılmış olduğunu gösterdi. Aston öfke dolu bir sesle bağıırıyordu. Sonunda kapı açılıp Adam dışarı çıktığında çocuğun yüzü bembeyaz olmuştu. Kapıyı dikkatle kapatarak başını iki yana salladı.

"Eğer bir daha böyle bir şey olursa savaş tazminatı isteyeceğim." Adam merak dolu bir ifadeyle Nicole'e baktı. "Gerçekten de patronun nesi var?"

Genç kadın içinden, 'Chase Tarrant,' diye geçirdi. Geçen haftadan beri Aston'ın böylesine sinirli olmasının tek nedeni oydu. Ancak hiçbir şey söyleyemeyerek gülümsedi ve bir tomar zarf uzattı.

"Bu mektupların yerlerine mümkün olduğunca çabuk ulaşmaları gerekiyor Adam. Benim için bunları postaya verir misin?"

"Sizin için her şeyi yaparım, Miss Wheeler."

Adam mektupları almak için uzanırken, "Patron konusunda iyi şanslar," diye fisıldadı. "Buna ihtiyacınız olacak." Diafondan gelen ses Adam'ı susturdu. Nicole düğmeye basınca Aston'ın sert sesi odayı doldurdu.

"Nicole? Hemen buraya gelir misin?"

Genç kadın sandalyesinden kalkarken kendisini gülümsemeye zorladı. "Seninle sonra görüşürüz, Adam."

Nicole çocuk gidene kadar bekledikten sonra kapıyı vurup içeri girdi. Aston'ın deri koltuğu cama doğru dönüktü ve genç adam geniş pencereden dışarısını seyrediyordu. Kapının sesini duyunca koltuğunu döndürdü.

"Demek geldin." Genç adamın sesindeki öfke Nicole'ün kaskatı kesilmesine neden oldu. "Şu çocuk hiçbir şeyi doğru anlamaz mı? Ona defalarca öğle yemeğini köşedeki büfeden almamasını söyledim. O büfenin kahvesi berbat. Bir şey daha var. Onlar..."

Genç kadın telaşla, "Büfeye siparişi ben verdim, Aston," dedi. "Yemeğini burada yemeye son anda karar verdin ve bir saat içinde yemek getirebileceğimiz en yakın yer de orasıydı."

Aston ona baktı. "Umarım siparişi doğru almışlardır. Bunu bile yapamıyorlar."

Genç adamın sesindeki aksilik Nicole'ün tüylerini diken diken etti ama gülümsemeyi başardı.

"Pakete bir bakalım, olur mu?" Genç kadın paketi

açarak içindekileri çıkartmaya başladı. "Bir tavuklu sandviç. Arasına hardal sürülmüş jambonlu sandviç.

Salatalık turşusu. Tatlı. İki kahve." Nicole kaşlarını

çatarak paketin içine baktı. "Aslında bir şey unutmuşa benziyorlar."

Aston'ın kaşları çatıldı. "Sana ne dedim? Unutacaklarını biliyordum. Neyi unuttuğunuz?"

Nicole genç adamın gözlerinin içine baktı. "Zehir. Personelin yarısı senin zehir içmeni arzuluyor Aston. Birkaç gündür herkese korkunç saatler yaşattın."

Genç kadın bu hafif alaylı sözlerinin Aston'ı gülümseteceğini ummuştu ama genç adam daha çok öfkelenerek bağıırmaya başladı,

"Kim şikâyet ediyor? Bana isimlerini ver de ben..."

"Ne yapacaksın? Azarlayacak mısın? Şimdiye dek ömür boyu yetecek kadar azarladın. İştten mi atacaksın?

Burada çalışanların yarısı istifa etmediğİ için çok . şanslısın. Çok sadık bir personelin var, Aston. Ama hepsini kaçıracaksın. Herkes aynı şeyi söylüyor ve bunun için de onları suçlayamazsın."

"Senden biraz sadakat beklememin fazla olduğunu sanmıyorum, Nİcki. İnsanların senin Önünde hakkımda ileri geri konuşmalarına göz yumacağımı ummaz-dım."

"Onlar sadece gerçeğı söylüyorlar. Bütün hafta boyunca herkese karşı çok kötü davrandın. Ve içlerini bana döktükleri için onları suçlayamazsın. Senin adına çalıştığımı biliyorlar ve davranışlarından bir anlam çıkarmaya

çalışıyorlar."

Aston gözlerini genç kadıninkilere dikti. "Söylemek istediğim şey bu değildi."

"Ben ilişkimizi teşhir etmedim, Aston. Bunu biliyorsun. Büronun dışında birbirimizi gördüğümüzü hiç kimsenin bilmediğinden eminim."

Aston hoşnutsuzlukla gülümsedi. "İlişkimiz mi? Ben aramızdaki şeye bu ismi veremiyorum."

Nicole gözlerini kısarak baktı. "Bunu yapma, Aston. Şu son hafta boyunca sürekli üstüme vardın ve tek yaptığın şey haklı olduğum konusunda beni ikna etmek oldu. Aylarca önce büro dışında görüşmememiz gerek-

tiğini söylemiştim. Hatırlıyor musun? Sana demiştim ki..."

"Evet, Nicki, bunu çok iyi hatırlıyorum. İşle zevki birbirine karıştırmayı düşünmediğini söyledin. Fikrini değiştirmek ve seni yemeğe götürebilmek için aylarca uğraşmak zorunda kaldım. Bana ismimle hitap etmen için iki hafta geçmesi gerekti. Seni öpmeme ise ancak iki hafta daha geçtikten sonra izin verdin."

Nicole kahve kabını masaya bıraktı. "Beni istemenin nedeni bu mu? Eğer öyleyse..."

"Ama Chase Tarrant'a gelince bu kadar mükemmel davranmadm, öyle değil mi? Sen... Nicki? Nicki!" Kapiya doğru yürüyen genç kadının arkasından bağırma başladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Öğle yemeğimi huzur içinde yemek istiyorum. Bu konuyu defalarca konuştuk..."

Aston hızla onun yanına gelerek kolunu yakaladı. "Ve şimdiye kadar senden tatminkâr bir cevap alamadım. O lanet olası adamla aranda neler geçiyordu?"

Nicole bakışlarını kolunu tutan elden genç adamın yüzüne çevirdi. "Bırak gideyim."

Aston bir an için onun kolunu daha da fazla sıktıktan sonra bıraktı.

"Sana basit bir soru sordum."

"Ve ben de bu soruya defalarca cevap verdim. Hiçbir şey olmuyordu. Adam benim hayatımı kurtardı. O..."

"O seni suya düşürdü Nicki. Hayatım kurtarma hikâyesi..."

Genç kadın içini çekti. "Bu bir hikâye değildi, Aston. Kayaları benim gibi sen de gördün. O kayalara çarpabilirdim."

Aston elini saçlarının arasında dolaştırdı. "Tamam, tamam. Ancak bu her şeyi açıklamıyor. Chase Tarrant'ı tanıyışından beş dakika sonra kollarının arasındaydın ve onu öpüyordun. Sanki... Sanki..."

Nicole yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti.

"Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim. Ama bütün hafta boyunca anlatmaya çalıştım. Gördüğün şey sadece Tarrant'ın kötü bir şakasıydı. Benimle hiçbir ilgisi yoktu."

"Haydi, Nicole, ben çocuk değilim. Ben Jimmy ile birlikte size doğru gelirken sen onu öpüyordun. Sizi görebiliyorduk. Üstelik aynı şeyi tekrarladınız. Tarrant seni bana vermeden hemen önce."

"Beni sana vermek mi? Bir paket gibi mi? Bunu mu demek istiyorsun?"

Powell aniden öfkelenildi. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun, Nicki. Sen ve Tarrant..."

Nicole derin bir nefes aldı. "Beni dinle, Aston. Bunu sana son kez söylüyorum. Tarrant benim hayatımı kurtardı. Onun hakkında söyleyebileceğim tek iyi şey bu. Bunun dışında o bir manyak ve onun hareketlerinden sorumlu tutulmayı da reddediyorum. Onun güvenilmeyecek biri olduğunu sen kendin söyledin."

Genç adamın yüzünde Nicole'ü Chase Tarrant'ın teknesinde bulunduğu ankine benzer bir ifade belirdi. Ancak bu hemen kayboldu.

"Bu doğru. Tarrant güvenilir bir insan değildir. O alçağın tekidir. İhaleleri elimden almak için sağa sola rüşvet yedirdi, kalitesiz malzemeler kullanarak maliyet düşürdü."

"Onun bunu nasıl başardığını bir türlü anlamıyorum. Neden hiç kimse çıkıp da yaptıklarını açıklayamıyor?"

Powell bakışlarını başka tarafa çevirdi. "O çok kurnaz bir insandır, Nicki. Yaptıklarının çoğunu ispatlamak mümkün değil. Şirketini şimdiki haline türlü dalaverelerle getirdi. Bunu herkes biliyor. Ayrıca yaşadığı lüks hayata, kulüp üyeliklerine, hızlı teknelerine rağmen onun, tırnakları kirli bir çukur kazıcı olduğunu da biliyorlar..."

"En azından bu dürüst bir kir, PoweI."

Duydukları erkek sesi ikisini de şaşırttı. Kapiya doğru

baktıklarında Nicole nefesini tuttu. Chase Tarrant bir omuzunu kapiya dayamış soğukkanlı bir şekilde gülümsüyordu. Üstünde siyah flanel bir takım elbise vardı ve omuzlan genç kadının son gördüğü seferki gibi genişti.

Genç adam gülümseyerek bakımlı tırnaklarını inceledi.

"Hayır, tırnaklarımda hiç kir yok. On yıldan fazla bir zamandan beri hiç çukur kazmadım. Ara sıra işyerime gidip buldozerlerimden birini çalıştırdığımı itiraf ediyorum. Bu hoşuma gidiyor. Bunu sen de denemelisin, Powell." Genç adam bakışlarını Aston'ın şaşkın yüzüne dikti. "Biraz pislğe bulaşabilirsin ama buna al-dıraçağmı sanmam. Senin ellerin benimkilerden çok daha kirlidir."

Aston, "İçeriye girmene kim izin verdi?" diye sordu. "Sen nasıl...?"

Tarrant omuz silkti. "Sekreterin masasında değildi." Bu sözlerinin ardından Nicole'e bakarak gülümsedi.

"Aslında seni masanın başında bulmanın pek kolay olduğunu sanmıyorum, Miss Wheeler. Burada çok daha sıcak bir ortam var."

Yanakları bir anda kıpkırmızı kesilen Nicole bakışlarını Tarrant'tan kaçırdı.

Genç kadın telefona uzanarak, "Güvenliği arayacağım, Aston," dedi.

Powell başını salladı. "Evet, Nicki. Telefon et ve bu adamın buradan çıkartılmasını istediğimizi söyle."

Tarrant bir kahkaha atarak gözlerini Aston'dan çevirmeden, "Evet, telefon et, Nicki," dedi. Genç adamın kendisine Nicki diye hitap etmesi karşısında kendisini aşağılanmış gibi hisseden Nicole'ün yüzü iyice kızardı.

"Telefon et. Ama sadece güvenliği değil, herkesi ara. Yat kulübünü, Coral City ile Barbados arasındaki yarış takip edecek gazetecileri... Hepsini ara. Onlara Aston ile benim Enchantress hakkında biraz konuşacağımızı ve onların da yanımızda olmalarını iste-

diğimi söyle." Genç adamın gözlerinde buz gibi bir ifade belirdi. "Öyle değil mi, Powell?"

Aston aniden elini Nicole'ün elinin üstüne koyarak, "Dur," diye fisıldadı.

Genç kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Durayım mı? Ama..."

"Enchantress hakkında ne biliyorsun, Tarrant?"

Chase gülümsedi. "Bana oturmamı söylemeyecek misin?" Bu sorusuna cevap alamayınca omuz silkerek büroya girdi.

Genç adam duvardaki Wyeth tablosuna bakarak, "Güzel," dedikten sonra masif meşe masanın yanına gitti ve elini masayla koltukların üstünde dolaştırdı. "Çok hoş. Para ne harika şeyler satın alabiliyor, değil mi?" Bir anda sesi sertleşti. "Öyle değil mi, Powell?"

"Sen ne istiyorsun, Tarrant? Seninle oyun oynayacak değilim..."

Chase gülümsedi. "Ama sen iyi oyuncusundur." Bu sözlerinin ardından Nicole'e baktıktan sonra bakışlarını tekrar Aston'a çevirdi. "İki yıl önce Bretton Trophy'yi nasıl kazandığını ona anlattın mı?"

Nicole, Aston'ın yüzünde garip bir ifadenin belirip kaybolduğunu gördü. "Sana ne istediğini sordum."

"Ona geçen yılki yarış nasıl kazandığını anlatmadığından da eminim. Sana bundan bahsetti mi, Miss Wheeler?"

Nicole cevap vermeyince genç adam gülümsedi ama gözlerindeki sert ifade değişmedi. "Sanırım alçakgönüllülüğün yüzünden sessiz kalıyorsun, öyle değil mi?"

Aston'ın yüzü bembeyaz kesildi. "Çık dışarı."

'•İş hayatındaki başarıların konusunda sen de bu kadar alçakgönüllü müsün, Powell? Eminim öylesindir.

Macombs Road İşham ya da Park Plaza Çarşısı ihalesini nasıl aldığını da anlatmamışsındır. Ya da..."

Aston'ın sesi bir kamçı gibi sakladı. "Sen dışarda bekle, Nicki."

Genç kadın, "Ne demek istiyor, Aston?" diye sor-du.

Chase hızla genç kadının yanına giderek bileğini sımsıkı yakaladı. Parmakları birer soğuk çelik gibiydi.

"Olduğun yerde kal, Miss Wheeler. Bundan sonra olacaklar için bir görgü tanığına ihtiyaç duyabiliyim."

Nicole boş gözlerle ona baktı. Genç adamın sözleri korkutucuydu ama çenesinin yirtıcı yapısı ya da ellerinden yayılan gerginlik kadar değil.

Genç kadın çaresizlik içinde Aston'a döndü. "Güvenliği arayayım mı?"

Ancak Aston cevap vermedi. Gözlerini Chase'e dikmişti. Konuşmaya başlamadan önce dilini dudaklarının üstünde dolaştırdı.

"Ne istiyorsun?"

Chase gülümsedi. "Sadece bana ait olanı." Sesindeki kayıtsızlık gri gözlerindeki öfkeyle büyük bir tezat oluşturuyordu. "Enchantress'İ istiyorum."

Aston bir kahkaha attı. "Sen delisin."

"Onu bana devret, Powell. Aksi takdirde..."

"Sen delisin! Onu sana devretmek mi? O tekne için bir servet harcadım. Onu yaptırmam sekiz ayımı aldı..."

Chase, Nicole'ün elini bırakarak öne doğru bir adım attı ve yumuşak bir sesle, "Kalbimi kırıyorsun, Powell," dedi. "Enchantress'in projesini yaptırmak benim iki yılımı aldı ve onun hayalini kurmaya ne zaman başladığımı da Tanrı bilir..."

"Bak, Tarrant, nasıl bir dalavere yapmaya çalıştığını biliyorum ama nefesini boşa harcama. O teknenin proje masraflarını ben karşıladım. Coral City-Barbados yarışını, kazanacak tekneyi ben yaptırdım. Şimdi buradan çekip git yoksa ben..."

"Bu çok iyi. Eğer gerçeği bilmeseydim sana inanabilirdim. Ama bir şeyi unuttun, Powell. Bir kere satın alınan bir insan ikinci kere de satın alınabilir." Chase'in sesi çok yumuşaktı. "Adamın bana geldi. Hikâyesini bana anlatarak parasını iki katma çıkarabilece-

ğini düşünüyordu." Genç adam gülümsedi. "Bana yazılı bir belge verdi, Powell. Her şeyi biliyorum."

Nicole derin bir nefes aldı. "Neden bahsediyor, Aston? Mystery Boat'tan mı? Yarış için yaptırdığın tekneden mi?"

"Onu dinleme, Nicki. Bu adam bir yalancı. O..."

"Teknemin planlarını çaldırıldığını ve onun bir eşini yaptırdığını anladığımda senin kafanı kırmak istedim." Chase bir kahkaha attı. "Ama bu yeni bir şey değildi. Bunu yıllar boyu yapmak istemiştin... Beni dolandırdığın her seferde. Ancak sonra çok daha iyi bir plan düşündüm, Powell. Yalanlarının ve dalaverelerinin bir kez olsun benim yararına çalışmasına izin verdim. Teknemi benim için yaptırmanı bekledim."

Nicole'ün gözleri şaşkınlıkla açıldı. Chase Tarrant inanılmaz biriydi. Küstah, yalancı ve zorbaydı. Aston' in şimdiye kadar onu kapı dışarı etmemesi bir mucizeydi.

Genç kadın öfkeyle, "Neden bu saçmalıkları dinliyorsun, Aston?" diye sordu. "Güvenliği ara. Hatta polis çağır. Buraya izinsiz girdiği ve iftira ettiği için onu tutuklat ve... ve..."

Chase bir kahkaha attı. "Bu çok iyi bir fikir, Powell. Neden böyle yapmıyoruz? Polisi çağır ve..."

"Hayır." Aston'ın sesi sertti. Nicole'ün şaşkınlıkla kendisine baktığını görünce gülümseyerek bu kez daha yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi. "Onun istediği de bu, Nicki. Anlamıyor musun? Eğer polisi çağırırsak bütün gazeteler bu hikâyeyi yazacaklar. Şu anda bu tür bir yayım göze alamayacağımı biliyor, özellikle de Taft Centre için seçim yapılacakken."

Nicole başını iki yana salladı. "Elbette ama..."

"Tarrant o ihaleyi bana kaptırdı. Bütün bunlar da bu yüzden, Nicki. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Bu belediyeyle ilgili bir kontrat ve bu sene de seçim yılı. Belediye başkanı ve şehir meclisi halktan olumsuz tepki alan bir olay karşısında titiz davranmak isteyebilir."

Chase başını sallayarak yumuşak bir sesle, "Çok iyi, Powell," dedi. "Çok yaratıcı bir insansın."

Aston, Nicole'e baktı. "O kaybetmeye katlanamaz, Nicki. Ya teknemi alır ya da Taft Centre'ı. Anlamıyor musun?"

Genç kadın tekrar başını iki yana salladı. "Hayır, anlamıyorum. Tekneni ona veremezsin. Çünkü bu... Bu bir hırsızlık. Hiç kimse onun bu uydurma hikâyesine inanmaz. Kendisini desteklemesi için adamın birine para vermiş."

Aston, "Elbette haklısın," dedi. "Ama riski göze alamam. Yanşa sadece iki gün var ve bu yarış halkın ilgisini çekiyor. Böyle bir hikâye gazeteler için iyi bir manşet olur. Gazeteler bunu iyice dalandırıp budaklandırırılar." Nicole sabırsızlıkla, "Evet," dedi. "Ama teknenin sana ait olduğunu ispatlayabilirsin. Sen..."

"Onu mahkemeye verebilirim ve sonu gelmeyen soru cevapların içinde boğulurum. Sonunda da kazanırım ama o zamana kadar çok geç olur. Belediye başkanıyla şehir meclisi benden desteklerini çekerler ve şirketim de zarar eder."

"Evet ama o da aynı tehlikelerle karşı karşıya kalır. Onun da senin kadar kaybedecek şeyi var."

Aston başını iki yana salladı. "Belediyeyle anlaşması olan benim, Nicki. Tanınmış bir ismim var ve..."

Chase elini masanın üstüne vurdu. "Yeter! Bu peri masalıyla zamanımı boşa harcama. Önümüzdeki iki gün içinde yapacak çok işim var. Avukatın devir evraklarını bürome göndersin." Genç adam elini cebine sokup bir kâğıt çıkardı ve masanın üstüne attı. "Bu Enchantress'i yaptırmak için harcadığın para karşılığı çek. Elbette proje masraflarını düştüm." Genç adam gülümsedi. "Çevrede hakkımda kötü sözler söyleyerek dolaşmanı istemem."

Nicole gözlerini Aston'a dikti. "O çeki geri almasını söyle. Aston, lütfen..."

Aston'ın yanağında bir kas oynadı. Çeki alarak cebine koydu.

"Yemin ediyorum, Tarrant, seninle bir gün mutlaka hesaplaşacağım. Bu yaptığım en son şey olsa bile."

Chase avının üstüne atlayan bir kedi gibi yanından hızla geçerken Nicole geri çekildi. Genç adam tek harekette Aston'ı yakasından yakaladı ve yüzleri karşı karşıya gelinceye kadar çekti.

"Ne kadar haklı olduğunu bilmiyorsun, Povvell." Sesinde öylesine korkutucu bir ifade vardı ki Nicole'ün kanı dondu. "Eğer böyle bir şeye kalkışırsan bu gerçekten de yaptığın en son şey olacak." Parmakları gömleğin yakasını sımsıkı kavradı. Aston'ın yüzü bembeyaz olmuştu, "Beni anlıyor musun? Ödeşme zamanı geldi."

Aston'ın gözlerinde korku dolu bir ifade vardı. Nicole bu yüzden onu suçlamadı çünkü Chase Tarrant çılgın gibiydi. Ancak gene de beyninin derinliklerinde bir ses Aston'ın neden kendisinin böylesine aşığılanmasına izin verdiğini soruyordu. Hiç kimse Chase Tarrant'ı bu şekilde küçük düşüremezdi.

Genç kadın bu düşüncesinin sadakatsizlik olduğunun farkına vararak kendisinden nefret etti ve hızla iki erkeğin arasına girdi.

Nicole gözlerini Chase'e dikerek, "Çık buradan," dedi. "Hemen git yoksa Aston istese de östemese de güvenliği arayacağım."

Chase soğuk bir ifadeyle gülümsedikten sonra Aston'ın yakasını bıraktı.

Genç adam, "Burada işim zaten bitti," dedikten sonra Nicole'e baktı. Genç kadının nabızı deli gibi atmaya başlamıştı. Chase'in gözlerinde sadece onunla ilgili bir mesaj gizliydi.

Nicole geri çekilerek, "Hayır," diye fıslıladı: Ama artık çok geçti. Genç adam elini uzatarak onun çenesini okşadı. Nicole, "Senden nefret ediyorum," dedi. "Ama dilerim... dilerim..."

Chase gülümsedi. Sanki bir an için gene genç adamın teknesindeydiler ve güneş ikisini de ısıtıyordu. "Ne dilersin?"

Nicole onu asla görmemiş olmayı dilediğini söylemek istedi ama genç adamın eli çenesinden saçlarına doğru ilerliyor, bukleleriyle oynuyordu. O anda Aston'ın öfke dolu sesini duydu ama sanki bu ses kilometrelerce uzaktan geliyor gibiydi. Bakışları Chase'in kış sabahlarını andıran gri gözlerine takılıp kalmıştı. Genç adam onu kendisine doğru çektiğinde Nicole hafifçe inledi. Ardından Chase ateş gibi sıcak dudaklarını onunkilere dokundurdu.

O anda zaman ve gerçeklik silinip gitti. Bu öpüş çok kısa bir an ya da sonsuza kadar sürmüş olabilirdi. Nicole'ün farkına vardığı tek şey genç adam onu bıraktığında nefessiz kaldığıydı.

Büroda derin bir sessizlik vardı. Ardından Aston genizden gelen garip bir ses çıkardı.

Genç adam, "Bu yaptığın için seni öldüreceğim, Tarrant," dedi.

Bu sözler üzerine Nicole kendine geldi. Aston'a doğru dönerek elini onun kolunun üstüne koydu. "Hayır, Aston, o bunu yapmana degecek biri değil."

Chase Tarrant'ın dudakları garip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bayanı dinle, Powell. Çok mantıklı konuşuyor."

Bu sözlerden sonra dışarı çıkarak kapıyı çarptı. Büroyu derin bir sessizlik kaplamıştı.

Konu Başlığı: Ynt: Kazanma Tutkusu / Sandra Marton

Gönderen: lara sila üzerinde Mart 23, 2007, 12:34:01 ÖS

Bölüm Üç

"Tatlı listemizi görmek ister miydiniz, efendim?"

Aston, Nicole'e baktı ama genç kadın gülümseyerek başını salladı. "Ben tatlı yemeyeceğim, teşekkürler. Ama biraz daha kahve alabilirim."

Aston, "Bana da kahve getirin," dedi.

Garson fincanlarını doldururken ikisi de konuşmadan oturdu. Yalnız kaldıklarında Nicole öne doğru eğildi.

"Yat Kulübü'ndeki partiye gitmek istediğinden emin misin, Aston? Orada sana milyonlarca soru sormayacaklar mı?"

"Tarrant'ın yarın benim teknemi kullanacağı konusunda mı?" Aston omuz silkti. "Hayır, sanmıyorum.

Sakatlandığım konusunda bir haber yaydığımı sana söylemişim." Genç adam siyah ipek bir askıya alınmış sol koluna baktı. "Tenis oynarken omzunun çıktığını duyan herkes benim adıma çok üzüldü."

Nicole içini çekti. "Chase Tarrant'ın bu hikâyeye uzun süre göz yumacağını sanmıyorum."

"Neden? Onun tek önem verdiği şey kazanmak." Genç adamın yüzünde bir an soğuk bir gülümseme belirip kayboldu. "Ve kazandığını sanıyor."

"Ya diğer insanlar, Aston? Onlar tekneni Chase Tarrant'a verdiği inancıkları mı?"

Aston'ın göğüs cebinden çıkardığı altın kaplamalı sigara tabakası ışığın etkisiyle parladı.

"Bu şartlar altında neden olmasın?" Dudaklarının arasına bir sigara yerleştirerek altın ve gümüş kaplı çakmağıyla yaktı. "Enchantress'i bu yarışta görmeyi ne kadar istediğimi herkes biliyor. Sanırım teknenin masrafları için Tarrant'ın bana çek vermesi de şimdiye kadar dedikoduları başlatmıştır bile."

"Ama bunu hiç kimse bilmiyor."

Aston gülümsedi. "Bankacılar göründükleri kadar

ağzı sıkı değildirler, Nicki. Çeki hesabıma dün yatırdım. Bu da hikâyenin yayılması için iki tam gün demektir." Genç adamın burun deliklerinden iki ince duman sütunu çıktı. "Tarrant aptal değil. Her şeyin tamamıyla dürüst ve mükemmel görünmesini istedi ve gerçekten de öyle oldu."

Nicole'ün gözleri gölgelendi. "İşlerin nasıl görüldüğü gerçeği değiştirmez, Aston. O senin tekneni çaldı. Sana şantaj yaptı, seni tehdit etti..."

Aston başını salladı. "Bunu unutmadım. İnan bana bu olaydan beri başka hiçbir şey düşünmedim."

Nicole derin bir nefes aldıktan sonra, "Ondan öyle nefret ediyorum ki!" diye fısıldadı.

"Gerçekten mi, Nicki?"

Nicole, Aston'ın sesindeki sertliği fark edince şaşkınlıkla ona baktı. Ancak genç adamın yüzündeki yumuşak ifadeyi görünce başını salladı.

"Evet, elbette."

Aston masanın üstünden uzanarak genç kadının elini tuttu. "Hiçbir şey için endişelenme, hayatım. Sana söz veriyorum, Mr. Tarrant ile ilgilenmeyeceğim."

"Evet, bundan eminim. Yarıştan sonra bütün patırtı bitince. Ama ben gene de bunun işe yarayacağını sanmıyorum, Aston. Bu olayın üstünden zaman geçtikçe herhangi bir şey ispatlaman daha da güçleşecek. Peki ya Tarrant yarışı kazanırsa? Bunu hiç düşündün mü?"

"Kazanmayacak."

Nicole başım iki yana sallayarak, "Kazandığını farz et," dedi. "Bu durumda yarışın birincisine suçlamalarda bulunmanın nasıl bir etki yaratacağını düşünabiliyor musun?"

Aston sert bir sesle, "Tarrant bana karşı hiçbir zaman kazanamadı," dedi. "Bu kez de kazanamayacak."

"Bu konuda böylesine emin olamazsın. Teknenin projesi için ne kadar çok para harcadığını söylemiştin. Eğer tekne böylesine modern..."

Aston genç kadının elini sıktı. "Bana güven, Tar-

rant kaybedecek."

"Umarım haklısındır, Aston. Dilerim ki sen..."

Genç adam, "Daha güzel şeylerden bahsedelim, olur mu, Nicki?" dedikten sonra gülümsedi. "Bu gece çok güzelsin, hayatım."

Nicole gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Aston genç kadının elini bıraktı. "Yeşil renk sana çok yakışıyor." Bu sözlerinin ardından elini cebine soktu.

"Umarım bu kıyafetini tamamlar."

Genç adam masanın üstüne uzun kadife bir kutu koyunca Nicole kaşlarını çatı. "Bu bana mı?"

Aston bir kahkaha attı. "Herhalde garsona değil, Nicki. Kutuyu açmayacak mısın?"

"Aston, umarım sen..."

"Haydi aç, lütfen."

Nicole kutuyu alıp kapağını kaldırdığında yeşil ve beyaz parıltılar karşısında gözleri kamaştı.

"Ne..." Genç kadın bakışlarını zümrüt ve elmaslardan oluşan gerdanlıktan Aston'a çevirdi. "Tanrı aşkına, bu nedir, Aston?"

"Beğendin mi?" Genç adam onun yüzündeki şaşkın ifadeye bakarak güldü. "En azından doğru renk seçmişim. Elbisene çok uyacak."

"Aston." Nicole öksürerek boğazını temizledi. "Bu gece ne renk elbise giyeceğimi sorduğunda bana çiçek göndereceğini sanmıştım. Ama bu... bunu kabul edemeyeceğimi biliyorsun. Sana kaç kere söyledim..."

"Sana güzel şeyler almak istiyorum, Nicki. Bunu yapmak hoşuma gidiyor."

"Ama ben bunları kabul etmekten hoşlanmıyorum, Aston." Nicole sesinin sert çıktığı fark ederek derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim ama bunu aldığı yere geri vermek zorunda kalacaksın."

O anda derin bir sessizlik oldu. Aston öfkelenmişti. Yüzünden belli etmese de Nicole genç adamı bunu hissedebilecek kadar iyi tanıyordu. 'Neden bana pahalı şeyler almaktan vaz geçmiyor?' diye düşündü. Onun

ilk evlenme teklifini reddettikten sonra Aston bunu alışkanlık haline getirmişti. Son derece pahalı bir hediye alacak, Nicole bunu kabul etmeyecek, genç adam da öfkelenenecekti ve sonra bir dahaki sefere kadar ortalık yatışacaktı. Ve her zaman bir dahaki sefer vardı.

Ancak bu akşam farklıydı. Aston öfkeyle bakmak yerine içini çektikten sonra, "Pekâlâ, onu geri götüreceğim," dedi.

Nicole şaşkınlıkla genç adama baktı. "Teşekkür ederim. Kızmadığına sevindim."

"Senden bir iyilik isteyeceğim, Nicki." Genç adam tekrar gülümsedikten sonra gerdanlığı kutudan çıkardı. "Hiç olmazsa bu gece tak."

Nicole başını iki yana salladı. "Bunu yapamam Aston."

"Lütfen, Nicki. Bana bir iyilik yapacaksın. Bütün gece cebimde bu kutuyla ortalıkta dolaşamam. Kulüp cehennem kadar kalabalık olacak ve sen de beni iyi tanırsın. Bunu kaybetme düşüncesi insanı altüst ediyor. Bu gerdanlık için en emin yer boynun."

"Aston, yapamam. Bunu almamalıydın."

"Haklısın ama oldu bir kere. İnan bana, Nicki, dersimi aldım. Bu gece bunu boynuna takarsan bir daha böyle bir şey yapmayacağım." Genç adam bir kahkaha attı. "Haydi, böyle bir teklife nasıl sırt çevirebilirsin? Ben, Aston Powell, bir daha asla Nicole Wheeler'ı mücevherler, pahalı kürkler ya da bunlara benzer hediyelerle etkilemeye çalışmayacağıma yemin ediyorum. Bundan böyle sadece çikolata alacağıma söz veriyorum."

Nicole güldü. "Sütsüz olsun." Aston başını sallayınca genç kadın içini çekti. "Pekâlâ, gerdanlığına dadılık yapacağım. Ama onu boynumdan çıkartıncaya kadar sınırlarım çok gerilecek."

Bir an için genç adamın gözlerinde elindeki mücevherleri andıran soğuk bir parlaklık belirdi.

"Teşekkür ederim, Nicki. Beni ne kadar mutlu etti-

ğini bilemezsin."

Nicole gerdanlığı onun elinden alarak boynuna taktı. Gerdanlığın altın çerçevesi tenini üşütüyor, taşlar son derece ağır geliyordu.

"Bu gece yeteri kadar gergindim." Genç kadın elini boynuna götürdü. "Ve şimdi bir de bu..."

"Chase Tarrant'ı tekrar göreceğin için mi endişeleniyorsun?"

Nicole başını salladı. "Onunla aynı yerde birlikte olmak, onunla isteyerek bir iş anlaşması yapmış gibi davranmak düşüncesine nasıl katlanabiliyorsun?"

"Bunların hepsi sonunda işe yarayacak, Nicki söz veriyorum."

"Sanıyorum haklısın. Sadece... Bütün bu yaptıklarından nasıl sıyrılabildiğini anlamıyorum. Şimdi bana onun hakkında her şeyi anlattığına göre..." "O akıllı bir adam. Olayları ve insanları kendi yararına yönlendirmeyi çok iyi biliyor. Ayrıca iz bırakmadan ilerlemeyi çok iyi başarıyor. Ama bana yaptıklarından kurtulamayacak. Gözlerimi kapattığımda hâlâ onun sana nasıl dokunduğunu görüyorum."

Nicole gözlerini masaya dikti. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Gözlerimin önünde sana elini sürdüm!".

"Aston, lütfen..."

"Daha başlangıçta bunu neden anlamadığımı bilmiyorum. Tarrant seni öptü çünkü bu yüzüme vurulan bir tokattı."

Genç kadının yüzündeki kaslar gerildi. "Evet, biliyorum."

"Kendi kadınıma sahip çıkamadığımı söylemek istiyordu."

Nicole derin bir nefes aldıktan sonra sert bir sesle, "Aston," dedi. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Ben..."

Genç adam bir sigara daha yakarak dumanını ciğerlerine çekti. "Şimdiye kadar Chase Tarrant'tan nefret

ettiğim kadar hiç kimseden nefret etmedim. Bana yaptıklarını düşününce..."

Nicole sandalyesini geri itti. "Partiye gideceksek bir an önce yola çıkalım. Vakit geç oluyor, öyle değil mi?"

Aston başını sallayarak garsonu çağırdı. Ardından gülmeye başladı. Hesabı öderken hâlâ kahkahalar atıyordu. Nicole gülecek bir şeyler bulabilmeyi dileyerek sessizlik içinde onu seyretti. Birkaç gündür gülümsemekte bile zorluk çekmişti. Chase Tarrant'ı ve onun kendisini nasıl küçük düşürdüğünü düşünmeden yapamıyordu.

Aston yağmurluğunu tutarken elleri genç kadının omuzlarına değdi. O anda Nicole, Aston'ın bürosunda

Tarrant'ın kendisine dokunuşunu hatırladı. Acaba bu olayı unutmaya başarabilecek miydi?

Tarrant'ın onu öpüş nedeni hakkında Aston haklıydı. O öpüşler sadece iki erkek arasında iğneli mesajlardı.

Tarrant onu Aston'ın malı olarak görüyordu ve bu nedenle de genç kadınla oynamıştı.

Serin, yağmurlu geceye çıktıklarında Aston onun koluna dokundu. "Ben arabayı getirinceye kadar sen burada bekle, Nicki."

Nicole başım sallayarak yağmurluğunun yakasını kaldırdı. Aston öylesine kördü ki. Genç adam sürekli Chase Tarrant'ın onu öpüşünü seyretmekle nasıl aşağılandığından bahsetmişti. Keşke gerçeği bilse, Nicole'ün Chase Tarrant'ın okşayışları karşısında eridiğini, Öpüşlerinin bütün vücudunu arzuyla doldurduğunu anlarsaydı.

İşin kötüsü Tarrant bunun farkındaydı. Genç kadın onun gözlerindeki parlıltıyı görmüş, vücudunun kendisinininki gibi arzuyla dolduğunu hissetmişti. Sanki ikisi korkunç bir sırrı paylaşıyorlar gibiydi.

Nicole kendi kendine genç adamın dokunuşlarına gösterdiği tepkiyi açıklayacak nedenler olduğunu söylüyordu.

Tarrant onu İlk öptüğünde boğulmaktan kur-

tulmanin verdiği şokun içindeydi. Sonrakindeyse Aston'ın bürosundaki şiddet dolu sahnenin uyandırdığı korkuyu üzerinden atamamıştı. Bu koşullar altında davranışlarından sorumlu tutulamazdı.

Ancak hâlâ korkmadan aynada kendisine bakamıyor, Tarrant'm onu kullanmış olmasına rağmen genç adamdan neden nefret etmediğini anlayabiliyordu. Üç yılını Tarrant gibi kendisini her şey pahasına kazanmak zorunda hisseden bir erkeğin yanında geçirmişti.

Bu tür erkekler için kazanmak her şeyden önemliydi. Onlarla başa çıkmanın tek yolu onları kendi oyunlarında yenmektir. Tony genç kadına fırsat tanımamıştı ve Chase Tarrant'm da aynı şekilde davranacağı kesindi. Onun oyunu Aston ileydi, Nicole oyuncu değil, sadece bir piyondur. Aston bu oyunun ne kadar ciddi olduğunu anlayınca kadar iş işten geçecekti.

"Nicki?" Aston'ın siyah Mercedes'i kaldırırma yanaşmıştı. Nicole telaşla arabaya bindikten sonra genç adam arabayı hareket ettirirken, "Sanki milyonlarca mil uzakta gibiydin," dedi.

"Ben... ben yarınki yarışı düşünüyordum. Yağmur yağmaya devam etse bile yarış yapılacak mı?"

Genç adam bir kahkaha attı. "Bu yarışta ancak bir nükleer savaş durdurabilir. Aslında bundan bile pek emin

değilim." Sileceklerin hızını artırırken yüzünü buruşturdu. "İsterse bardaktan boşanırcasma yağsın benim için mahzuru yok. Nasılsa kulüp binasında oturup kahvemi yudumlayacağım."
Nicole parmaklarını ıslak saçlarının arasında dolaştırdı. "Oraya gitmeyi planladığını bilmiyordum, Aston."
Genç adam omuz sılıktı. "Tarrant'a iyi yolculuklar dilemek için orada bulunmazsam hiç de doğru olmaz."
Nicole, "Bu bir işe yaramaz," dedikten sonra genç adamın cevap vermesini engellemek için elini kaldırdı.
"Biliyorum, biliyorum. İnsanların hikâyene inanacaklarım sanıyorsun. Ama herkes sizin birbirinizden ne ka-

dar nefret ettiğinizi biliyor olmalı."

"Spor uğruna ülkeler bile anlaşmazlıklarım bir kenara atabiliyorlar, Nicki."

"Olabilir." Araba yağmurdan ıslanmış karanlık yolda hızla ilerlerken genç kadın bir müddet sesini çıkarmadan oturduktan sonra tekrar Aston'a döndü. "Sadece istiyorum ki..."

"O güzel kafanı bu konuda yormayı bırakır mısın?" Aston arabayı kırmızı ışıkta durdurduğunda genç kadına gülümsedi. "Ben her şeyi hallederim. Ama benim için endişelendiğini bilmek çok güzel, Nicki."

Nicole ona gülümsedi. "Senin için elbette endişeleniyorum."

Aston elini genç kadının dizinden yukarı doğru kaydırmaya başladı. "Harika bir fikrim var. Neden bu gece nişanımızı ilan etmiyoruz? Bu haber dikkatleri bir an için yarıştan başka bir yöne çekerti."

Nicole elini genç adamın üstüne koyarak onu durdurduktan sonra, "Hayır," dedi. "Yani... Henüz bunun için hazır değilim, Aston. Sana zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Daha ben emin..."

Genç kadın bacağına üstünde kımıldamadan duran ele baktı. Onun sıcaklığını hissedebiliyordu ama sanki yabancı bir el gibiydi. Birden Coral City'de geçirdiği ilk yaz, büyük bir böceğin üstünde dolaştığını görünce sabaha kadar uyuyamadığı geceyi hatırladı.

O anda bütün vücudu garip bir titremeyle sarsıldı. Genç adamın elini bacağından kaldırarak direksiyonun üstüne koydu.

Nicole kayıtsız konuşmaya çalışarak, "Araba kullanırken eline ihtiyacın olacak," dedi. "Öbür kolunu incittiğini unuttun mu?"

Aston hiçbir şey söylemedi. Genç kadın onun nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Az sonra yeşil ışık yanınca Aston arabayı hareket ettirdi.

Genç adam, "Şu lanet yarış bitince çok memnun olacağım," diye homurdanarak gaza bastı.

Külübe vardıklarında parti bütün hızıyla sürmekteydi. Nicole bakışlarıyla Chase Tarrant'ı ararken göğsünün üstüne soğuk bir ağırlık çökmüştü. Genç adamı tekrar görmek, ona karşı candan davranmak zorunda olduğu düşüncesi Nicole'ü hasta etmeye yetiyordu. Ancak Chase ortalıkta yoktu.

Aston şampanyasını yudumlarken gülümseyerek, "Sana ne demiştim, Nicki?" dedi. "Tarrant buraya ait olmadığını biliyor."

"Ama külübe üye, öyle değil mi?"

Aston bir kahkaha attı. "Evet, üye ama yeni bir üye."

"Onun on yıldan beri burada yaşadığını söylememiş miydin?"

"Doğru." Genç adam hafifçe Nicole'ün omzuna vurdu. "Herhalde şu anda Enchantress'e çekidüzen vermeye çalışıyordur. Ama bu bir işe yaramayacak."

Kalabalık salonda ağır ağır ilerlediler.

Çevresindeki hemen herkes dönüp dönüp onun boynuna bakıyordu. Önceleri bunun nedenini anlayamayan Nicole birdenbire zümrüt ve elmas gerdanlığı hatırlayınca düşürmediğinden emin olmak için elini boynuna götürdü. Mücevher takmış bir çok kadının arasında Aston'ın aldığı gerdanlık hemen göze çarpıyordu. Nicole bunun kendisine ait olmadığını söyleyebilmenin bir yolunu bulabilmeyi diledi.

Gruplar arasında dolaşırken Aston kolunu genç kadına doladı. Elini onun beline koymuş, parmaklarının hareketi Nicole'ü rahatsız etmeye başlamıştı. Genç kadın onun kendisini sahipleniyormuş gibi davrandığını düşündü ama daha sonra aptallık ettiğine karar verdi. Aston sadece onu kalabalık içinde sürüklenmekten korumaya çalışıyordu.

Genç adam herkese tenis oynarken nasıl şanssız bir kaza geçirdiğini anlatıyor, gece ilerledikçe hikâyesine yeni şeyler ekliyor, sonunda omzunu duvara çarptığı-

ni ve büyük bir acı duyduğunu söylüyordu. Nicole bu hikâyenin kendisim sıkmaya başladığım hissetti. Ancak Aston'ın dinleyicileri oldukça üzgün görünüyorlardı.

Herkes, "Ne kadar kötü, Powell," diyordu. "Çok yazık."

Aston başını sallayarak içini çekiyor, bu durumun gerçekten de kötü olduğunu söylüyordu. Ama Tarrant'ın teknesinin problemlerinin bulunması onun için şans değil miydi? Genç adamın tahmin ettiği gibi herkes hikâyesine inanmış, sadece bir kişi onunla Chase Tarrant'ın alışverişe girmelerine şaşırdığını söylemişti.

Aston, "Savaş baltalarımızı gömüp barış yaptık," dedi.

Adam bir kahkaha attı. "Baltaları birbirinizin vücuduna gömmemenize şaşırdım."

Aston bunun üzerine gülmeye başladı. "Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin, George. Enchantress için dünyanın zamanını ve parasını harcadım ve bunu telafi etmek istedim. Tarrant gibi birisinin şanssızlığımdan faydalanması çok kötü bir şey."

Genç adam bu sözlerinin ardından konuyu değiştirerek yarışlarda ilk üçe girmeyi başaran bir Fransız teknesinin kazanma şansından bahsetmeye başladı.

Birisi, "O tekneyi geçen kişi Cap d'Antibes'deki yarışta gördüm," dedi. Az sonra Fransız Rivierası hakkındaki en son dedikodulardan bahsetmeye başladılar. Nicole esnememek için kendisini sıkmaktan yorgun düşmüştü.

Aston'ın elini belinden çekerek ondan uzaklaştı.

Genç kadın, "Hemen döneceğim," dedikten sonra onun bir şey söylemesine fırsat vermeden kalabalığın içine daldı.

Çevresindekilerin ayaklarına basmamaya çalışarak kendisine yol açmaya uğraştı. Barın biraz ötesinde daha az kalabalık görünen bir yer vardı. Keşke oraya gidebilse, Bebe, Didi ve Cap d'Antibes hakkındaki ko-

nuşmalardan biraz olsun uzak kalabilseydi.

Tam o sırada bir kol beline dolandı.

Bu kol genç kadını kendisine doğru çektiğinde Nicole onun Chase Tarrant olduğunu hemen anladı. Ve o anda nabızı deli gibi atmaya başladı.

Genç kadın telaşla, "Beni rahat bırak," dedi.

"Aptallık etme, Miss Wheeler. Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Nicole, "Beni bırak," diye tekrarladı. "Yoksa ben..."

"Herkes bizi seyrediyor. Eğer şimdi burada itişmeye başlarsak ne düşünürler? Erkek arkadaşının hikâyesini ele vermek istemezsin, öyle değil mi?"

Nicole, "Bizi kimse seyretmiyor," dedi ama bu doğru değildi. Kadınlar hayranlık dolu bakışlarını yanındaki yakışıklı erkeğe dikmişlerdi. Ara sıra da Nicole'e bakıyorlardı.

Genç adam, "Bana gülümsemeye çalış," dedi. Nicole söylediğini yapınca da bir kahkaha attı. "Cadı bayramlarında kabaktan yapılan fenerlerde bile çok daha tatlı gülümsemeler gördüm. Ama bundan iyisini yapamıyorsan idare edeceğiz." Chase ona daha sıkı sarıldı. "Buradaki herkesin üçümüzün iyi dost olduğunu düşünmesini istiyoruz, öyle değil mi, Nicole?"

Salonun öbür ucunda تنها bir yere vardıklarında Nicole kendisini genç adamın kolundan kurtararak yanlarından geçen bir garsondan bir kadeh şampanya aldı.

Genç kadın soğuk bir sesle, "Aston ile yaptığınız anlaşmalar beni ilgilendirmez," dedi.

Chase de bir kadeh alarak ona gülümsedi. "Bu gece Powell nerelerde?" Bu sorunun ardından bakışlarını onun üstünde dolaştırdı. "Aston seni başı boş bırakmayı alışkanlık haline getirdi."

Nicole yüzünün alev alev yanmaya başladığını hissetti. "Mr. Tarrant..."

"Chase." Genç adam gülümsedi. "Artık birbirimi-

ze ilk adımızla hitap edecek kadar yakınız, öyle değil mi?"

Nicole üstüne bastıra bastıra, "Mr. Tarrant," dedi. "Gerçekten de size söyleyecek fazla şeyim yok. Eğer izin verirseniz..."

"Elbette, Miss Wheeler. Diğerlerinin yanına gitmek için acele ettiğinden eminim. Şimdi hangi skandaldan bahsediyorlar? Didi'nin Cap d'Antibes'de bikinisinin altını kaybedişinden mi?"

Nicole şaşkınlıkla bakınca genç adam bir kahkaha attı. "Ben bütün hikâyeleri duydum. Sadece isimler ve yerler değişir. Çok saçma, öyle değil mi?"

Genç kadın bunun çok saçma olduğunu biliyordu. Aston ve arkadaşlarının yanından da bu yüzden uzaklaşmıştı ama şimdi bunu kabullenmek gözüne sadakatsizlik gibi görünüyordu. Bu nedenle omuz silkti.

"Hiçbir fikrim yok. Ben Aston'ı düşünüyordum. Herhalde şimdi beni arıyordur."

"Sanmam. Şu anda çıkık omzu için çevresindekilerin acıma duygularım kazanmakla meşgul."

Genç kadın o anda hafif bir suçluluk duygusuna kapıldı. "Sadece hikâyesinin gerçek görünmesini sağlamaya çalışıyor, Mr. Tarrant. Bence yaptığınız şantajdan kendinizi böylesine kolaylıkla kurtarmanıza izin verdiği için ona minnet duymanız gerekir."

Chase kaşlarını çattı. "Gerçekten de öyle yaptığımı mı sanıyorsun? "

Genç kadın soğuk bir sesle, "Bence yaptıklarınızı yanınıza bırakmakla aptallık ediyor," dedi. "Şimdi eğer izin verirseniz..."

Chase onun elini yakaladı. "Yarın için bana şans dilemeyecek misin?"

Nicole genç adama baktı. "Umarım tekneniz sizinle birlikte batır, Mr. Tarrant. Umarım hiç yola çıkamaz."

Chase gülümsedi. "Nicole, Nicole, erkek arkadaşın senin nasıl değerli bir hazine olduğunu biliyor mu?"

"Mr. Tarrant.."

"O senin ihtiyaç duyduğun türde bir erkek değil."

"Aston Powell ile olan ilişkim sizi ilgilendirmez, Mr. Tarrant. Ben..."

Genç adam parmaklarını zümrüt ve elmas gerdanlığın üstünde dolaştırdı. "Powell'ın hayranlığının bir ifadesi mi, Nicole?"

Genç kadın tereddüt etmeden, "Evet," diye cevap verdi.

O anda Chase'in gözlerinin rengi koyulaştı. "Benimle gel."

Nicole boş gözlerle ona baktı. "Neden?"

Chase genç kadının elini sımsıkı tuttu. Nicole onun parmaklarının basıncını hissediyordu. Genç adam konuşmaya başladığında sesi bir fısıltı halindeydi.

"Arabam hemen dışarıda."

Nicole güçlükle yutkundü. "Sen neden bahsediyorsun? Aston..."

"Aston'ın canı cehenneme."

Genç kadının nabızı deli gibi atmaya başlamıştı. "Ben... Ben anlamıyorum."

Chase'in gözleri alev alev yanıyordu. "Seninle sevişmek istiyorum. Senin isteğin de bu."

Nicole başını iki yana salladı. Genç adam bir çılgındı. Elbette öyleydi. Karşısındaki erkek Chase Tarrant' di.

Düşmanı. Aston'ın düşmanı. Aston...

Genç kadın elini boynuna, Aston'ın gerdanlığına götürdü. Değerli taşların soğukluğu ateş gibi yanan tenine basınç yapıyordu.

Nicole titrek bir sesle, "Benden uzak dur," dedi.

Chase güldü. "Bunu gerçekten istemiyorsun."

Genç kadın başını salladı. "İstiyorum. Ben... Ben buraya Aston ile birlikte geldim."

"Ona âşık mısın?"

"Evet."

"Yalan söylüyorsun, Nicole."

Chase kollarını ona dolayınca genç kadın, "Hayır," dedi. "Lanet olsun! Yapma..."

Genç adamın dudaklarını kendi dudaklarının üstünde hissedince bir anda salon çevresinde dönmeye başladı. Elleriyle onu itmeye çalıştı ama Chase'in kolları vücudunu daha sıkı sardığında kendini tamamiyle bırakarak büyülenmiş gibi kollarını onun boynuna doladı. Parmak uçlarında yükselerek Chase'e iyice yaslandı. Onun kalp atışlarını hissedebiliyordu. Genç adam sırtını okşamaya başladığında Nicole hafifçe İnledi. Chase'in parmaklarının sıcaklığı elbisenin altına kadar işliyordu.

"Nicole!"

Aston'ın sesi cam kırılırken çıkan ses kadar keskindi. Nicole şaşkınlıkla gözlerini açarak bütün gücüyle Chase'i kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Genç adamın öpüşü sırasında tamamen kaybolan kalabalığın gürültüsü bir anda çevresini sardı. Etrafında alçak sesle gülüşmeler, fısıltılar, olanları daha iyi görebilmek için kendilerine uygun yer arayanların elbiselerinin hışırtıları duyuluyordu.

Nicole yavaşça Aston'a döndü. Genç adam hemen yanında duruyordu. Dudakları öfkeden bembeyaz kesilmiş, gözleri Nicole'ün yüzüne dikilmişti.

Genç kadın, "Aston," diye fısıldadı. "Ben... Ben çok üzgünüm. Nasıl olduğunu bilmiyorum..."

"Bu durum gerçekten de onun hatası değil, Powell." Chase'in sesi sakindi. "Bu yüzden onu suçlama."

Aston, "Bunun için seni Öldüreceğim, Tarrant," diye fısıldadı. "Ben..."

Chase kendisine doğru yaklaşınca Nicole irkildi. Ama genç adam sadece boynundaki gerdanlığa dokundu.

"Kadınlar ve tekneler birbirlerine benzerler. Onları herkes satın alabilir. Ama ikisini de harekete geçirmek için bir erkek gereklidir."

Çevrelerindeki İnsanlar nefeslerini tuttular. Yüzündeki bütün kanın çekildiğini hisseden Nicole, Aston'a baktı.

Ancak genç adam sesini çıkarmadan duruyordu. Sonunda Nicole daha fazla dayanamayıp kendisini aşağılayan erkeğe doğru bir adım attı. Konuşmaya başladığında sesi bir fısıltı halinde çıkıyordu.

Genç kadın, "Bunu ödeyeceksin," dedi. "Yemin ederim, bunu ödeyeceksin."

Chase alaycı bir şekilde eğilerek onu selamladı. "Teşekkür ederim, Miss Wheeler. Ancak yanınızdaki arkadaşınız değerinizi azaltıyor."

Genç adam yürümeye başlayınca kalabalık ona yol vermek için açıldı. Salondaki kısa süreli sessizliğin ardından büyük bir uğultu başladı. Nicole çevresindeki insanların alaycı yüzlerine bir süre baktıktan sonra hızla yürüdü ve kapıya varıncaya kadar da durmadı.

"Nicki!"

Aston'm arkasından seslendiğini duydu. Kapıyı hızla açarak dışarı çıktı. Yağmur ve soğuğun etkisiyle titriyordu.

"Nicki, bekle." Aston kolundan yakalayarak onu kendisine doğru çevirdi. "Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama kazanamayacak. Söz veriyorum."

Nicole kolunu genç adamın elinden kurtarıırken buz gibi bir sesle, "Evet," dedi. "Kazanamayacak."

Enchantress bağlı olduğu yerde rüzgârın ve dalgaların etkisiyle nazlı nazlı sallanıyordu. Bütün gece yağmaya devam eden yağmur teknenin güvertesini ve yelkenlerini ıslatmıştı. Doğuda gökyüzü aydınlanmaya başlamış, gri fırtına bulutları iyice aşağıya inmişti. Limanda derin bir sessizlik hâkimdi. Sadece teknenin ana direğindeki çeliğe vuran rüzgârın sesi duyuluyordu.

Karanlık kamarada bir kıpırtı oldu. Gölge elini kaldırarak yüzüne düşen başlığı arkaya itti. Yağmurdan ıslanmış dalgacı saçlar serbest kaldı. Nicole derin bir nefes alarak elini alnında dolaştırdı.

Kamara havasızdı. Bunun yanı sıra bir de yağmur yüzünden son bir saat hiç geçmeyecekmiş gibi uzun görünmüştü. Genç kadın kolundaki saate bakarak, 'Az kaldı,' diye düşündükten sonra birden titredi. Chase Tarrant teknesine binecek, tayfasına denize açılma emri verecekti. Bundan sonrası Nicole'e kalacaktı.

Beklemek için en kötü yönüydü. Tıpkı yapılan bir yaramazlık nedeniyle okul müdürünün kapısının önünde beklemeye benziyordu. Yüzleşmek hiçbir zaman sanıldığı kadar korkunç değildi.

Genç kadının bu kadarını başarması bile bir mucizeydi. Birkaç saat önce yaptığı bu planı uygulamaya koymak için çok az zamanı olmuştu. Yat Kulübü'ndeki olaydan sonra kulüp binasının dışında Aston'ın yanında dikilirken öylesine büyük bir öfkeyle dolmuştu ki doğru dürüst düşünemiyordu bile. Aston kolunu omuzlarına dolayıp onu içeri götürmeye kalkıştığında genç kadın karşı koymuştu.

"Ne yapıyorsun?"

"Partiye geri dönmek zorundayız, Nicki."

Genç kadın onun kolunun altından çıktı. "Oraya geri dönmeyeceğim, Aston. O insanları bir daha görmek istemiyorum. Sen nasıl olup da..."

"Nicki, beni dinle. Eğer şimdi içeri dönersek olanları Tarrant'ın aleyhine döndürebiliriz. Onun sarhoş olduğunu söyleyip, kahkahalarla gülersen ve..."

Nicole öfkeyle genç adama doğru döndü. "Sen gül, lanet olası. Ben gülemem."

Aston öfkelenedi. "Sana söyledim. Son gülen ben olacağım."

Genç kadın, "Ne zaman?" diye sordu. "Ne zaman, Aston? Eline bir düzine fırsat geçti ve sen hepsini kaçırdın."

Genç adamın gözleri kısıldı. "Ne öneriyorsun, Nicki? Onu düelloya mı davet etmeliydim?" Acı bir kahkaha attı.

"Herhalde beni yenerdi."

Nicole telaşla, "Hayır," dedi. "Elbette hayır. Ben... Ben bunu demek istemedim..."

Aston sigara tabakasını çıkartarak bir sigara yaktı. "Tarrant gibi biriyle başa çıkmanın başka yolları vardır.

Bunun için onun seviyesine inmem gerekir." Genç adam duman bulutlarının arasında Nicole'e baktı. "Bana güven, Nicki. Bu yarış ona asla unutamayacağı bir ders verecek."

Nicole, "Tarrant büyük ihtimalle o yarışa kazanacak," dedi. "Bu nasıl bir ders olacak, Aston?"

"Kazanmayacak. Hatta yarışa katılamayacak bile."

Genç kadın kaşlarını çatı. "O içtiğin sigaranın içinde ne var, Aston? Onun kullanacağı tekneyi sen yaptırdın, unuttun mu? Teknenin son derece modern bir yapısı, en son model bilgisayar donanımı var..." Nicole bir kahkaha attı. "Herhalde yanına yardımcı olarak Dennis Connor'ı alacaktır."

Aston gülmedi. "Onun kızıl saçlı bir adamı var. Sanırım adı Billy Essex. Ama bu önemli değil."

Nicole içini çekti. Aston haklıydı. Bu gerçekten de önemli değildi ama onun düşündüğü nedenden dolayı değil.

Aston istediğini söyleyebilirdi ancak genç kadın Tarrant'ın yarışa kazanacağını biliyordu. Bunu benliğinin derinliklerinde hissediyordu. Onu sadece bir mu-

cize durdurabilirdi veya Tanrı. Ya da...

Sabotaj. Bu düşünce aniden nefesinin kesilmesine neden oldu. Sabotaj. Bozulmuş bir alet. Kayıp haritalar. Kirli içme suyu. Tarrant'ın kazanma şansım yok edecek herhangi bir şey.

Evet, bu kadar basitti. Genç kadın Aston'a baktı. Genç adam alçak sesle konuşuyordu. Nicole başını salyarak gülümsedi ve onun kendisini kulüp binasına götürmesine izin verdi. Sabotaj kelimesi beyninin içinde dönüp duruyordu.

Enchantress beş dakikalık mesafede bağlıydı. Tekneye binip elektronik aletlerden birini denize atmak ve onun karanlık suya batışını seyretmek çok kolay olacaktı.

Ancak sevinci çok kısa sürdü. Bu boşa bir çaba olacaktı. Tarrant ertesi sabah eksiği hemen fark edecek, yola çıkmadan önce yerine yenisini koyacaktı. Nicole onu bir, iki saat geciktirebilirdi ama böylesine uzun bir yarışta bu anlamsızdı.

Aston kulüp binasının kapısını açarken genç kadın içinden, 'Hayır,' diye geçirdi. 'Eğer Tarrant gibi bir adamı durduracaksam çok daha akıllıca bir yol seçmeliyim. Denize açıldıktan sonra teknenin hayati bir parçasını bozmalıyım. Böylece geri dönmek zorunda kalır.' Ama bunu yapması mümkün değildi. Limandan ayrıldıktan sonra Chase ve yardımcısı dışında hiç kimse Enchantress'e yaklaşamazdı.

Aston kolunu genç kadının omzuna dolarken, "İşte benim kadınıym," diye fısıldadı.

Nicole şaşkınlıkla ona baktı. Genç adam konuşuncaya kadar kulüp binasına döndüklerinin farkına varmamıştı.

Aston ona gülümsüyordu. Genç adamın arkadaşları etraflarına toplandıklarında Nicole onun gülümsemesine

karşılık vermeye çalıştı. Aston sonradan görme insanlar ve içki içtiklerinde kendilerine hâkim olamayan erkekler hakkında şakalar yaparken arkadaşları da kahkahalarla güldüler. O anda Nicole kendisiyle

hiç kimsenin konuşmadığını fark etti. Kadınlar sanki sormaya korktukları binlerce sorulan varmış gibi garip bir ifadeyle bakıyorlar, erkeklerse onu görmemez-likten geliyorlardı. Genç kadın kısa süre sonra kalabalığın arasından sıyrılarak bir kenara çekildi.

Nicole yorgundu. Hem de çok yorgun. Birkaç dakika önce oynadığı oyun, Enchantress'e sabotaj yapma yollarını düşünme oyunu bile çekiciliğini kaybetmişti. Zaten bu gerçekten de bir oyundu...

"Hey!"

Birisi ayağına basınca genç kadın sendeledi. Oldukça genç bir erkek onu omuzlarından tuttu.

"Özür dilerim, bayan. Canınızı yaktım mı?"

Nicole kendisini gülümsemeye zorladı. Topallayarak bir sandalyeye doğru giderken, "İyiyim," dedi.

"Yaşayacağım."

Genç adam telaşla yanına geldi. "Canınızı yaktım. Belki de ayak parmağınızı kırmışımıdır, ya da..." .. Nicole bir kahkaha attı. "Gerçekten de iyiyim."

Genç adam elini saçlarının arasında dolaştırınca kızıl bukleler alnına döküldü.

"Emin misiniz?"

"Evet." Genç adama dikkatle bakan Nicole'ün gözleri kısıldı. "Sen... Sen Billy misin?"

"Evet, bayan, ben Billy Essex'im."

Nicole derin bir nefes aldı. Billy Essex. Yarın Chase Tarrant'ın tayfalığını yapacak olan çocuk. Kader onu yoluna çıkarmıştı. Eğer Enchantress'e gerçekten sabotaj düzenleyecekse Billy Essex ile karşılaşması aradığı fırsat olabilirdi.

Ama Nicole böyle bir şey yapmayacaktı, öyle değil mi?

"Size bir içki getireyim mi, Miss... Miss..."

Nicole yumuşak bir sesle, "Wheeler," dedikten sonra gülümsedi. "Evet, teşekkür ederim, Billy. Bu çok iyi olur." Genç adam iki kadeh şampanya getirerek birini ona

uzattı. "İşte." Nicole içkisini yudumlarlarken Bill'ye baktı. Çocuk yeterince içmiş, yüzü kızarmıştı. Gözleriyse hafifçe kanlanmıştı. Genç kadın dilini dudaklarının üstünde dolaştırdı.

"Biri senin Mr. Tarrant'm tayfası olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Billy başını sallayarak, "Evet," dedikten sonra Nicole'ün nefret ettiği erkeğin mükemmelliğini öven uzun bir konuşmaya başladı. Genç kadının gülümsemesi kaybolmuştu. Kafasında oluşturduğu fikir yavaş yavaş ölüyordu. Billy nin Tarrant'a duyduğu hayranlık çok açıktı. Bu nedenle onun teknesine herhangi bir şey yapmayı kabul etmezdi; Nicole bütün gece gülümseyip göz süzse bile.

Genç kadın şampanyasını yudumlarlarken çocuğun yarış hakkında anlattıklarını doğru dürüst dinlemedi. Billy yarışa heyecanla bekliyor, denizciliği çok seviyordu. Ancak yağmurlu havadan hoşlanmıyordu. Yağmur yüzünden üstüne yağmurluk giymek ve can yeleği takmaktan nefret ediyordu ama Mr. Tarrant bunda kesin kararlıydı. O güvenliğe her şeyden çok önem verirdi...

O anda Nicole vücudunda bir elektrikleme hissetti. Gözünün önüne başlıklı yağmurluğu getirince nabız atışları hızlandı. Yağmurluk giyen birini tanımak kolay değildi.

Genç kadın bakışlarını Billy'nin üstünde dolaştırdı. Hemen hemen aynı boydaydılar. Yağmurluk içinde, yağmur ve rüzgârın altında onları birbirlerinden kim ayırt edebilirdi? Üstelik yağmurun bütün gece ve ertesi gün akşama kadar sürmesi bekleniyordu.

Nicole güçlükle yutkundu. Bu mümkün müydü? Billy şimdiden içkinin etkisiyle sendeliyordu. Acaba çocuğu daha fazla sarhoş etmenin ve onun yerine geçmenin bir yolu var mıydı?

Hayır. Bu imkânsızdı. Nicole bunu asla yapamazdı. Planını gerçekleştirebilmek için Billy'yi kandırması ve onu ayartması gerekiyordu...

Billy ayağa kalktı. "Benimle yürüyüşe gelmek ister miydiniz?"

Nicole nefes almaktan korkuyordu. Gözleriyle salonda Aston'ı aradı ama genç adam ortalıktan kaybolmuştu. Cesaretini kaybetmeden telaşla, "Evet," dedi. "Gelmek isterim."

Çocuk telaşla Nicole'ün yağmurluğunu alarak onu kapıya götürdü. Dışarı çok soğuktu ve yağmur hızını iyice artırmıştı. Billy genç kadının koluna girerek ona doğru eğildi. Nefesindeki alkol kokusu Nicole'ün midesini bulandırmıştı.

"Evim sokağın öbür ucunda. Gelip bir bira içmek ister misiniz?"

Nicole güçlükle konuşarak, "Evet," diye fısıldadı. "Neden olmasın?"

Billy'nin odasının merdivenlerini çıkarırken genç kadının kalbi deli gibi çarpıyordu. Neler yapıyordu? Bundan sonra ne olacaktı? Billy sarhoşturmuştu ama hâlâ ayakta idi. Aslında yaşı da o kadar küçük değildi. En azından

kendisiyle aynı yaşıyordu. Her yarıştan önce böyle içiyor olmalıydı. Belki de içki reflekslerini harekete geçiriyordu. Belki Nicole'ü odasına götürecekti ve orada ahtapota dönüşecekti. Belki de... Billy onu küçük, karanlık bir odaya sokarken, "Geldik," dedi. Işıkları yakarak gülümsedi. "Ben gidip biralarmızı getireyim."

Nicole başını iki yana salladı. "Bunu yapamam. Üzgünüm, Billy. Ben..." Ancak Billy uzaklaşmıştı bile. Genç kadın sinirli bir şekilde yağmurluğunun kemeriyle oynayarak onu bekledi. Billy geri döndüğünde bir mazeret uyduracak, tekrar kulübe gitmek zorunda olduğunu söyleyecekti. Şampanyayı fazla kaçırın tek kişi Billy değildi. Kendisi de yeterince içmişti. Chase'in tayfasıyla yer değiştirmek mi? Korktuğu bir erkekle denizin ortasında yalnız kalıp tehlikeli bir oyun

oynamak ve onun teknesine sabotaj düzenlemek mi?

Nicole kendi kendine güldü. Planının birinci aşamasını bile gerçekleştirememiş, Billy Essex'i etkisiz hale getirememişti. Bu arada, Billy neredeydi? Genç kadın kaşlarını çatarak içeriye doğru yürüdü.

"Billy?" Hiçbir cevap alamadı. "Billy? İyi misin?"

Acaba Billy hasta mıydı? Nicole bir anda suçluluk duygusuna kapıldı. Ya mutfakta düşüp başını bir yere vurduysa? Ya...

O sırada homurtuya benzeyen bir ses genç kadını şaşırttı. Dikkat kesilerek dinleyince tekrar duyduğu sese doğru yürümeye başladı.

Holün bir tarafında mutfak, diğer tarafındaysa bir yatak odası vardı. Billy dağınık bir yatağın üstünde sırt üstü yatıyordu. Yüzünde aptal bir gülümseme vardı. Nicole bir süre onun yanında durup nefes alırken göğsünün inip kalkışını seyrettikten sonra koluna dokundu.

"Billy? İyi misin, Billy?"

Genç adam uykusunda homurdandıktan sonra yan döndü. O sırada cebinden parlak bir şey düştü.

Bu gümüş bir plakaydı ve üstünde Enchantress adı kazılıydı. Ucunda da teknenin kamarasının anahtarı sallanıyordu.

Genç kadın derin bir nefes aldı. Evet, bu kaderdi. Bunu daha fazla düşünmesi aptallık olurdu. Dikkatle uzanarak anahtarlığı yerden aldı ve cebine attı.

Nicole, "Teşekkür ederim, Billy," diye fısıldadıktan sonra yatağın ucundaki battaniyeyi genç adamın üstüne örttü. Odadan çıkmak üzereyken geri dönüp yatağın yanındaki çalar saati kapattı ve, "İyi uykular," dedikten sonra dışarı çıkarak kapıyı yavaşça örttü.

Bundan sonraki problemi Aston'dı. Onu arkadaşlarının yanından uzaklaştırmanın bir yolunu bulmalıydı. Nicole saatine bakarak telaşla limana doğru yürüdü. Zaman ilerliyordu ve yapması gereken bir sürü şey vardı. Her şeyden önce eve gidip üstünü değiştirmeliydi.

O sırada gölgelerin arasından önüne biri çıkınca genç kadın çığlık attı.

"Nicole?"

"Aston! Korkudan öldürecektin beni." Genç kadın sinirli sinirli güldü. "Ben... Ben biraz hava almak için dışarı çıkmıştım."

Aston onun koluna girdi ve birlikte araba parkına doğru yürümeye başladılar. "Ben de seni bulmak için içeri gidiyordum. Buradan ayrılma zamanımız geldi."

Genç kadın rahatlayarak, "Evet," dedi. "Bence de öyle."

"Geç oluyor ve sabah erkenden tekrar buraya dönmek zorundayım."

Sabah. Pazar sabahı. Acaba Aston onun da gelmesini mi bekliyordu? "Hayatım pahasına bile olsa yarın sabah erkenden kalkabileceğimi sanmıyorum. Ben... Ben kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Genç adam arabanın kapısını açarken başını salladı. "Aspirin iç."

"Olur." Nicole kirpiklerinin arasından genç adama baktı. "Belki de telefonun fişini çekip bütün gün uyurum."

Aston buna itiraz etmedi. "İyi, iyi. Yarın akşam seni ararım."

Genç kadın telaşla, "Hayır," dedi. "Hayır, arama. Pazartesi gün büroda görüşürüz."

"Pekâlâ."

Aston arabayı sürerken Nicole boynundaki gerdanlığı çıkartarak aralarındaki konsolun üstüne koydu. Bu hareketine genç adamın itiraz edeceğini bekliyordu ama sadece başını salladığını görünce rahatlayarak içini çekti.

Aston'ın kafasının Tarrant ile meşgul olması her şeyi umduğundan daha kolay bir hale getiriyordu. Genç adama endişelenmemesini, Tarrant'a dersini vermenin bir yolunu bulduğunu söylemek istiyordu. Ama Aston'ın onu bundan vaz geçirmeye çalışacağını bildiği için

sesini çıkarmadı. Hiç kimse planını engelleyemezdi. Belki yapacağı şey pek yasal sayılmazdı ama çok tatmin edici olacağı da inkâr edemezdi.

Nicole'ün evinin önüne geldiklerinde genç kadın aceleyle iyi geceler dileyip içeri girdi. Aston'm arabasının

uzaklaştığını görünce perdeleri kapattı ve ipek elbisesiyle yüksek topuklu ayakkabılarını çıkartarak blucin, kazak ve botlarını giydi. Daha sonra arabasının anahtarlarıyla bir fener alarak hızla dışarı çıktı. Powell Corporation binası sadece on dakika uzaklıktaydı. Bütün bina Aston'ındı. Girişte güvenlik görevlisi yoktu. Nicole şifreli kilide personel kimlik kartını sokunca kapı hemen açıldı. Bürosu birinci kattaydı. İçeri girerek masasının üstündeki lambayı yaktı. Önüne bir kâğıt çekerek kaleminin kapağını açtı. Genç kadın, "Sevgili Aston," diye yazmaya başladıktan sonra durdu ve dilinin ucunu dişlerine dolastırdı. Nasıl açıklamalıydı? Kendisinin bile anlayamadığı bir şeyi Aston'a nasıl açıklayabilirdi? Şu anda tek bildiği kaderin ya da şans denen şeyin tanıdığı fırsatı geri tepmeyeceğiydi. Her neyse, şimdi doğru kelimeleri arayacak zamanı yoktu. Kısa ve tatlı bir not iş görürdü. Zaten çok yakında geri dönecekti ve durumu Aston'a o zaman açıklayabilirdi. Kalem kâğıdın üstünde uçmaya başladı. "Sevgili Aston, bunu yazmak için fazla zamanım yok. Chase Tarrant bir şok geçirmek üzere. Birisinin ona dersini vermesi gerekliydi, ömrü boyunca unutamayacağı bir ders. Ve o kişi de ben olmak istedim." En sona ismini yazdıktan sonra notu yüksek sesle okudu. Yeterli değildi ama şimdilik işe yarardı. Aceleyle kaleminin kapağını kapadı ve notu Aston'ın masasının üstüne bıraktı. Limana vardığında ortalık sessizdi. Kulüp binası tamamiyle karanlıktı. Denizde tek tük ışıklar vardı. Enchantress'e yaklaşırken genç kadının kalbi deli gibi çar-

piyordu. Ya Chase teknede uyumaya karar verdiyse? Ya şu anda kamaradaysa! Ya da... Nicole içinden, "Bunları düşünmemeliyim," diye geçirdi. 'Bunca şeyden sonra korkup kaçacak mıyım?' Genç kadın sinirli bir kahkahayı bastırmaya çalışarak, "Galiba, evet," diye fısıldadı. Ama Nicole bütün korkusuna rağmen sonunda tekneye çıkmayı başarmıştı bile. Billy Essex'den aldığı anahtar hiç sorun çıkarmadan kamaranın kapısını açtı. Genç kadın bir an için durakladı. Bütün duyulan tetikte yavaşça merdivenlerden indi. Artık teknede hiç kimsenin olmadığından emindi. Ancak fenerini kamaranın içinde dolaştırırken nabızı gene de hızla atıyordu. Sol tarafta içinde küçük bir buzdolabı, lavabo ve ocak bulunan bir mutfak, onun arkasında bir ranza vardı. Ranzanın üstüne çantalar ve karton kutular yerleştirilmişti. Nicole feneri sağa çevirince üstünde haritalar bulunan büyük gemici masası gördü. Onun arkasında da bir telsiz duruyordu. Ancak kompüter ekranlarının, bir sürü düğmeyle dolu elektronik araçların ne işe yaradığını anlayamadı. Bütün bunların Aston'ın projesi olduğunu düşününce cesaretini topladı. Genç kadın yavaş yavaş ilerledi. Sol tarafta etrafı koltuklarla çevrili büyük bir masa, az ötedeysede içinde tuvalet, lavabo ve duş bulunan bir kabin yer alıyordu. Teknenin arka tarafında boş bir ranza daha vardı. Nicole bu karanlık yeri tanıdık kılabilmek için yüksek sesle, "Pekâlâ," dedikten sonra derin bir nefes aldı. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Sinirlerinin gittikçe gerildiğini hissediyor ama cesaretinin yitirmiyordu. Şu anda dizlerinin bağının çözülmesini engelleyen tek şey kanındaki adrenalindi. O sırada fenerin ışığı hafifledi. Pillerin ne zamandan beri kullanıldığını bilmiyordu. Fener tamamiyle sönüp de karanlıkta kalmadan önce işini bitirmek zorun-

daydı. Sonra da karanlıkta oturup Chase Tarrant'ın tekneye gelmesini ve kendisini bulmasını bekleyecekti. Bu düşünce kalp atışlarını iyice hızlandırdı. Genç kadın içinden, 'Bunu düşünmemeliyim,' diye geçirdi. 'Hemen işe başlamalıyım.' Nicole telaşla yağmurluğu aramaya başladı. Nerdeydi bu lanet olası yağmurluk? Aston onu her zaman teknesinde bulundururdu. Herkesin yaptığı şey bu değil miydi? En yakınındaki çekmeceyi karıştırırken heyecandan ağız kupkuru olmuştu. Eğer yağmurluğu bulamazsa oyunu başlamadan sona erecekti. Çok şükür yağmurluk çekmecenin içindeydi. Genç kadın yağmurluğu giyip titreyen ellerle fermuarı çektikten sonra başlığı kafasına geçirdi. Bir süre kamarada etrafına bakındıktan sonra ön tarafa saklanmaya karar verdi. Nicole uzun süreden beri kapalı klozet kapağının üstüne oturmuş Chase'i bekliyordu. Kaşlarını çatarak yağmurluğun kollarını sıvadı. Genç adam neden hâlâ gelmemişti? Gün doğmuştu ve yarış az sonra başlayacaktı. Yağmurun hızı kesilmiş, ama henüz dinmemişti. Genç kadın limanın gittikçe kalabalıklaştığını fark edebiliyor, kaptanlarla tayfaların birbirleriyle konuştuklarını duyabiliyordu. Birbirleriyle konuştuklarını! Nicole birden ayağa fırladı. Nasıl böyle bir aptallık edebilmişti? Bu kıyafet içinde uzaktan Chase'in tayfasını andırabilirdi ama sesi asla onunkine benzeyemezdi. Çok alçak sesle konuşsa bile Chase'in değişikliği fark etmemesi mümkün değildi. Genç kadının nabız atışları iyice hızlandı. Böyle bir şeyi başarabileceğini düşünmesi bile tamamiyle çılgınlıktı. Genç adamın Aston'ın bürosundaki öfkeli halini, kendisini saran kollarındaki gücü hatırladı. O anda korkudan titremeye başladı. Chase gelip onu bulmadan önce hiç kimselere görünmeden teknedan çıkmalıydı. Nicole fenerini alarak cebine attı. Hayır,

bu cep onun değil, Billy'nindi. Bu lanet olası yağmurluğu hemen üstünden çıkarıp bir tarafa atmalıydı ve...
"Hayır!"

Boğazından sessiz bir çığlık koptu. Nefesinin duyulmasını engellemek için elini ağzına kapadı. Güverteden sert ayak sesleri geliyordu. Nicole kamaranın derinliklerinde gölgelerin arasına saklandı.

"Billy? Aşağıda mısın, evlat?"

Bu Chase'in sesiydi. Bunu duyan genç kadının damarlarındaki bütün kan çekildi. Başını yağmurluğun şapkasının içine iyice gömerken elleri titriyordu.

"Billy?"

Genç adam merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Nicole kalbinin göğüs kafesinden fırlamasını engellemek istercesine elini göğsüne bastırdı. Chase'in kendisine doğru yürüdüğünü duyuyordu. Ümitsiz bir şekilde arkasını dönüp klozetin kapağını açtı ve üstüne eğildi.

"Hey, evlat, ne oldu? Hasta mısın?"

Genç kadın başını salladı. Ayak sesleri arkasında durduğunda bir elin hafifçe sırtına dokunduğunu hissetti.

"Lanet olsun, Billy, sana çok içmemem söylemedim mi? Liköre bile dayanamadığını biliyorsun."

Nicole omuz silkti.

"Düzelecek misin?"

Genç kadın nefes almaktan bile korkuyordu. "Hı-hı."

"Yüzünü soğuk suyla yıka, ondan sonra da bize kahve yap. Ben yukarı çıkıp tekneyi yola çıkmaya hazırlayacağım." Nicole'un sırtına vurunca genç kadın tuvaletin içine düşmemek için büyük çaba harcadı.

"Lanet olsun, evlat, eğer sana ihtiyacım olmasaydı ya da bu saatte yerine bir başkasını bulacağımı bilseydim sana öyle bir tekme atardım ki..." Kısa bir sessizlikten sonra Chase içini çekti. "Eğer on beş dakika kadar güvertede olmazsan uzun uzun yüzmek zorunda kalacaksın."

Genç kadın dolabın açıldığını duyunca başını çevirip arkaya baktı. Üstünde soluk bir gömlekle blucin olan Chase sırtını dönmüş çekmeceден Nicole'un üs-tündekine benzeyen bir yağmurluk çıkarıyordu. Güverteye çıkmak üzereyken yarı yolda durakladı ve genç kadına baktı.

"Billy?"

Nicole öne doğru iki adım attıktan sonra durdu. Başlığının gölgesinin altından bakarak, "Hı?" dedi.

Chase gülümseyince dişleri yanık yüzünde bembeyaz parladı. Saçları rüzgârda karışmış, alınına düşmüştü.

"Bu yarış rekor zamanda bitirerek kazanacağız. Coral City'ye çabuk dönmek istiyorum. İlgilenmem gereken çok önemli bir şey var." Genç adam yumuşak bir kahkaha attı. "Anladın mı?"

Nicole başını sallayarak cevap verdikten sonra Chase'in uzaklaşmasını seyretti. Genç adam güverteye çıkınca da nefesini bıraktı. ' Çok önemli bir şey.

Herhalde rüşvet vereceği bir politikacıyı ya da başkalarının elinden kapacağı ihaleleri kastetmiş olmalıydı. Genç adam gerçekten de kendini beğenmişin tekiydi. Ona göre yarış kazanmaması mümkün değildi.

Kaybedebileceğini aklına bile getiremiyordu.

Ama kaybedecekti. Chase'in gölgesi kamaranın kapısının önünden geçerken Nicole güverteye baktı. Birden az önce kendisini yağmur altında kaçmaya zorlayan korkusunu hafifleten bir neşeyle doldu.

Chase Tarrant kaybedecekti ve buna Nicole yol açacaktı ya, bundan daha önemli ne olabilirdi?

Konu Başlığı: Ynt: Kazanma Tutkusu / Sandra Marton

Gönderen: İara sila üzerinde Mart 24, 2007, 01:19:28 ÖS

Bölüm Beş

Mutfaktaki dolapta bir kahve ibriğiyle bir kavanoz kahve vardı. Nicole ibriği suyla doldurup ocağın üstüne koydu. Su kaynayınca iki beyaz fincanı doldurdu.

Acaba Tarrant kahveyi sade mi içerdi? Kremalı mı? Yoksa şekerli mi? Genç kadın dumanı tüten fincanlara bakarak kaşlarını çattı. Herhalde Billy Essex birlikte denize açıldığı bu erkek hakkında böylesine basit bir ayrıntıyı bilirdi. Ancak artık kurtuluşu yoktu. Güverteye kahve götürmek zorundaydı. Akşamdan kalma gibi davranarak şimdiye kadar idare etmeyi başarmıştı. Belki bu tekrar işine yarayabilirdi.

Nicole güverteye çıktığında genç adamın dümende olduğunu gördü. Tepsiyi dikkatle onun yanında bir yere bıraktıktan sonra fincanlardan birini alarak teknenin öbür tarafına yürüdü.

Chase tepsideki krema kabına ve şekerliğe bakarak başını salladı. Fincanı iki elinde sınıksız tutarken, "Evlad,

dün gece kafayı iyice bulmuş olmalısın," dedi. "Ben ne zamandan beri sade kahve dışında bir şey içiyorum?" Nicole bir an için dondu. Ancak genç adamın gülümsediğini görünce biraz rahatlayarak bir kahkaha attı. Chase'in onun akşamdan kalma olduğunu düşünmesi işlerini kolaylaştıracaktı. Yağmur ve rüzgârın yanı sıra, genç adamın bu düşüncesi, yapmayı planladığı şeyi gerçekleştirinceye kadar ihtiyaç duyduğu güveni sağlayacaktı.

Nicole halinden memnun bir halde içinden, 'Sen bekle,' diye geçirdi. 'Sadece bekle, Mr.Tarrant. Beni tanıdığina pişman olacaksın..'

Chase elindeki fincanı bırakarak sabırsızlık dolu bir işaret yaptı. "Haydi evlat, bütün gün orada durup bana mı bakacaksın? Yola çıkmadan önce yapmamız gereken bir sürü şey Var." Nicole hiçbir şey söylemeyi n

ce genç adam içini çekti. "Dün gece beyin hücrelerinden kaç tanesini öldürdün, Essex? Bayrağı direğe çekmeyi dene." Genç adamın kaşları çatıldı. "Bunu yapabilirsin, öyle değil mi?"

Nicole güçlükle yutkunduktan sonra, "Evet," dedi ve arkasını döndü.

Bayrağı direğe çekmek. Bunu elbette yapabiliirdi. Bayrak kulübün amblemini taşıyan bir flamaydı. Aston onu direğe bağlamak için nasıl bir düğüm atılması gerektiğini göstermişti.

Bu düğüm gerçekten basitti ama eldivenlerle değil. Ancak Nicole eldivenlerini takmak zorundaydı çünkü Chase bir erkeğinkinin yarısı büyüklükteki nasırsız ellerini görürse oyun başlamadan biterdi. Üçüncü denemeden sonra düğümü atmayı başardı.

İşte becermişti. Bayrağı yukarıya çekip rüzgârda dalgalanmasını seyrederken kendi kendine gülümsedi.

"Ana yelkeni aç."

Tarrant'ın sesini duyunca şaşkınlıkla önce genç adama, sonra da ana yelkenin büyüklüğüne baktı. Fortune's Fancy'nin ana yelkenini son açtığında Aston onun yelken örtüsünü katlayışıyla alay etmişti. Ama bu önemli değildi. Nasıl olsa Aston kıyıya döndüklerinde, yat kulübünde çalışan birkaç çocuğa para ödeyip tekneye çekidüzen verdirtirdi. Nicole başını kaldırarak Chase'e baktı. Genç adam sarılmış yelkenlerden biriyle uğraşıyordu ve hata.kaldırabilecek gibi bir hali yoktu.

"Haydi, Essex, fazla zamanımız yok."

Chase'in sesi Nicole'e kamçı gibi geldi. 'Yarina kadar bekle,' diye geçirdi içinden ve bu düşünce bitmek bilmeyen işleri yapmasını kolaylaştırdı. Hiç olmazsa yaptığı işler fazla karmaşık değildi çünkü Tarrant zor işleri kendi başına yapmayı tercih eden insanlardandı. Nicole sürekli sağa sola koşuşturmak zorunda kalıyor, böylelikle de aralarında bir mesafe bırakabiliyordu.

Az sonra yağmur yağmaya başladığında genç kadın rahat bir nefes aldı. Yarışın başlığını seyretmeye ge-

len birkaç kişi de yağmurun etkisiyle limandan ayrılmıştı. Nicole yağmurluğunun başlığını burnuna kadar çekerek Chase'e baktı ve genç adamın da aynı şeyi yapmış olduğunu görünce kendi kendine gülümsedi. Hiç kimse bu yağmurlukların içinde kimlerin olduğunu anlayamazdı.

O sırada Chase'in sesi düşüncelerini yarıda kesti. "Pekâlâ evlat, yola çıkalım. Ön taraftaki halatı çöz."

Genç kadın başını sallayarak aceleyle öne gitti. Bu Aston'dan aldığı ilk dersti ve gözü kapalı yapabiliirdi. Halatı serbest bırak, sonra da içeri çek. Tarrant arka tarafı da çözmesini söylediğinde daha kelimeler ağızından tam olarak çıkmadan Nicole arkadaydı. Genç kadın halatları toplayıp düzgün bir şekilde yerleştirdiğinde Enchantress kanaldan yukarıya doğru ilerlemeye başladı.

Nicole ön güvertede durarak dümendeki Chase'e baktı. Genç adam rüzgâra karşı gözlerini kısmış, bakışlarını dar kanaldaki işaret şamandıralarına dikmişti.

Yağmurluğunun başlığını geriye itince rüzgâr yağmur damlalarıyla parlayan saçlarını karıştırarak alnına düşürdü. Genç adam saçlarını elleriyle arkaya itti. Nicole birden onun başka bir yüzyıldan gelmiş bir denizciye benzediğini düşündü. Bu başka hayatta, rüzgârda sallanan bayrağın üstünde bir kuru kafa resmi olacaktı.

O anda, sanki rüzgâr yağmurluğunun içine kadar işleyip sinir uçlarına dokunmuş gibi titredi. Burada ne işi vardı? Chase Tarrant gibi bir erkekle oyun oynayıp onu yenebileceğini düşünmek ne kadar büyük bir aptallıktı. O, Aston'ı önünde diz çöktürebildiğine göre gerçeği anladığında kendisine kimbilir neler yapardı.

Nicole içinden, 'Kes artık,' diye geçirdi. 'Çok kızacak ama yapabileceği hiçbir şey olmayacak. Sen kazanacaksın, Nicole. Onu yeneceksin.'

"Billy." Genç kadın başını kaldırıp bakınca Chase ona kokpiti işaret etti. "Aşağıya in ve her şeyin yerli yerinde olup olmadığına bak. Liman dışına çıktığımızda

epay sert bir denizle karşılaşacağız. Malzemelerin kamarada sağa sola dağılmalarını istemiyorum."

Genç kadın başını salladı. Chase'in yanından geçerken yağmur yüzüne çarpıyor, şiddetli rüzgâr yağmurluğunu uçuruyordu. Merdivenlerden aşağıya indiğinde fırtınadan korunabilmenin verdiği rahatlıkla içini çekti.

Bundan daha sert bir deniz mi? Hayır, genç adam böyle söylemiş olamazdı. Herhalde yanlış anlamıştı. Açık denize çıktıklarında deniz sert görünebilirdi ama bu önemli değildi. Kimliğinin anlaşılması korkusuyla dolu

olmasa bu yolculuktan zevk bile alabilirdi.

Aston onun deli olduğunu söyleyebilirdi ama rüzgârın uğultusunda ve yağmurun sesinde insanı heyecanlandıran bir şey vardı. Chase'i düşünüp dümenin üstündeki güçlü ellerini gözünün önüne getirince bütün vücudu garip bir ürpertiyle titredi.

Genç kadın başını iki yana salladı. Yapması gereken bir sürü şey vardı ve bir an önce işe bakmalıydı. Ortada duran birkaç şeyi yerlerine yerleştirdikten sonra dolapları kontrol edip kapaklarını simsıkı kapadı. Ardından mutfığa giderek fincanları yıkadı ve yerlerine kaldırdı.

Kamara yeterince derli topluydu. Acaba Billy bundan sonra ne yapardı? Belki de öğle yemeğini hazırlardı. Genç kadın lavabonun üstündeki dolaba bakarak, 'Öğle yemeğinde çorba içebiliriz,' diye düşündü. 'Akşam yemeğine de yahni pişiririm.' Kendisi yemeğini mutfakta yerken Chase de yukarıda yerdi. Ondan sonra harekete geçebilirdi belki.

En önemli sorun nasıl bir şey yapacaydı. Genç kadın tekrar etrafına bakındı. Enchantress bir sürü küçük aletle doluydu ama en önemlileri hangileriydi? Elbette bazıları diğerlerinin yerlerini doldurabilir, bazıları da bozulduklarında tamir edilebilirlerdi'ya da...

"Billy!"

O anda genç kadının aklı başına geldi. Havlu elin-

den düştü ve yağmurluğunun fermuarını çekerek başlığını taktı. Tarrant'm ayaklarını hırsla güverteye vurduğunu bilmek için falcı olmak gerekmiyordu.

Nicole telaşa merdivenleri tırmanarak güverteye çıktı. Tekne şiddetle sallanıyordu. Genç kadın limandan çıkmak üzere olduklarını görünce şaşırıldı. Kıyı hızla yağın yağmurun ardında karanlık bir gölge gibiydi ama Chase'in öfkeli yüzü kadar karanlık değil.

"Aşağıda neler yapıyordun, Essex? Yoksa uyuyor muydun?"

Nicole başını iki yana salladı.

Genç adamın yüzündeki ifade iyice sertleşti. "Sessiz film oynamaktan bıktım, evlat. Bir an önce dilini bilsan iyi edersin." Nicole'e baktıktan sonra kendisine yaklaşmasını işaret etti. "Dümeneye geç."

Genç kadın şaşkınlıkla ona bakarak boğuk bir sesle, "Ne?" diye sordu.

Chase öfkeyle, "Dümeneye geç," diye tekrarladı. "İşaret şamandırasına yaklaşıyoruz. Ben aşağıya inip telsizle yarış komitesini aramalıyım." Genç adam gülümsedi. "Ondan sonra da yelkenleri açıp rüzgârın önüne kapılıp gideceğiz."

Nicole genç adama doğru yürürken bir an için güverte ayağının altından kayıyormuş gibi hissetti. Birdenbire midesi bulanmaya başlayınca güçlükle yutkundü.

Chase, "Dümeni yüz altmış derecede tut," diye bağırdı. "Unutma, kayalıkların yanından geçerken kıyıya fazla yaklaşma."

Genç kadın başını salladı. Kayalıkları hatırlaması için herhangi bir işaret şamandırasına ihtiyacı yoktu. Ancak bu sörfle gitmeye benzemiyordu. Güçlü bir motoru olan bir tekneyi idare etmek kolaydı, böyle bir havada bile.

Kanalın başına varıp da Chase yelkenleri açtığında Enchantress neye benzeyecekti acaba?

Nicole pusulayı izlemekle öylesine meşguldü ki genç adam koluna dokunduğunda irkilerek yerinden sıçradı.

"Pekâlâ, evlat. Dümeni bana ver. Ana yelkeni açmak için yakında dur."

Nicole rüzgâra karşı dikkatle ilerleyerek serenin yanına geldi. Bunu halledebilirdi. İlk yapılması gereken şey yelkeni tutan halatları çözmektir.

"Haydi, Billy, açalım, açalım!"

Chase'in sesi sabırsızlıkla sertleşmişti. Nicole ağır hareket ettiğini biliyordu ama elinden gelen bir şey yoktu. Billy'nin eldivenleri çok büyüktü ama onları elinden çıkartamazdı.

"Haydi! O yelkenin açılmasını istiyorum!"

Kaybedilecek zaman yoktu. Nicole bir elini ağzına götürerek dişleriyle eldiveni çıkardı ve cebine koydu. Bir dakika sonra kendi kendine gülümseyerek elini zafer dolu bir ifadeyle havaya kaldırdı.

"Tamam. Şimdi ana yelkeni iyice ger."

Nicole kokpite yaslandı. Midesi bulanmaya devam ediyordu. Tekrar yutkunduktan sonra yelkenin açılmasını sağlayacak halatı çekmeye başladı.

"Tamam. Yukarı kaldır, Billy."

Genç kadın başını salladıktan sonra derin bir nefes aldı ve vincin kolunu yakaladı. Yelken yarım metre kadar yükseldikten sonra durdu. Nicole tekrar derin bir nefes alarak kolu çekti.

Chase küfür ederek, "Haydi, lanet olsun," dedi. "Bütün gücünle çalış."

Genç kadın dudaklarını ısırıldı. Zaten bütün gücünü harcıyordu. Kolları ve omuzları ağrıyamaya başlamıştı, ne var ki bunu Chase'e söyleyemezdi. Tekne ayağının altında sağa sola sallanırken yelkeni direğe çekti.

"Rüzgâr yakası, Essex! Ana yelkeni bağla ve rüzgâr yakasını gevşet!"

Rüzgâr yakası mı? O da ne demektir? Kaptan Bligh ondan yelkenin rüzgârda sallanmasını engellemesini

istiyordu. Nicole genç adama başırmak, anlayacağı dilde konuşmasını söylemek istedi ama sonunda kendisine emredilene yaptı. Ancak yeterince çabuk hareket et-

mediği için genç adamın kfrettiğim duyabiliyordu.

"Senin neyin var, Essex?"

Bir an neredeyse ona gerçeği söyleyecekti.

Genç kadın Essex olmadığım haykırmak istedi ama yapamadı. Chase'e sırtını dönerek halatı sımsıkı yakaladı. O arada Enchantress sallanarak açık denize ıktı.

Planı asla yrmeyecekti. Genç kadın artık bunu biliyordu. Billy Essex olduğuna Chase Tarrant'ı inandırması mümkün değildi. Bunun için gerekli gücü, tecrübesi ya da yeteneği yoktu. Nasıl bir sabotaj yapacağına karar verme fırsatı bulamadan genç adam gerçeği anlayacaktı.

O sırada Enchantress iri bir dalgaya çarpınca vahşi bir atın binicisini üstünden atmak isterken yaptığı gibi şiddetle sarsıldı. Nicole bir çığlık atarak sendeledi ve direğe tutundu. Bakışlarını denize çevirince kalbi duracak gibi oldu.

Gri yeşil renkteki okyanusta beyaz köpüklü iri dalgalar vardı. Rüzgâr şiddetle esiyor, kedinin fareyle oynadığı gibi tekneyi sarsıyordu. Nicole'n midesi iyice altüst olmuştu. Gözlerini iri iri açarak Chase'e döndü ve onun kıyıya dönmeleri gerektiğini söylemesini bekledi.

Ancak gördüğü şey kanını dondurdu. Genç adam yüzünü rüzgâra çevirmişti. Mutlu ve heyecanlı bir hali vardı. Hayatının en güzel anlarını yaşadığı belliydi.

Nicole'n mide bulantısı iyice artmıştı. Hızla, tekrar tekrar yutkundu. Ama artık faydası yoktu. Eliyle ağzını kapatarak teknenin kenarına koştu ve midesin-dekileri denize boşaltmaya başladı.

"Ne....? Sen deli misin, Essex? Sen..."

Nicole kendisine doğru yükselen beyaz köpüklü dalgalara gözlerini kapatarak inledi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? şu anda denize düşmen hiç de iyi olmaz." Chase'in, sesi alay ve öfke doluydu. "Sıkı tutun, Essex. Seni kendi ellerimle boğma zevkini tatmak istiyorum."

Ancak Nicole onu dinlemiyordu. Tekne iri bir dalganın üstünde yükselince inledi. Midesinde korkunç şeyler oluyordu. Kollarını karnına dolayarak iki büklüm eğildi. Sanki bu hareket bulantısını durduracaktı.

"Lanet olsun, Essex. Eğer elimin altında bir şişe şampanya olsaydı onu alıp..."

Nicole inleyerek ana direğe doğru sendeledi. Chase onu yakalayarak belinden sımsıkı tuttu.

"Bana yaslan. Haydi, evlat. Seni tutacağını."

Sanki zaman geriye doğru işliyordu. Nicole, 'İlk karşılaştığımız gün de böyle olmuştu,' diye düşündü. O gün de kendisini çok kötü hissetmişti, titremişti ve Chase onu kollarının arasına alarak gücü vermişti. Nicole ona doğru dönmek, yüzünü genç adamın omzuna yaslamak, kollarının bir zamanlar verdiği teselliye bulmak istiyordu.

Ama bunu yapamazdı. Kendisine neler oluyordu? O Chase Tarrant'tı; düşmanı... ve kendisi... Kendisi de Nicole VVheeler bile değildi. Billy Essex'di. Genç adamın tayfası.

Nicole kendisini Chase'in kolundan kurtararak boğuk bir sesle, "Aşağıya ineceğim," diye fısıldadı. "Ben..."

Enchantress sallanınca yine sendeledi ve Chase yanına geldi.

"Tamam. Seni tuttum."

O anda güverte ayaklarının altından kayınca Chase'e yaslandı. Kısa bir süre için genç adamın ellerini kałalarının üstünde hissettikten sonra onu iterek kendisinden uzaklaştırdı.

Chase ona baktı. "Billy?"

Nicole elini ağzına kapayarak hızla genç adamın yanından geçti ve kamaraya koşup tuvaletin kapağım açarak eğildi.

Epvey sonra ranzalardan birine doğru yöneldi. Yorgunluktan titriyordu ama kendisini biraz daha iyi hissediyordu. Ranzanın üstüne dikkatle oturdu ve elleri-

ni yüzüne kapadı.

Kamarada ne kadar süre kalmıştı? Sanki içeri girişinin üstünden saatler geçmiş gibiydi. Başlangıçta yerinden kımıldayamayacak kadar hastaydı. Daha sonra ilaç dolabında bulduğu tabletlerden c tane içmişti. İlaçlar etkisini gösterdiğinde, midesinin tekrar bulanmaya başlamasından korkarak yerinden kalkmamıştı.

Genç kadın içini çekerek sırt üstü uzandı. Güvertede birbirlerine ne kadar yakın olmuşlardı. Birkaç saniye daha geçseydi Tarrant kollarının arasında tuttuğu kişinin bir erkek olmadığını anlayacaktı. Aslında bir an için Nicole düşünmüştü ki...

Genç kadın perişan bir halde gözlerini kapadı. Hastalandığı zamanlarda hayal gücü bütün hızıyla çalışmaya başlardı. Kckken bu yüzden annesi onunla alay ederdi. Ateşinin çok yüksek olduğu bir gün yatak odasının bir köşesinde filler görmüştü. Kızamık olduğunda da bebeğinin...

Cam gibi bir denizde sürükleniyordu. Güneş parlak, su sıcaktı. Nicole bir yelkenlinin güvertesinde uzanmış, yüzünü ve vücudunu güneşe vermişti. O sırada gri gözlü bir erkek gülümseyerek yanına geldi ve, "Demek buradasın," diye fısıldadı. "Seni kaybettim diye korkmuştum..."

"Demek buradasın. Kendini tuvalette boğmaya kalkışmandan korkmuştum."

Nicole telaşla ranzanın üstünde doğruldu. Kamara karanlıktı. Sadece lombozlardan giren hafif bir ışık içerisini aydınlatıyordu. Genç kadın başlığını takarak koridora doğru baktı. Chase kamaranın kapısında duruyordu. Nicole onun geniş omuzlarını ve ince uzun vücudunu görebiliyordu. Bacaklarını çapraz yapmış kollarım göğsünde kenetlemişti.

Genç adam yumuşak bir kahkaha attı. "Dilini kedi mi yuttu?" Chase içeriye girip masanın üstüne eğilince Nicole ranzada geri çekildi. Genç kadın bir ses duydu. Ardından bir ışık yandı. "Sen iyice akşamdan kal-

masın, evlat." Genç adam doğrulunca ışık gözlerinde ve yanaklarında garip bir parıltı oluşturdu. "Şampanyanın bir erkeği dilsiz yaptığını hiç duymamıştım."

Nicole sinirli bir şekilde yutkundü. Chase ona neden böyle bakıyordu? Gözleri kısılmış, alaycı bir ifadeyle dolmuştu. Genç kadın ne zamandan beri uyuduğunu merak etti. Beş dakika? On? Bir saat? Acaba bu süre boyunca Chase onu mu seyrediyordu? , Genç adam başını yana doğru eğerek, "Kendini daha iyi hissediyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

Nicole yutkunduktan sonra, "Evet," diye fısıldadı.

Chase gülümsedi. "İyi. Seni kontrol etmeye her gelişimde tuvalet kilitliydi. Artık kapıyı kırmaya hazırlanıyordum... Ama az önce aşağıya indiğimde seni bir bebek gibi uyurken buldum." Genç adamın sesi yumuşadı. "Yatağım rahat mı, Billy? Onun için mi kendi yatağın yerine benimkine yattın?"

Nicole'ün kalp atışları hızlandı. Genç adamın bir şeyler bildiğini hissedebiliyor, sesinin tonundan anlayabiliyordu.

Chase öne doğru yürüdü. Nicole lambanın ışığında onu gayet iyi görebiliyordu. Genç adam yağmurluğunu çıkarmış, blucine koyu renk bir kazak giymişti.

'İlaç içmişsin." Nicole başım sallayınca genç adam bir kahkaha attı. "Hey, evlat, seni deniz tuttuğunu bana söylemen gerekirdi. Limandan ayrılmadan önce o ilaçtan içmeni söyledim."

Nicole güçlkle yutkundü. Billy Essex'i deniz mi tutuyordu? Hayır, Chase'in deniz tutan birini tayfa olarak yanına almayacağını biliyordu...

Chase yanma geldi ve gülümseyerek elini tuttu; hem de eldivensiz elini. Genç kadın dehşet içinde bakıyordu.

Nicole, "Hayır," deyince Chase bir kahkaha attı.

Genç adam onu ayağa kaldırırken, "Evet," dedi.

"Öbür eldivenin bende, Billy. Onu güvertede buldum.

Haydi, Essex." Chase kolunu arkaya doğru kıvrınca Nicole acıyla yüzünü buruşturdu. Genç adamın gözle-

ri soğuk ve alaycıydı. "Tanrım, burası fırın gibi. Bence şu yağmurluğu üstünden çıkarsan iyi edersin."

"Hayır. Hayır!"

"Tamam, evlat." Chase'in sesi yumuşaktı. Öbür eliyle genç kadının yağmurluğunun fermuarım yakalayınca Nicole ona vurdu. Chase bir kahkaha atarak bir an için bileğini bıraktı. Ardından genç kadının iki bileğini birden yakaladı. "Hiçbir şey için endişelenme. Rüzgâr'yavaşladı. Yağmur da durdu. Tekne rotasında ilerliyor." Genç adam gülümsedi. "O halde neden üstündeki şu ıslak şeyleri çıkarmıyorsun ve..."

Fermuar açılırken Nicole şiddetle karşı koymaya çalıştı. "Seni lanet olası. Seni alçak..."

Genç adam bir kahkaha attı. "Ne oldu, Essex? Sakın utandığın söyleme. Burada utangaçlığa yer olmadığını biliyorsun." Nicole'ün yağmurluğunun fermuarı tamamen açıldı. "Her neyse, bunun için artık çok geç. Birlikte çok denize açıldık. Vücutundaki bütün çilleri gördüm..."

Nicole kendisini genç adamdan kurtarabilmek için mücadele ediyordu ama tek yaptığı vücudunu onunine daha yaklaştırmaktı.

"Cehenneme kadar yolun var, Chase Tarrant."

Chase'in elleri yavaşça göğüslerinin üstünde dolaşmaya başladığında genç kadın bir çığlık attı.

Chase masum bir tavır takınarak, "Hey, Billy," dedi. "Bu ne zaman oldu?"

Nicole öfkeyle, "Seni öldüreceğim," dedi. "Yemin ederim, bu..."

"Demek sonunda dilin çözüldü. Bu güzel işte, öyle değil mi?"

O anda genç kadının gözleri yaşlarla doldu. "Ne zamandan beri biliyordun?"

Chase'in gözleri buz gibiydi. "Çok olmadı, Miss

Wheeler. Bunu saatler önce anlamam gerekirdi. Billy

hiçbir zaman bu kadar sarhoş olmamıştı." Genç adam

bakışlarını Nicole'ün üstünde dolaştırdı. Sanki gözle-

riyle genç kadını soyuyor gibiydi. "Peki ama seni böylesine aptalca bir oyun oynamaya kim itti?" Nicole dilini dudaklarının üstünde dolaştırdı. "Şimdi... Şimdi ne yapacaksın?" Genç adamın gözleri kısıldı. "Sorulari ben soracağım. Burada ne yaptığını bilmek istiyorum. Seni Powell mı gönderdi?" "Hayır. Elbette o göndermedi." "O gönderdi, öyle değil mi? Planı neydi, Nicole? Tekneye sabotaj mı yapacaktın?" Genç kadının bileğini sıkınca Nicole inledi. "Durumu anlamakta erken mi davrandım yoksa?" "Bu çığlık.."

"Burada olduğunu hiç kimsenin bilmediğini mi söylüyorsun?" Genç adamın sesi yumuşaktı ama sorulan dondurucuydu. Eğer onun Enchantress'de olduğunu kimsenin bilmediğini anlarsa... Nicole, "Aston biliyor," dedi. Chase bir kahkaha attı. "Hangisi doğru? Seni Powell gönderdi mi, göndermedi mi? Kirli işlerini başkalarına yaptırmak tam ona göre bir davranış."

Nicole başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Sen... Sen anlamıyorsun." Chase onu kendisine doğru çekince genç kadın güçlükle yutkundu. "Gerçeği istiyorum."

Gerçek mi? Chase'in gözlerinin içine bakarken Nicole genç adamın her şeyi yapabileceğini düşündü. Kendisini ondan korumasının bir yolu yoktu. Genç kadın, "Pekâlâ," dedi. "Aston... Aston biliyor. O...O bunu yapmamı istemedi ama..." Chase onun sözünü kesti. "Neden?" Genç kadın hiçbir şey söylemeyince bileğini iyice sıktı. Nicole kemikleri kırılacak zannetti. "Söyle bana."

"Çünkü... Çünkü Enchantress Aston'm teknesi, senin değil. Ve...Ve ben Aston'm bu tekneye açılmayı ne kadar istediğini biliyorum. Düşündüm ki... eğer en

azından ben bu yarışın bir parçası olabilirim, eğer ben... Eğer yelken açtığımda teknede bulunabilirsem..." Bu yalan kamaranın sessizliğine asılıp kaldı. Genç kadının kalp atışları hızlanırken Chase ona bakıp gülümsedi. "Sen sabotaj yapmak için gizlice tekneye girdin."

Nicole başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, elbette böyle bir niyetim yoktu. Ben..." "Ama fırsat bulamadan yakalandın. Bunu inkâr etmeye kalkışma."

Genç kadın derin bir nefes aldı. "Bana ne yapacaksın?" Chase bir kahkaha attı. "O gerdanlığı boynuna taktığında Powell'a böyle bir soru sorduğunu sanmıyorum."

"Mr. Tarrant..." "Yağmurluğunu çıkart."

"Çıkartacağım. Eğer sen..." "Şimdi. Yağmurluğunu hemen çıkart."

Genç kadın başını kaldırıncı bakışları karşılaştı. Chase'in gözlerindeki ifade karşısında Nicole titredi. Yavaşça yağmurluğunu üstünden çıkardı. Daha sonra da pantolonunu indirdi. Chase ayağıyla onları bir kenara iterken bakışlarını genç kadının kazağının gizlediği göğüslerinde ve uzun bacaklarında dolaştırdı. Nicole kendisini çirliçiplakmış gibi hissediyordu.

Genç kadın titrek bir sesle, "Bak," dedi. "Ben sadece..." Chase ellerini uzatarak genç kadının omuzlarını tuttu. Konuşmaya başladığında sesi soğuk ve sertti. "Dinle. Sen istenmeyen bir ziyaretçisin. Haneye tecavüz ettin. Billy'ye ne yaptığını Tanrı bilir..." "O iyi. Billy sadece çok içmişti. O..."

Genç adam bakışlarını onun yüzüne çevirdi. "Gerçek şu ki, sen buradasın. Ve burada istenmiyorsun." Nicole sakın bir sesle, "Bu çok kötü, değil mi?" diye sordu.

Chase gülümsedi. "Lanet olsun, çok kötü. Seni kıyıya bırakacak olursam yarışı kaybederim. Harcadığım zamanı telafi etmem mümkün olmaz."

Gerçekten bu kadar basit miydi? Nicole genç adamın gözlerine bakınca gördüğü şey karşısında bir an korkuya kapılarak buz kesildi ama sonra korkusu yerini sevince bıraktı. Elbette bu kadar basitti. Bunu daha önce neden düşünmemişti? Tekneye zarar vermenin yollarını aradığı onca zaman boyunca çözüm gözlerinin önündeydi. Genç adamın yarışı kaybetmesini sağlayacak tek şey kendisiydi. Onu kıyıya bırakmak için geri döndüğü anda Tarrant yarışı kaybedecekti.

"Bu yüzden de bunu yapmayacağım."

"Ne?" Nicole şaşkınlıkla genç adama baktı. "Ne dedin?"

Chase'in elleri genç kadının omuzlarında yavaşça hareket etti. "Seni kıyıya götürmeyeceğimi söyledim." Nicole'nün nabızı deli gibi atıyordu. "Yani sahil korumayı çağırıp beni onlara mı vereceksin?" "Hayır."

"Anlamıyorum."

"Çok karmaşık bir şey değil. Eğer kıyıya gidersem zaman kaybedeceğim. Sahil korumayı çağırırsam da Enchantress'i tek başıma götürmek zorunda kalacağım. Kurallara göre bir tayfa tekneden ayrılabilir ama onun yerini bir başkası alamaz."

Nicole yutkundu. "Evet ama..."

"Bu yarış tek başıma kazanamam, Nicole. Bana yârdım edecek, yemek hazırlayacak birine ihtiyacım var."

Genç kadın kanının donduğunu hissederek, "Hayır," diye fısıldadı.

Chase kollarını ona dolayarak, "Evet," dedikten sonra gülümsedi. "O kadar da kötü olmayacak. Eğer emirlere uyar ve söylenenleri yaparsan..."

"Sen... Sen ciddi olamazsın. Ben..."

Birdenbire genç adamın gözlerinde buz gibi bir ifade belirdi. "Ben çok ciddiyim."

"Hayır!" Nicole sinirli bir kahkaha attı. "Sen... Sen beni buna zorlayamazsın."

"Ben ne istersem onu yaparım. Sen benimsin."

Nicole elleriyle genç adamın göğsüne vurdu. "Sen delisin. Bir insanı sahiplenemezsin. Sen..."

Chase'in gözleri kısıldı. "Ben bu teknenin sahibi ve efendisiyim. Bu beni buranın hâkimi yapar." Genç adamın elleri iki yanına düştü. "Sen benim arzum dışında teknemde bulunuyorsun. Hayır küçükhanım çok yanılıyorsun. İnsan bir başkasına sahip olabilir ve sen de benimsin."

Nicole duyduklarına inanamayarak şaşkınlıkla genç adama baktı. Sonunda, "Hayır," diyerek çenesini havaya kaldırdı. Tekrar, "Hayır," dedikten sonra kumanda masasına doğru ilerledi. Kompüter ekranları ya da diğer elektronik aletlerin ne işe yaradıklarım anlamayabilirdi ama telsizi çalıştırmak zor değildi. Tek yapması gereken şey mikrofonu kaldırmak ve...

O anda Chase bileğini sımsıkı yakalayınca duyduğu acıyla bir çığlık attı. Genç adam onu bir kenara iterek telsize uzandı ve mikrofonu kopartarak güverteye fırlattı. Nicole dehşet içinde onu seyrediyordu. Şimdiye kadar genç adamın bu kadar öfkelenmişini görmemişti. Bir anda onun neler yapabileceğini düşünerek büyük bir korkuya kapıldı. Yerinden kımıldamaya bile cesaret edemiyordu.

Chase soluk soluğaydı. Nefes alıp verşi kamarayı dolduruyordu. Hırsla Nicole'e doğru dönerek, "Sana söyleneni yap," dedi. "Belki böylece tek parça halinde geri dönmeyi başarabilirsin. Ben sıcak bir yemek istiyorum. Ve taze kahve." Genç adam bakışlarını Nicole'ün üstünde dolaştırdı. Gözlerinde anlaşılması güç bir ifade vardı. "Ondan sonra da nasıl uyuyacağımızı düşünüyoruz."

Konu Başlığı: Ynt: Kazanma Tutkusu / Sandra Marton

Gönderen: lara sila üzerinde Mart 26, 2007, 04:32:36 ÖS

Bölüm Altı

Evliliğinin son günlerinde Nicole'ü en çok şaşırtan şey Chicago'daki evlerinin kendisine gittikçe dar gelmeye başlamasıydı.

İnsan karşılaşmak istemediği biriyle aynı yerde yaşamak zorunda olunca duvarlar üstüne geliyormuş hissine kapılırdı.

Evliliklerinin çökmesine yol açan bir sürü şey vardı. Nicole daha halayları bittiğinde Tony ile ilişkisinin sarsılmaya başladığını biliyordu. Birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı. Tony evlenme teklif ettiğinde tanışmalarının üstünden henüz birkaç ay geçmişti.

Tony onu çok etkilemiş, sürekli ilgi göstermişti. Sanki Nicole'den başka hiç kimseye ihtiyacı yokmuş gibi görünmüştü. Nicole o zamanlar genç adamın kusurlarına aldırmış, kabalığını, bencilliğini görmemezlikten gelmişti. Ancak sonunda gerçeği anlamıştı. Kocası, bütün hayatı işi ve kendisinden oluşan soğuk bir erkekti. Tony onunla artık bir karısı olmasının mesleği açısından daha iyi olacağını düşündüğü için evlenmişti.

Bir akşam birlikte yemek yedikleri çifti uğurladıktan sonra Tony, "Bir daha bu insanlarla zaman harcama," demişti. "Onlar bizim seviyemizde değiller."

Nicole çocuklarının olmasından bahsettiğindeyse, "Çocuklar mı?" diye sormuştu. "Çocuklar insanları önemli konulardan uzak tutarlar."

Genç kadın akşamları neden sık sık geç kaldığını sorduğunda Tony buz gibi bir sesle, "Sana açıklama yapmak zorunda değilim, Nicole," diye karşılık veriyordu.

Sonunda Nicole bunun, nedenini anlamıştı. Kocası şirket ortaklarından birinin dul karısıyla yatıyordu.

Ancak genç kadın bütün bunlara rağmen boşanmaya kalkışmamıştı. Evlenirken ettiği yeminlere inanıyor-

du. Bazen, eğer üstüne gelen o duvarlar da olmasa, hiç bir zaman var olmayan bir ilişkiyi düzeltebilmek için mücadeleye devam edebileceğini düşünüyordu. Tony evde fazla durmazdı ama eve geldiğinde ondan kaçmanın yolu yoktu. Bütün odalar bir anda genç adamın soğuk ifadeli bakışları ve ilgisiz ses tonuyla doluyor, Nicole kendisini kavanoza kapatılmış küçük bir böcek gibi hissediyordu.

Şimdi Enchantress'in kamarasında bunları hatırlayınca neredeyse kahkahalarla gülecekti. Bu tekneyle karşılaştırıldığında Tony ile paylaştığı daire saray gibi kalıyordu. En azından orada kapatabileceği kapılar, arkasına saklanabileceği duvarlar vardı. Oysa burada Chase'den kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Chase kahve istediğini söylemişti. Ve yemek. Nicole ikisini de hazırlayarak güverteye götürdü ve genç adamı yemeğini yedikten sonra boş tabakları aldı. Daha sonra tekrar aşağıya giderek kendisini işe verdi. Yiyecek malzemelerini düzenledi, kapları parlattı ve yeniden kahve pişirerek sessizlik içinde güvertede duran Chase Tarrant'a götürdü. Yaptıklarının anlamsız olmasının en ufak bir önemi yoktu. Şu anda hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

Güneş batınca yahni ve pudding pişirerek genç adama götürdü. Tepsiyi kokpite bırakırken Chase ona doğru dürüst bakmadı bile.

Nicole, "Başka bir şey istiyor musun?" diye sordu.

Chase yemeğe göz atarak, "Bu kadarı yeterli," dedi.

Genç kadın bu yemeğin onun için çok bile olduğunu söylemek istedi ama şu anda en akıllıca şey ses çıkarmamaktı.

Nicole aşağıya inerken Chase, "Mutfakta bir termos var," diye seslendi. "Ona kahve doldur ve bana getir."

Genç kadın buz gibi bir sesle, "Emredersin, kaptan," dedi.

Nicole daha sonra kendisine de bir kahve koyup mut-

fakta içmeye başladı. O anda boşazından aşağıya katı bir şeyin indiğini düşünmek bile onu hasta etmeye yetiyordu. Bunun nedeni deniz tutması değil, Enchant-ress'in şu an bulunduğu yerle Barbados arasında geçecek günlerin ve gecelerin neler getireceğini bilmemesiydi.

Bir iki saat sonra Chase merdivenlerden aşağıya inince Nicole'ün yüreği ağzına geldi. Genç kadın mutfakta oturmuş, kamarada bulduğu bir kitabı okuyordu. Bu bir macera romanıydı ve ilk paragrafı dört kere okuduktan sonra bile beyni artık tamamen durmuş olduğu için hiçbir şey anlamamıştı.

Chase arkasında durduğunda genç kadın boş gözlerle baktı. Bir kapı açılıp kapandı. Dakikalar sonra kapı tekrar açıldığında Nicole hâlâ aynı sayfaya bakıyordu. Chase yanından geçerken iyice gerginleşti, Ancak genç adam hiçbir şey söylemeden yukarıya çıktı.

Nicole titreyen ellerle kitabı kapattı, içinde garip bir duygu vardı; rahatlama ve başka bir şey karışımı bir duygu. Genç kadın bu ikincisini hemen yorgun beyninin derinliklerine gömdü.

Saatler geçmesine rağmen Chase geri dönmemişti. Nicole mutfaktaki lambalardan birini yaktı ama ışık çok hafifti. Karanlık ve sessizlik etrafını kaplamış, Cha-se'e bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Dev dalgaların görüntüsü beyninde dans ediyordu.

Genç kadın, "Umarım denize düşmüştür," diye fısıldadı.

Ancak Chase'e bir şey olursa idare etmeyi başaramadığı bir tekneyle okyanusun üstünde tek başına kalacaktı. Genç kadın oturduğu yerden yavaşça kalkarak yürüdü. Belki de yukarı çıkıp her şeyin yolunda olup olmadığına baksa iyi ederdi.

Yağmur durmuştu ama gökyüzünde hiç yıldız yoktu. Gece Enchantress'i dev bir yumruk gibi avuçlamıştı.

Teknenin ışıkları da karanlığı yırtmak yerine daha belirgin hale getiriyordu.

Hafif bir rüzgârla ilerliyorlardı ama yine de bilinmeyene doğru gitme duygusu dehşet vericiydi.

"Güvertede ne işin var?"

Chase'in sesini duyan Nicole sıçradı. Neyse, en azından genç adam denize düşmemişti. Nicole ileri doğru bir adım atarak kollarını kenetledi. Gece umduğundan daha serindi.

"Düşündüm ki gelip..."

Genç adam bir kahkaha attı. "Benim iyi olup olmadığımı görmek mi istedin? Çok düşüncelisin, Nicole. Bu hareketinden çok etkilendim."

Genç kadın soğuk bir sesle, "Buna gerek yok," dedi. "Ben sadece kendimi düşünüyordum. Telsizin mikrofonunu koparttın, unuttun mu? Ayrıca diğer aletlerin nasıl çalıştığını bana göstermeyi uygun bulmadın. Eğer sana bir şey olursa:..."

"Bana hiçbir şey olmayacak." Genç adamın sesi ifadesizdi. "Üstümde can yeleği var."

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi izin verirsen..."

"Geceyi güvertede geçirmek zorunda olduğumu duyunca daha da çok sevineceksin. Görüş uzaklığı sıfır ve hâlâ

gemilerin seyir rotası üzerindediz."

Genç adam yorgun görünüyordu. Nicole onun kaç saattir dümende olduğunu hesaplamaya çalıştı. On iki? On sekiz? Kaç saatse oldukça uzun bir süreydi. Karanlığa alışınca gözlerini kırıştırdı. Genç adamın omzunun üzerinden bir Noel ağacını andıran ışıklar görüyordu.

,Nicole yumuşak bir sesle, "O bir gemi mi?" diye sordu.

Chase başını salladı. "Evet. Bir şilep. Son bir saat içinde ikinci." Genç adam yorgun bir ifadeyle kollarını gerdi. "Eğer bunlardan biri bize çarparsa işimiz biter."

Bir insan dümende ne kadar kalabilirdi? Eğer Billy şimdi burada olsaydı nöbetleşe durabilirlerdi.

"Sen... Çok yorgun olmalısın."

"Merak etme, Nicole. Dümende uyuyakalmayacağım."

Nicole bir an tereddüt ettikten sonra, "Ben yapabiliyordum..." diye söze başladı:

Chase bir kahkaha attı. "Ne yapabilirsin? Sen hiç nöbet tuttun mu?"

"Şey, hayır ama..."

"Teklifin için teşekkürler. Ama henüz hayatımı sana emanet edebileceğimi sanmıyorum." Genç adam oturduğu yerde kimıldanınca Nicole gözlerinde parıldayan ışığı gördü. "Aşağıya in. En azından birimiz dinlenebilir."

Nicole ileri doğru bir adım attı. "Durumu tekrar gözden geçirmen gerektiğini düşünmüyor, musun? Hâlâ geri dönebiliriz. Biz..."

"Ben bu yarışa kazanmak için girdim, kaybetmek için değil. Şimdi aşağıya in."

Genç kadın yanaklarının alev alev yanmaya başladığını hissetti. "Emredersin, kaptan. Seni rahatsız ettiğim için beni affet. Bir dahaki sefere güverteye çıkmadan önce izin isterim."

"Bu harika bir fikir. Neden bunu hep hatırlamıyorsun?"

Genç kadın arkasını dönerek aşağıya indi. Öfke içinde, "Bırak çatlayana kadar dümende dursun," diye düşündü. Mutfaktaki lambayı kapattıktan sonra kendisini kumanda masasının karşısındaki ranzaya attı ve gözlerini karanlığa dikti. Şu anda uyuması mümkün değildi ama en azından bir müddet için gözlerini kapatabilirdi... -

Gözlerini tekrar açtığına güneş ışığı kamaraya girmişti. Nicole gözlerini kırıştırmakla dirseğinin üstünde doğruldu. Yoksa Chase hâlâ güvertede miydi?

Nicole bacaklarını yana sarkıttığında Chase sallanarak merdivenlerden aşağı indi ve genç kadının karşısındaki ranzaya oturdu. Nicole onun yirmi dört saat

tir uyumamış olduğunu düşündü. Sakallan uzamış, gözleri çökmüştü.

Genç kadın şimdiye kadar böylesine yorgun görünen birine rastlamamıştı. Acaba ona kahvaltı hazırlamasında bir sakınca var mıydı?

Chase öne doğru eğildi. "Dümeni otomatiğe bağladım. Tekne rotasında ilerliyor." Genç adamın gözleri kısıldı.

"Çok acil bir durum olmadıkça beni uyandırmayacaksın, Nicole. Anladın mı?"

"Kesinlikle, kaptan. Bir tayfun kopmaz, denizati veya deniz canavarı saldırısı olmazsa seni uyandırmayacağım. Başüstüne efendim."

Genç adam bakışlarını ona dikti. "Eğer ben uyurken teknemin başına bir şey gelirse pişman olursun. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Nicole ayağa fırlayarak selam çaktı. "Tamamen, kaptan. Evet, efendim. Ben..."

Ancak bu gösteri boşunaydı çünkü Chase ranzada sırt üstü yatmış, gözlerini kapamıştı bile. Siyah kirpikleri yanaklarının üstünde gölgeler oluşturuyordu. Nicole uzun bir süre ona baktıktan sonra uzaklaştı.

Kazanmak için böylesine büyük bir arzu duyan bir erkeğe acımanın anlamı yoktu. Kimse bunu Nicole'den iyi bilemezdi.

Saatler sonra genç adam uyandığında Nicole güvertede oturmuş denizi seyrediyordu. Chase önceki geceden kalan bir fincan kahveyle ona doğru yürüdü.

"Rapor edeceğin herhangi bir şey var mı?"

Nicole genç adamın sesini duyunca şaşkınlıkla dönüp ona baktı. İyice uzayan sakalları elmacık kemiklerini olduğundan daha çıkık, gözlerini daha açık gri gösteriyordu.

Nicole tatlı bir ifadeyle, "Bir ziyaretçi," dedi. "Senin uyuduğunu, sahil korumaya selamlarımı iletmesini söyledim."

Chase ona doğru hızla yürüdü. Öylesine tehlikeli görünüyordu ki genç kadının alaycı sözleri boğazında ta-

kılıp kaldı.

Nicole telaşla, "Şaka yapıyordum," dedi. "Bir kuş birkaç dakikalığına uğradı." Genç adam bir şey söylemeyince sinirli bir şekilde gülümsedi. "Bak, bu sadece kötü bir şakaydı. Küçük bir deniz kuşu ana direğe kondu, hepsi bu."

"Eğer bir ziyaretçimiz olursa senin ortalıkta görünmeni istemiyorum."

"Ziyaretçi mi? Burada mı?" Nicole bir kahkaha attı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Chase ana yelkene bakarken omuz silkti. "Gemilerin ana seyir yolunu geçtik ama gene de bir tekneyle karşılaşabiliriz. Eğer böyle bir şey olursa sen aşağıya ineceksin. Anlıyor musun?"

Genç kadın anı bir korkuyla doldu. "Hayır. Hayır, anlamıyorum. Sana söyledim. Aston benim burada olduğumu biliyor. Ben..."

Chase dümeni alırken bir kahkaha attı. "Hayal gücün fazla çalışıyor, Nicole. İnan bana, seni dün boğmadığıma göre bir daha yapmam. Sadece senin tekneden kurtulmaya kalkışmayacağından emin olmaya çalışıyorum. Sen bu yolculuğa kendi isteğinle katıldın. Tamam mı?"

O anda büyük bir öfkeye kapılan Nicole ayağa kalktı. "Başka emrin var mı?"

"Evet." Genç adamın sesi çok sertti. "Sana denizcilğin temellerini öğretmeye karar verdim. Senden biraz olsun faydalanabilirim."

"Beni dinle, kaptan..."

"Böyle diyerek beni aşağıladığını mı sanıyorsun?" Chase soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Bu teknenin gerçekten de kaptanı ve efendisi olduğumu hatırlarsan iyi edersin."

Genç kadın çenesini havaya dikti. "Sanki bunu unutabilmişim gibi. Etrafta dolaşır emirler yağdırırsın, bana ne yapacağımı söyleyişin..."

"Senin ve sevgilinin bütün çabalarına rağmen ben

bu yarışı kazanacağım."

"Aston'ı bu konuşmanın dışında bırak. O..."

"Onun bir şey denemeye kalkışacağını bilmeliydim. Bir başkasının teknesini çalabilen biri.."

Nicole bir kahkaha attı. "Aston mı? Aston senin tekneni mi çaldı? Haydi, kaptan, ben de oradaydım, unuttun mu? Hikâyeyi tersine çevirdin. Hırsızlığı yapan sensin. Sen..." Chase bileğini yakalayınca acıyla yüzünü buruşturdu.

Genç adam, "Dinle," diye fısıldadı. "Hem de dikkatle dinle. İki yıl önce senin erkek arkadaşın ve ben Coral City ile Barbados arasındaki yarışa katıldık ve en iyi olanın kazanmasını diledik." Chase'in yüzündeki ifade aniden sertleşti ve genç kadını kendisine doğru çekti. "Ama en iyi olan kazanmadı, Nicole. Poivell'in yelkeni yırtıldı. Rüzgâr hızlandığında yelkenleri toplamayı akıl etmesi gerekirdi ama o süratini kesmemeye kararlıydı..."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum. Aston o yarışı kazandı. Bana öyle söyledi. O..."

"Evet kazandı. Telsizle yeni bir yelken isterken özel bir kod kullandı. Bir uçak ona yelken attı ve Powell da yoluna devam ederek yarışı kazandı." Genç adam gülümsedi. "Kuralları ihlal etmiş olması hiçbir anlam taşımadı."

"Bu bir yalan. Aston böyle bir şey..."

"Öyle mi? Yelkeni yapan adamla onu arkadaşına götüren pilotu buldum. Powell sessiz kalmaları için onlara para verip olayın duyulması halinde kara listeye alınacaklarını söyleyerek tehdit etti. Onlar da hayatlarını sürdürmek zorundaydılar..." Chase omuz silkti. "Bu yıllık yarış için plan hazırlamaktan başka bir şey yapamazdım. En iyi gemi mimarını tutup onunla birlikte saatlerce oturarak özel yelkenleri olan on iki metrelik bir teknenin planları üzerinde çalıştım..."

Nicole'ün gözleri kısıldı. "Good Ship Lollipop mu? O mu?"

"Üzerinde çalıştığımız tekne Enchantress'di. Adı farklıydı ama onun dışında her şey aynıydı. Teknenin yapımı başlamadan Powell planların bir kopyasını çaldı."

"Bak, bu ilginç bir hikâye ama..."

"Bu tekne benim, anlıyor musun? Erkek arkadaşın neden beni durdurmaya kalkışmadı sanıyorsun? Neden polisleri ya da avukatını çağırmadı veya..."

Nicole, "Böyle bir şey gazetelere yansırdı ve onun için iyi olmazdı," dedi. "Aston'ın belediyeyle yeni bir iş anlaşması yaptığını biliyorsun."

Chase'in dudaklarında garip bir gülümseme belirdi. "Gerçekten de öyle. Ve bu anlaşmanın yapılmasından sorumlu bölüm başkanının şimdi Keys'de yeni bir yazlık evi var."

Nicole bileğini genç adamın elinden kurtardı. "Bu işi alabilmek için Aston'ın birisine rüşvet verdiğini mi iddia ediyorsun?"

"Ben hiçbir şey iddia etmiyorum Nicole. Sadece gerçeklerden bahsediyorum. Powell'ın çalışma şekli bu.

Dürüstçe alamayacağı her ihaleyi elde etmek için rüşvet verir, parasını kullanarak önündeki engelleri ortadan kaldırır."

"Ne inanılmaz bir saçmalık! Aston asla böyle şeyler yapmaz. O..."

"Benim kaybetmemi, kendisinin kazanmasını sağlamak için her şeyi yapar."

"Aston mı?" Genç kadın bir kahkaha attı. "Kazanmak onun için önemli değil. Kaybetmeye dayanamayan, her

zaman kazanmak zorunda olan sensin, Mr. Tarrant."

"Hayat budur, Nicole. İnsan yarışlarda kendisini dener." Chase genç kadını omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı. "Ama ben her zaman kurallara uyarım. Bunun başka yolu yok. Herkes hile yapabilir ama yalnızca en iyi olan kazanır."

"Her şeyi çok basite indiriyorsun, Mr. Tarrant."

"Çünkü her şey bu kadar basit."

"Ya bedeli?" Nicole'ün sesinde acı bir ifade vardı. "Kazanmanın her zaman bir bedeli vardır, biliyorsun."

Chase bakışlarını genç kadının dudaklarına çevirdikten sonra tekrar gözlerine baktı.

"Her şey ödüle bağlı. Bazen bu her şeye değer."

Genç adam ellerini yavaşça onun omuzlarından sırtına doğru indirdi. Nicole onun kısılmış gözlerine bakınca kalbinin deli gibi çarpmaya başladığını hissetti.

"Mr. Tarrant..."

"Bu teknede bir haftadan fazla birlikte olacağız, Nicole." Genç adamın sesi yumuşaktı. "Bir yatak odası büyüklüğünde bir kamarada sadece sen ve ben. Sence artık resmiyeti bırakmamızın zamanı gelmedi mi?"

"Ben bazı temel kurallar koymamız gerektiğini düşünüyorum. Yani, haklısın, kamara fazla büyük değil. Ve ikimizin de bir miktar gizliliğe ihtiyacımız olacak. Neden her sabah duş ve tuvaleti ilk bir saatte benim, sonra da senin kullanman konusunda bir anlaşma yapmıyoruz?"

Genç adam gülümsedi. "Ne utangaçlık. Lanet olsun, Billy ile böyle problemlerimiz yoktu."

Eli Nicole'ün boynunda dolaşıyor, genç kadın parmaklarının sıcaklığını hissedebiliyordu.

Nicole içinden, 'Bana bunu yapmasına izin vermemeliyim,' diye geçirdi. 'O sadece beni aşağılamaya çalışıyor. Bunu defalarca yaptı.'

"Nicole." Sıcaklık genç kadının vücudunda dolaşıyor, beline doğru iniyordu. "Nicole." Chase'in sesi boğuk ve yumuşaktı. "Kulüpteki o gece sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Genç kadın, 'Bu adamın kim olduğunu unutmamalıyım,' diye düşündü. 'O bir hırsız. Düzenbaz. Ve tıpkı Tony'ye benziyor.'

"Seninle sevişmek istiyorum, Nicole." Chase genç kadının yüzünü avuçlarının içine alarak yukarı kaldırdı.

"Bana bak."

Bakışları yavaşça karşılaştı. Nicole yıllar önce bir hava gösterisine gitmiş, gümüş rengi bir uçaktan atlayan paraşütçüleri seyrederken boşluğa düşmenin nasıl bir duygu olduğunu, aşağıdan görüldüğü kadar heyecan verip vermediğini merak etmişti.

Şimdi bunun cevabını biliyordu. Şu anda Chase'in alev gibi parlayan gözlerinin içine düşüyor, vücudu genç adamın dokunuşlarını beklerken eriyordu.

Chase genç kadına doğru eğildi. "Benimle kamaraya gel, Nicole."

Nicole kendi kendine, 'Bu adamdan öğreniyorsun,' dedi.

Ancak genç adamın gümüş rengi gözleri onu çekiyordu. Nicole kendi kendine, 'Başka tarafa bak,' dedi.

'Gökyüzüne, denize. Ondan başka herhangi bir yere.'

Bir tekne. İleride bir tekne vardı.

"Bir tekne var..."

Chase omzunun üstünden arkasına bakıncaya kadar genç kadın bu sözü yüksek sesle söylediğinin farkında değildi.

Genç adam sabırsızlıkla, "O bir balıkçı teknesi," dedi. "Boş ver."

Boş vermek mi? Tek kurtulma ümidine boş vermek mi? Balıkçı teknesi hâlâ uzakta bir gölge gibiydi. Acaba onları görmüş müydü?

Nicole, Chase'in kollarından kurtularak kokpitteki oturacak yerin üstüne çıktı ve çılgın gibi kollarını sallamaya başladı.

Genç kadın, "Hey," diye bağırdı. "Hey, buraya gelin."

Chase bir hareketle onu kollarının arasına alarak sürükledi.

"Lanet olsun sana, Nicole."

Genç kadın, "Hayır," diye bağırdı. "Yapma." Chase onu omzuna atıp kamaraya doğru giderken Nicole sırtını yumrukluyordu.

Genç adam, "Seni uyarmıştım," dedi. "Böyle bir şey yapmamanı söylemişim, öyle değil mi?"

Chase onu merdivenlerden aşağıya taşıırken genç kadının başı ve kalçası sert bir şeye çarptı.

"Beni yere indir. Duyuyor musun? Lanet olsun, beni aşağıya..."

Genç adam aniden onu ranzasının üstüne attı. Yüzü bir fırtına bulutu kadar karanlıktı. Daha sonra arkasını dönerek dolaplardan birini karıştırmaya başladı.

"Ellerini uzat."

Genç adamın sesi çok sertti. Tekrar ranzaya döndüğünde gözlerindeki buz gibi ifade Nicole'ün nefesini kesti.

Genç kadın ayağa kalktı. "Chase..."

"Sana ellerini uzat dedim."

Nicole titremeye başladı. "Anlayamıyorum... Chase?" Genç kadının sesi dehşetle yükseldi. "Chase, ne yapıyorsun?"

Ne yaptığı ortadaydı. Chase bir halatla genç kadının bileklerini sımsıkı bağlıyordu.

"Lütfen. Hayır, Chase."

Genç adam onu arkaya doğru itince Nicole ranzanın üstüne düştü ve Chase ikinci bir iple onun ayak bileklerini de bağladı.

"Beni isimle çağırman için böyle davranmam mı gerekiyor?" Chase genç kadının ayak bileklerini kaldırarak onu ranzanın üstüne yatırırken bir kahkaha attı. "Bunu daha önce yapmam gerekirdi."

Genç kadın, "Chase," dedi. "Beni dinle."

Chase beyaz bir mendil çıkarıp katlamaya başlayınca Nicole'ün gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Hayır, hayır. Lütfen..."

Genç adam mendili onun dişlerinin arasına sıkıştırarak sesini bastırdı.

Chase, "Beni dinle," dedi.

Ama sözleri anlamsızdı. Nicole nefes almaya, ciğerlerine hava çekmeye çalışıyordu. Ancak bunu bir tür-

lü başaramıyordu.

"Nicole!" Genç adamın sesi bir kurşun gibi keskindi. Nicole dehşet içinde baktı. Chase öne doğru eğilerek onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "İyisin. Bir şeyin yok." Genç kadın başını şiddetle iki yana sallayınca ellerinin basıncı arttı. "Evet, iyisin. Yavaş yavaş nefes al." Chase başını salladı. "Uslu kız."

Nicole kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini, yaşadığı bu kâbusun yakında sona ereceğini söyledi. Kalp atışları düzene girmeye başlamıştı. Chase geri çekilerek onun yüzüne baktı.

"Bana inanman gerekirdi, Nicole. Benimle sonuna kadar kalıyorsun. Balıkçı teknesi gittiğinde seni serbest bırakacağım. Anlıyor musun?"

Genç kadın öfke dolu gözlerle bakarken ağzındaki mendilin ardından garip bir ses çıkardı.

Nicole içinden, 'Lanet olsun,' diye geçirdi. 'Sana ve senin gibilere lanet olsun, Chase Tarrant. Seni bir hücreye tiktirip anahtarlarını da kendim yok edeceğim.'

Sanki genç kadının aklından geçenleri anlamış gibi Chase'in gözlerindeki ifade değişti. Aniden Nicole'un yanına diz çökerek ağzındaki mendili çözüp öne doğru eğildi. Az sonra dudakları genç kadinkilerin üstüne kapanmış, hırsla onu öpüyordu. Sonra geri çekilerek mendili tekrar bağladı ve hızla kamaradan çıktı.

Nicole'ün gözlerine dolan yaşlar yanaklarından aşağıya süzölmeye başladı. Ağlamasını bir türlü engelleyemiyordu.

Günlerden beri yaşadıklarından sonra az önceki öpüş bütün direncini kırmıştı.

Genç kadın içinden, 'Senden nefret ediyorum, Chase Tarrant,' diye geçirdi. 'Senden ölüdüresiye nefret ediyorum.'

Bölüm Yedi

Nicole için çekerek okumakta olduğu kitabı kapadı. Öğleden beri onu bezdiren baş ağrısı artık geçmek üzereydi.

Okumak sadece baş ağrısını artırmaya yaramıştı. Ayrıca bu macera romanını ikinci okuyuşuydu ve hâlâ hiçbir şey anlayamıyordu. Kitap Billy'nin olmalıydı çün- , kü Chase'in çok daha ilginç bir şey okuduğunu görmüştü.

Genç kadın ona teknede başka kitaplar bulunup bulunmadığını sormak istemiş, ancak sonra vaz geçmişti.

Chase Tarrant ile ne kadar az ilişkiye girerse o kadar iyi olurdu.

Şakaklarına ani bir ağırı girince ellerini yüzüne kapadı. Keşke Enchantress'e hiç binmeseydi. Keşke balıkçı teknesi onu görseydi. Keşke Chase onun gitmesine izin verseydi...

"Hasta mısın?"

Nicole hemen doğrularak bacaklarını ranzadan aşağıya sallandırdı. Chase merdivenin dibinde durmuş ona bakıyordu.

"Eğer miden bulanıyorsa bir ilaç al. Tekrar hastalanmanı istemiyorum."

"Bu düşünceli tavrın çok etkileyici, kaptan, ama..."

"Benim tek düşüncem bu tekne. Eğer hastalanırsan bütün zamanını tuvalette geçireceksin."

O anda Nicole büyük bir öfkeye kapıldı. "Benden istediğin her şeyi yaptım, kaptan. Eğer herhangi bir şikâyetin varsa..."

Chase sabırsızlık dolu bir hareket yaparak kumanda masasına eğildi. "Bak, şimdi tartışacak zamanım yok. Rüzgâr şiddetleniyor, dalgalar da yükseliyor. İkimiz için de bir iyilik yap, Nicole. İki tablet iç." Genç kadın ayağa kalktı. O sırada tekne hafifçe sallanınca dengesini korumak için masaya tutundu. "Midemin gayet iyi olduğunu duymak hoşuna gide

cek. Az önce söylediğin gibi bütün zamanımı tuvalette geçirmeyeceğim."

Genç adam ona döndü. "O halde neyin var? Çok berbat görünüyorsun."

"İltifatın için teşekkür ederim, kaptan. Başım ağrıyor. Hem de korkunç bir şekilde."

Chase yanına gelince Nicole irkilerek geri çekildi. Genç adam parmaklarını onun elmacık kemiklerinde, gözlerinin çevresinde dolaştırdı.

"Burası mı ağrıyor?"

Nicole başını salladıktan sonra ondan uzaklaşırken, "Evet," dedi. Genç adamın dokunduğu yerler alev alev yanıyordu.

Nicole soğuk bir sesle, "İşlerimi aksatacağım diye endişelenme. Az önce aspirin içtim ve..."

"Senin bir sinüzit ilacına ihtiyacın var. İlaç dolabında olacak."

Nicole'ün kaşları çatıldı. "Tıp konusunda bilgi sahibi olacak zamanı nasıl buldun, kaptan? Mide bulantısına, baş ağrısına hangi ilacın iyi geleceğini biliyorsun. Senin doktorluk yanından haberim yoktu."

Genç adam gülümsedi. "Eğer sen denizcilik hakkında bir şey biliyorsan, erkek arkadaşın bu kamaradaki aletlerin ne işe yaradıklarını öğrettiyse..."

"Bütün bunların ilaç tavsiye etmekle ne ilgisi var?"

"Barometre son birkaç saattir düşüyor."

Nicole bir kahkaha attı. "Bunun çok etkileyici olduğundan eminim, kaptan, ama bu söylediğinin başağrıyla ne ilgisi var?"

"Hava basincindeki düşme sinüslerini etkiliyor, Nicole. Bu her zaman görülen bir şeydir. Onun için aspirinin faydası olmaz."

Nicole içini çekerek, 'Evet,' diye düşündü. 'Gerçekten de haklı.' Bir keresinde Chicago'dayken Michigan Gölü üzerinde fırtına çıktığında aynı durumla karşılaşmıştı.

Genç kadın omuz silkerek, "Pekâlâ," dedi. "Öne-

rin için teşekkürler. Bunu deneyeceğim."

"İlacını içtikten sonra da bir fincan kahve yapıp getir."

Nicole onun gözlerinin içine baktı. "Emredersiniz, kaptan."

"Ve buradaki her şeyi yerine koy."

"Her şey yerinde. Ben..."

Chase eğilerek genç kadının okumakta olduğu kitabı aldı. "Sana her şeyi yerine koymanı söyledim." Bu sözlerinin ardından kitabı ona doğru atınca Nicole tuttu. "Anlaşıldı mı?"

Genç kadın, "Tamamiyle," diye karşılık verdi.

Chase ona bakarak gülümsedi. "Belki selam vermesini de öğrenirsin. Bu çok hoş olur."

Nicole genç adamın merdivenden çıkışım seyrederken dişlerini gıcırdattı. Sonra da elindeki kitabı fırlatıp atınca kitabın sayfaları yere dağıldı.

Genç kadın ilaç dolabına gidip kapağını açarken, "Çok hoşuna giderdi, öyle değil mi?" diye homurdandı. "Bu tam sana göre, kaptan." Düzenli bir şekilde etiketlenmiş ilaçlara bakarak bir tanesini alıp içinden bir tablet çıkardı.

İlacı içerken içinden, 'Aldırma ona/ diye geçirdi. En azından genç adamın gizlisi saklısı yoktu. Davranışlarıyla kendisinin nasıl biri olduğunu her an hatırlatıyordu.

Nicole dolabın kapağını kapattıktan sonra lavabonun üstündeki aynaya baktı. Ellerini dağınık saçlarının arasında dolaştırırken gerçekten de korkunç görüldüğünü düşündü. Ela rengi gözleri soluk yüzünde kocaman duruyordu. Baş ağrısı en azından bir işe yaramıştı. Bu sayede balıkçı teknesine rastlayışlarını izleyen koca bir gün boyunca konuştuklarından çok daha fazla konuşmuşlardı.

Nicole kamaraya dönerek Billy'nin kitabının dağılmış sayfalarını toplamaya başladı. O balıkçı teknesi yüzünden boş yere bir sürü patırtı kopmuştu. Balıkçla-

rin onları görmediği açıktı. Chase onu serbest bırakmak üzere aşağıya indiğinde teknenin uzaklaştığını söylemişti.

O zamana kadar sanki saatler geçmiş gibiydi. Nicole'ün dudakları mendilin basıncı yüzünden kurumuş, bilekleri acımişti. Ayrıca Chase onu öptüğünde hissettiğini sandığı her şey çoktan uçup gitmişti.

Olanlara bir anlam verebilmesi için yeterince zamanı olmuştu. Beyni yaşadığı panik ve yorgunluğun etkisiyle gerçekten çok daha az korkutucu bir sonuca varmıştı. Chase Tarrant Aston'dan öylesine nefret ediyordu ki ona ait her şeyi almak istiyordu. Bu bir tekne ya da bir kadın olabilirdi.

Genç adam ayak bileklerini çözerken, "Balıkçı teknesi gitti," demişti. "Yaptığım şey için özür dilerim, Nicole, ama bana başka seçme şansı bırakmadın."

Nicole ellerinin çözülmesini seyrederken ağzındaki mendilin ardından bir şeyler homurdandı. Chase sonunda mendili çözünce de öfkeyle bağırmaya başladı.

"Evet, efendim. Anlıyorum, efendim. Çok iyi, efendim. Başka bir şey var mı, efendim?"

Bir an için kalbi durmuş gibiydi. Ona bakarken genç adamın gözlerine soğuk bir ifade yerleşmişti. Çenesinde bir kas atmaya başlamış, dudakları öfkeyle gerilmiş, bir çizgi halini almıştı.

Genç adam sonunda, "Kendini kaybediyorsun, Nicole," diye fısıldadı. O anda dudaklarında beliren gülümseme Nicole'ün kanını dondurdu. Chase elini uzatarak onun yüzünde, çenesinde ve boynunda dolaştırdı. "Şansını fazla zorlama."

Genç adam doğrulup merdivene doğru giderken Nicole gözleriyle onu takip etti. Chase aniden durarak ona döndü.

"Billy eşyalarını öndeki dolapta saklar." Sesi ifadesizdi. "Kendine giyecek bir şeyler bul."

"Benim üstümdekiler gayet iyi."

"Sana giyecek bir şeyler bulmanı söyledim. Biraz-

dan hava ısınacak. Eğer sıcak yüzünden bayılırsan seni denize atarak serinletmeye kalkışabilirim."

Billy'nin dolabı blucin, şort ve tişörtlerle doluydu. Nicole üstündekileri çıkartıp duş aldıktan sonra bir şortla gömlek giydi. Şort tam üstüne göreydi ama gömlek büyük gelmişti.

Genç kadın lavabonun üstündeki küçük aynada kendisine bakarken, 'Hiç de fena değil,' diye düşündü. Sutyeni yoktu. Üstünde bol kazaklar varken sutyen takmazdı. Ayrıca başlangıçta böyle uzun bir deniz yolculuğu planlamamıştı. Tekneye sabotaj düzenledikten sonra hemen karaya döneceklerini düşünmüştü.

O anda aklına Chase'in öpüşü, dilini ağzının içinde dolaştırışı gelince yanakları utançla kızardı.

Kendi kendine, "Sana neler yaptığını görüyor musun?" diye mırıldandı. "Her fırsatta sana hükmetmeye çalışıyor. O..."

"Nicole! Hemen güverteye çık. Denizcilik hakkında ne kadar az şey bildiğini görelim."

Nicole kendi kendine gülümsedi. Chase'in planını anlamak ona garip bir tatmin duygusu vermişti.

Genç kadın günün kalan kısmını Chase'in azarlamalarını dinlemekle geçirdi.

"On yaşında bir çocuk bile dümeni senden daha iyi idare eder."

"Ana yelken hâlâ rüzgârda sallanıyor. Yelkeni topla."

"Sen buna yelken katlamak mı diyorsun?" Chase genç kadının bin bir zahmetle katlayıp yerine yerleştirdiği yelkeni tekmeledi. "Tekrar yap."

Nicole akşam yemeğini hazırlamak üzere aşağıya indiğinde yorgunluktan perişandı. Chase'in yemeğini verdikten sonra bir şeyler yiyip mutfağı temizledi. Güneş batarken ranzasına oturmuş esniyordu.

Genç kadın içinden, 'Keşke gözlerimi bir an için kapatabilsem,' diye geçirdi.

Gözlerini açtığında sabah olmuştu. Chase'in geceyi

nerede geçirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Herhalde güvertede yatmıştı çünkü gördüğü kadarıyla karşısındaki yatak bozulmadan duruyordu.

Sadece genç adamın battaniyesi yerinde yoktu. Hayır, tam olarak yok sayılmazdı. Kendi üstüne örtülmüştü.

Nicole battaniyeye sarılmış, Chase'in yanına dikilip onu nasıl seyrettiğini, battaniyeyi örterken genç adamın ellerinin vücuduna dokunuşunu hayal etmişti...

"Nicole! Kahve nerede kaldı?"

Chase'in sert sesi genç kadını gerçeğe döndürdü. Yüzüne düşen saçları geriye ittikten sonra Billy'nin kitabını yerine koydu.

"Birazdan hazır olacak. Hemen getiriyorum."

Kahve suyu kaynamaya başladığında Enchantress' in sallanması da hızlanmıştı. Nicole fincanlardan birine yarısına kadar kahve koyduktan sonra dikkatle merdivenden çıktı. Güverteye adım attığında şiddetli rüzgâr onu neredeyse düşürecekti. Chase genç kadını kolundan tuttu.

Nicole rüzgârın sesini bastırabilmek için, "Kahven," diye bağırdı. "Fincanı doldurmadım çünkü dökülebileceğini düşündüm..."

"Can yeleğin nerede?"

"Aşağıda. Ben..."

Chase kahve fincanını aldıktan sonra genç kadını kamaraya doğru döndürdü. "Aşağıya in ve can yeleğini giy. Bir daha da can yeleğin olmadan sakın güverteye çıkma."

"Ama burada fazla kalmıyorum."

"Tartışmayı bırakır mısın? Hemen can yeleğini giy."

Nicole içini çekerek, "Olur, kaptan," diye homurdandıktan sonra kamaraya indi. Aslında bir süre yukarıda durmak hiç de fena fikir değildi. Temiz hava belki de baş ağrısını tamamen geçirebilirdi.

Nicole elinde kendisi için hazırladığı bir fincan kahveyle güverteye döndü. O sırada tekne şiddetle sallanınca Chase onun kolunu tuttu ve can yeleğini bir kan-

caya bağladıktan sonra genç kadını yanına oturttu.

"Başın nasıl?"

"Çok daha iyi. İlaç gerçekten de işe yaradı. Alçak basıncın böyle bir şeye yol açabileceği hiç aklıma gelmezdi."

"Bazen aletler göstermeden önce insan havadaki değişikliği hissedebilir. Sadece vücudunun dilinden anlamayı öğrenmen gerek."

Nicole kaşlarını çattı. "Seni böyle bir baş ağrısı çekerken düşünemiyorum, kaptan."

Chase bir kahkaha atarak sol kolunu ovaladı. "İki kere kırılan bir kola ne dersin? Tıpkı bir meteoroloji istasyonu gibi doğru tahminlerde bulunur."

"İki kere mi kırıldı? Deniz kazasında mı?"

"O kadar heyecanlı bir şey değil. İlk seferinde bir inşaat sahasında kepçe kullanıyordum."

"Kepçe mi?"

"Evet, kepçe. Onları görmüşsündür. İnşaat sahalarında toprağı kaldıran büyük makineler. O sırada yumuşak bir kısma geldim ve kepçe yan yattı... Ben de yere düştüm. Şanslıymışım ki sadece kolum kırıldı."

Nicole genç adamı seyrederken onu bu dev makinelerden birini çalıştırırken gözünün önüne getirmeye çalıştı. Geniş omuzlarına güneş vuruyor, adaleli kollarından aşağıya ter damlaları iniyordu.

Chase ona doğru dönünce genç kadın bakışlarını kahvesine çevirdi.

Nicole, "Ya ikinci kez nasıl kırıldı?" diye sordu.

Genç adam omuz silkti. "Adamın birinin teknesi, boyasını kazıdığım sırada kızağından kurtulup kaydı.

Zamanında kaçamayan tek parçam kolumdu."

"Bir başkasının teknesi mi? Senin teknen değil miydi?"

"Hayır. O zamanlar öyle bir tekne alacak kadar param yoktu. Eskiden limanda garip işler yapar, adale gücümü bir gün tekneyle gezme karşılığında değiş tokuş ederdim."

Nicole gülümsedi. "Bir çeşit pazarlık, öyle mi? Bu her zaman işe yarar mıydı?"

"Genellikle. Ara sıra benim gibi ayaktakımıyla uğraşmak istemeyen birileri de çıkıyordu elbette." Genç adam aniden ayağa kalktı. "Tekneyi hazırlasak iyi olacak, Nicole. İçimde epey zorlu bir geçiş geçireceğimize dair bir his var."

Nicole tutunarak ayağa kalktı. Gökyüzünde yıldızlar parlıyor, dolunay denizin üzerini aydınlatıyordu. Ancak rüzgâr şiddetlenmiş, dalgalar kabarmaya başlamıştı.

Genç kadın, "Gökyüzü çok açık," dedi. "Havanın değişeceğinden gerçekten emin misin?"

"Tek emin olduğum şey Contessa Adalarını geçtiğimizden beri bir alçak basınç alanının oluşmaya başladığı."

Genç adamın sesi sakindi ama Nicole onda gizli bir gerginlik sezdi. Genç kadın birden ürpererek titredi. "Bu alanın etrafından dolaşamaz mıyız?"

Bu soru üzerine Chase güldü. "Benim yapmaya çalıştığım şey de bu. Son iki saat içinde iki kez rota değiştirdim ama görünüşe bakılırsa fırtına yolumuza çıkmakta kararlı."

Nicole güldü. Acaba kahkahası Chase'e kendi kulaklarına olduğu gibi yapmacık gelmiş miydi?

"Sanki fırtına canlıymış gibi konuşuyorsun."

"Öyle. Hiçbir doğa gücü statik değildir, Nicole, özellikle de denizde olduğu zaman."

"Ama aşağıdaki bütün o aletler, bilgisayarlar ve diğer şeyler..."

Genç adam başını salladı. "Bütün bu aletler varolanların en iyileri, yine de yapabilecekleri tek şey bana bilgi vermek. Meteoroloji bilimden çok bir sanattır."

Nicole derin bir nefes aldı. "Acaba... Sence hava kötü mü olacak?"

Chase bir müddet sessiz kaldıktan sonra, "Belki," diye cevap verdi.

"Coral City'den ayrıldığımız günden daha mı kötü?"

Genç adam yumuşak bir sesle. "O bir fırtına değildi, Nicole," dedi. "Sadece kuvvetli bir rüzgâr ve yağmurdu." Kuvvetli bir rüzgâr ve yağmur. O anda Nicole kabaran denizi ve sallanan tekneyi hatırlayınca büyük bir korkuyla doldu.

Genç kadın, "Tamam, Chase," dedi. İsim ağzından kolaylıkla çıkmıştı. "Ne yapmamı istiyorsun? Tekneyi

hazırlamamız gerektiğim söylemiştin."

Chase başını salladı. "Ben buradaki işlerle ilgileneceğim. Sen aşağıya in. Her şeyin yerli yerinde olmasını sağla. Sonra da biraz sandviç hazırla ve kahve pişir."

"Başka bir şey var mı?"

"Evet." Chase omuzuna dokununca Nicole genç adama doğru döndü. Ay ışığının altında yüzü tam görülmüyordu ama genç kadın onun dudaklarında bir gülümseme belirlediğini düşündü. "Son bir şey daha var. Sakın korkma!"

Nicole hemen, "Korkmuyorum," dedi. "Ben..."

"Nicole." O anda gözleri karşılaştı. "Bize bir şey olmayacak. Bu güçlü bir tekne. Projesini yaptırırken en fırtınalı denizlere dayanabilmesi için her türlü tedbiri aldırırım." Chase parmaklarını genç kadının yanağında dolaştırdı. "Bana güven. Sana göz kulak olacağım."

Az sonra Nicole kamaraya inerek dolapları kontrol etti ve ortada duran birkaç eşyayı da yerlerine kaldırarak dolap kapaklarını sımsıkı kapadı. Sandviçleri hazırlayıp termosaya kahve doldurduğunda Enchantress dalgaların üstünde inip çıkmaya başlamıştı.

Nicole, Aston'ın teknesindeki kamarada asılı duran bronz plakayı hatırladı. Bu, denizcilerin Tanrıya okyanusu neden bu kadar büyük, tekneleri de neden böylesine küçük yarattığını sordukları bir yakarmaydı. Fortune's Fancy'deyken karşılaştığı en kötü şey hafif bir

yaz yağmuruymuştu ve eğer büyük bir fırtına sırasında bir teknede olması gerekirse Chase'in teknesinde bulunmayı tercih ederdi.

Kendine neler olduğunu anlayamıyordu. Bu tekne Chase'in değil, Aston'ındı. Sadakati, inancı, doğruyla yanlış ayırma yeteneği neredeydi?

"Nasıl gidiyor?"

Chase tepeden tırnağa ıslanmış, saçları sırlıslıkla olmuştu. Yüzünde yağmur damlaları vardı.

Genç adam kaşlarını çatı. "Lanet olsun motor çalışmıyor."

"Motor mu? Anlayamadım."

"Ben de öyle. Galiba Powell biraz pintilik etmiş. Ama Essex'in bunları kontrol etmesi gerekiyordu." Chase genç kadının yüzündeki ifadeyi görünce omuz silkti. "Bunun için endişelenme. Contessa Adaları'nın etrafındaki kayalarla aramızda daha fazla mesafe olmasını tercih ederdim ama yapacak bir şey yokken şikâyet etmek anlamsız." Genç adam yağmurluğunu ala rak üstüne giydi.

O sırada dev bir el Enchantress'i havaya kaldırdı. Bir an boşlukta kalan tekne aşağıya düşerken Chase sallantının etkisiyle sendeleyerek Nicole'ü omuzlarından yakaladı.

Genç kadın, "Güverteye gelip sana yardım edeceğim," dedi.

"Hayır!" Chase'in parmakları genç kadının etine gömüldü. "Sen burada kalacaksın."

Nicole başını iki yana salladı. "Hayır, seninle birlikte geliyorum. Bana ihtiyacın olacak."

"Burada kalmanı istiyorum."

Nicole derin bir nefes aldı. "Chase..."

"Bana biraz olsun güven, Nicole. Ben müthiş bir denizciyim. Sana bunu söylemedim mi?"

Chase gülümseyerek ona baktı. Genç kadın sonunda bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başardı.

Nicole, "Pekâlâ," dedi. "Aşağıda kalacağım ama

eğer yardıma ihtiyacın olursa..."

"Sana haber veririm. Ben..."

O sırada kamarayı korkunç bir gürültü kapladı. Bu öylesine güçlü bir sesteki ki sanki üzerlerine doğru bir tren geliyordu. Tekne iri bir dalganın etkisiyle şiddetle sallanınca Nicole dengesini kaybedip Chase'in koluna tutundu.

"Bu neydi?"

Chase başını eğerek dudaklarını genç kadının kulağının yanına getirdi. "Rüzgâr. Fırtına bizi yakaladı, Nicole." Chase'e bakınca Nicole'ün yüreği ağzına geldi. Genç adamın buz gibi gri gözlerinin derinliklerinde garip bir ateş vardı. Sanki hayatının macerasını yaşamak üzere olan bir erkek gibi görünüyordu.

"Chase..."

Genç adam gülümseyerek onu kendisine doğru çekti. "Bir gün torunlarına bu geceyi anlatacağın." Uzanıp Nicole'ü nefesini kesecek şekilde öptükten sonra güverteye çıktı.

Torunlarına anlatabileceği tek şey saatler ilerlerken zamanın ne kadar ağır geçtiğiydi. Enchantress'in içinde bulunduğu fırtınanın gücünü asla tarif edemezdi.

Rüzgâr bütün şiddetiyle esiyor, korkunç gürültüler çıkarıyordu. Tekne bir sarhoş gibi yalpalarken Nicole ranzasına oturdu.

Genç kadın bakışlarını kamaranın girişine dikti. Akli Chase'deydi. Acaba genç aüam güvertede nelerle

karşılaşıyordu? Ya başı dertteyse? Ya ona ihtiyacı varsa? Nicole'e selsene bile genç kadının onu duyması mümkün değildi.

O sırada kamaranın ışıkları titremeye başladı ve sonunda söndü. Nicole telaşla oturduğu yerden kalkarak yağmurluğunun cebindeki feneri çıkarıp yaktı. Ardından merdivenleri tırmanarak dışarıya çıktı.

"Chase?"

Rüzgârın ve denizin gürültüsü yanında sesi bir fısıltı

gibi kalmıştı. Keşke bir an için genç adamı görebilseydi. Acaba iyi miydi? Fırtına bütün gücüyle çevrelerini sarmış, okyanus tüm şiddetiyle tekneyi sallamaya başlamıştı. Ya can yeleğini kancaya bağlamayı unuttuysa ve denize yuvarlandıysa?

Nicole'ün kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Keşke Billy'nin yerine geçmiş olmasaydı. Chase'in şimdi gerçek bir tayfaya ihtiyacı vardı. Genç adamın Aston'a yaptıkları yüzünden neden böylesine kinci davranmıştı sanki? O anda içinden bir ses, 'Bunun Aston ile hiçbir ilgisi yok,' dedi.

O halde bu davranışının nedeni Chase'in kendisine yaptıklarıydı. Genç adamdan bu yüzden nefret ediyordu. Nicole içinden, 'Yalan söylemeyi bırak,' diye geçirdi. 'Chase'den nefret etmiyorsun, hiçbir zaman da etmedin. Onu arzuladığın için kendinden nefret ediyorsun. Küçümsediğin bir erkeği nasıl arzulayabilirsin?'

Tam o sırada güvertede bir gürültü oldu. Tekne yaralı bir hayvan gibi inledikten sonra yan yattı. Büyük bir korkuya kapılan Nicole, Chase'e bağırarak hızla koştu.

Güverteye çıktığında sert rüzgârın etkisiyle yere yuvarlandı. Can yeleğini telaşla bir halkaya bağladıktan sonra gözlerini fırtınanın içine dikti.

Fırtınada denizle gök birleşmiş gibi görünüyordu. Bina yüksekliğinde dalgalar teknenin üstünden aşıyor, gürültüyle denize dökülüyordu.

Genç kadın tekrar Chase'e selsendi ama fırtına sesini geri getirdi. Nicole rüzgâra karşı eğilerek ilerlemeye çalışırken bir halat yığınınına takıldı.

Yelken direği kırılmış, Enchantress'in tehlikeli bir şekilde yan yatmasına neden olmuştu. Deniz aç bir kurt gibi güverteye vuruyordu. Genç kadın kırık yelken di-reğiyle fırtınanın ortasında boğulacaktı. Ve Chase de yoktu belki de...

"Nicole."

Genç kadın, "Chase," diye bağırarak onun kollarına atıldı. Aynı anda hem gülüyor, hem ağlıyordu. "Yaşıyorsun. Tanrıya şükürler olsun! Sandım ki..."

Genç adam eğilerek dudaklarını Nicole'un kulağına dayadı. "Yelken direğini serbest bırakmalıyız. Aksi takdirde tekneyi batıracak."

Genç kadın başını sallayarak diz çöktü ve emekleyerek yelken direğinin yanına gitti. Chase de direği tekneye bağlayan çelik kabloları kesti. Daha sonra birlikte direği denize yuvarladılar.

Enchantress yavaş yavaş dengesini bulunca kolunu genç kadına dolayarak onu ayağa kaldırdı.

"...Aşağıda."

Bu Nicole'ün anladığı tek kelimeydi. Genç adam onu kamaraya doğru çekti ve birlikte içeri girdiler. Chase kamaranın kapısını kapatırken Nicole merdivene yaslandı.

Genç kadın, "Bir gürültü duydum," dedi. "Sandım ki... Sandım ki sen..."

"Yelken direği kırıldı. Nasıl oldu anlayamıyorum." Genç adam yağmurluğunun başlığını arkaya atarak ona baktı. "Sen iyi misin?"

Nicole başını salladı. "Şimdi ne yapacağız?"

O anda tekne yalpalayınca Chase genç kadını tutarak kendisine doğru çekti. "Fırtınanın dışına çıkacağız."

Nicole güçlükle yutkundü "Bunu yapabilir miyiz? Yani, demek istiyorum ki..."

"Fırtınanın en kötü kısmını atlattık sayılır." Genç adam yağmurluğunu çıkartarak ranzasının kenarına oturdu.

"Kahve termosu nerede?"

Nicole bir fener yakarak masanın üstüne koydu ve titrek bir gülümsemeye, "Mum ışığı," dedi. "İşte kahve ve sandviçler."

Titreyen ellerle bir fincana kahve doldurarak genç adama uzattıktan sonra yağmurluğunu çıkardı ve ya-

nina oturarak Chase'in kahve içişini seyretti. Genç adamın gözleri kızarmış, yüzünde yorgun bir ifade belirmişti. Kahvesini bitirince bir sandviç alıp yemeye başladı.

"Sen de bir şeyler yesen iyi olur Nicole. Bundan sonra yemek yeme fırsatı bulamayabiliriz."

Nicole başım salladı. "Sadece kahve içeceğim. Bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum. Korkarım ben... Ben..."
Genç kadın sustu.

"Nicole?"

Genç kadın başını öbür yana çevirerek elini salladı. "İyiyim. Gerçekten. Ben..."

Chase içini çekti. "Gerçekten de çok iyisin." Nicole şaşkınlıkla bakınca genç adam gülümseyerek kolunu ona doladı. "Çok iyi çalıştın, tayfa. Çok yardımın oldu."

Genç kadın ağlamak üzere olduğunu hissetti. "Chase üzgünüm..."

Chase sabırsızlık dolu bir ses çıkartarak onu kollarının arasına aldı ve boğuk bir sesle, "Konuşarak enerjini tüketme," dedi. "Gevşe ve biraz dinlenmeye çalış." Nicole genç adamın dudaklarının şakaklarına dokunduğunu hissetti "Bunu hak ettin."

Genç kadın bir süre ses çıkarmadan durarak Chase'in yakınlığının verdiği huzurun tadını çıkardıktan sonra içini çekti.

"Kendimi çok suçlu hissediyorum. Eğer ben..."

Genç adama bakınca birden sustu. Chase uykuya dalmıştı. Kolu hâlâ genç kadına dolanmış duruyordu. Nicole gülümseyerek içini çekti ve gözlerini kapadı. Fırtına hâlâ çevrelerinde gürliyordu ama burada, kendilerine ait bu küçük sıcak dünyada, Chase'in kollarının arasında güvenlikteydi.

Nicole büyük bir gürültüyle uyanıp gözlerini dehşetle açtı. Teknenin ön tarafı havaya kalkıp indiğinde Chase ve genç kadın yere yuvarlandılar. Kamaraya su dolmaya başlamıştı.

"Chase? Bu nedir? Ne..."

Genç adam onu kucağına alarak merdivenlere doğru itti. "Acele et. Haydi, Nicole. Davran. Bir an önce buradan çıkmalıyız."

Chase onu belinden tutarak güverteye çıkardı. Fırtına büyük hızıyla sürüyor, rüzgârın önüne kattığı sular genç kadının yanaklarını, gözlerini ıslatıyordu. Chase onun yanından geçerek can kurtarma botunu bağlı olduğu yerden çekti ve kabaran denize attı.

"Atla, Nicole."

Nicole kulaklarına inanamadı. Bu öfkeyle kuduran denize mi atlayacaktı? Ancak Chase'in ellerinden güç kazanarak derin bir nefes aldı ve batmakta olan teknedeki lastik bota atladı. Birkaç saniye sonra Chase de yanındaydı. Genç adam botu tekneye bağlayan ipi kestikten sonra onu kollarının arasına aldı.

"Bana sıkı tutun, aşkım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Nicole ona inandığını söylemek istedi ama lastik bot dalgaların üstünde sürüklenirken kendilerine yaklaşan bir sıra kaya gördü. Bot kayalara çarparak alabora oldu ve üstündeki yolcuları köpüren okyanusa attı.

Deniz üstüne kapanırken Nicole'ün son düşüncesi Chase Tarrant'ı hiç tanınamaktansa onunla birlikte ölmenin daha iyi olduğuydu.

Konu Başlığı: Ynt: Kazanma Tutkusu / Sandra Marton

Gönderen: lara sila üzerinde Mart 27, 2007, 05:17:45 ÖS

Bölüm Sekiz

Nicole beyaz kumların üstünde uykuyla uyanıklık arasında yatıyordu. Baş ağrıyordu ama bunun nedenini anlayamıyordu. Oysa Chase'in söylediği ilaçları içtiğinde baş ağrısı geçmişti.

Genç kadın elini alnına dokundurunca şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. Kaşının hemen üstünde bir şişlik vardı. Başını bir yere mi vurmuştu? Evet, öyle olmalıydı. Herhalde bir yerden düşmüştü çünkü sadece başı değil, her tarafı ağrıyordu. Dudakları da kupkuru ve tuzluydular.

Dudaklarındaki tuz değil, tuzlu suydular. Bütün okyanus teknenin içine, kurtarma botuna dolmuş, onun ve Chase'in etrafında girdaplar oluşturmuştu.

Nicole o anda aniden kendine geldi. Kalbi ve nabızı çılgin gibi atıyordu. Yattığı yerden doğrulup etrafına bakarken kum taneleri avuçlarının altında gıcırdadı.

Ne garip bir yerdi burası. Nicole titreyen elini kaldırarak yüzüne düşen saçları geriye itti. Şu anda ıssız bir kumsalda bulunuyordu. Yüksek palmye ağaçları gri-mavi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Genç kadın palmye yapraklarının sıcak meltemle birlikte hisirdadıklarını duyuyordu. Ama başka bir ses daha vardı, dinlenen bir devin nabız atışlarını andıran bir ses.

Nicole yüzünü buruşturarak güçlkle ayağa kalktı. Kum ayaklarının altında kayıyor gibiydi. Genç kadın nefesini tutarak dengesini bulmaya çalıştı. Şimdi o sesin kaynağını görebiliyordu. Dalgalar kıyıdaki bir dizi kayaya çarpıyor, sular ayaklarının dibine kadar geliyordu. Kayaların ardındaki okyanus öfkeli ve karanlık görünüyordu ve...

Kayalıklar.

O anda Nicole büyük bir korkuyla doldu. Başlarına gelenleri hatırlayınca titremeye başladı. Kayalar Enchantress'i ve can kurtarma botunu parçalamış, o ve

Chase denize yuvarlanmışlardı.

Chase. Nefesi kesilen genç kadın, "Chase," diye fısıldadı. Rüzgâr bu ismi alarak uzaklara götürdü. Genç adam neredeydi? Yaşıyordu; yaşamalıydı. Deniz böylesine gaddar olamaz, Chase'i alıp onun yaşamasına izin veremezdi.

"Nicole."

Genç adamın sesi sessizliği yırttı. Nicole kulaklarına inanamayarak ona doğru döndü.

Genç kadın, "Chase?" diye fısıldadı.

Gördüğü uzun boylu, geniş omuzlu erkeğin kendi hayal ürünü olmasından korkarak donmuş gibi kımıldamadan durdu. Gözlerine yaşlar dolmuş, görüşü bula-nıklaşmıştı. Yavaş yavaş genç adama doğru yürümeye Sonra birden kumun üstünde uçar gibi koşarak genç adamın kollarına atıldı. Bir yandan da hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. "Chase! Bir türlü bilemedim... Yani... Öyle korktum ki..."

Chase kollarını genç kadına dolayarak onu kendisine doğru çekti. "Her şey yolunda. Artık her şey yolunda, Nicole."

Göz yaşları genç kadının yüzündeki kumlarda izler bırakarak akmaya başladı, Nicole gözlerini kapayıp başını genç adamın göğsüne yasladı ve onun teninin kokusunu içine çekerek kalp atışlarını dinledi. Sonunda Chase onu omuzlarından tutarak kendisinden biraz uzaklaştırdı ve genç kadının yüzünü süzdü.

"Kendine geldiğinde yalnız olduğun için üzgünüm. Eğer yanında olsaydım bu kadar korkmazdın."

Genç kadın titrek bir sesle gülerken elinin tersini burnuna götürdü. "Sandım ki... Sana bir şey oldu sandım."

Chase başını iki yana salladı. "Ben iyiyim." Gülümseyerek genç kadının yüzündeki saçları geriye itti. "Şimdi nasılsın? Bu soruyu son kez sorduğumda kafanın içinde bir ordu yürüyormuş gibi hissettiğini söy-

lemistin."

Nicole şaşkınlıkla ona baktı. "Ne zaman? Hiç hatırlamıyorum."

"Bir saat kadar önce. Kendini iyi hissettiğinden emin olmak istedim." Chase alnındaki şişliğe dokununca genç kadın nefesini tuttu. "Acıyor mu?"

"Biraz."

"Eminim acıyordur. Kaşının üstünü çok kötü çarptın." Genç adam geri çekilerek onu baştan aşağıya süzdü.

"Başka bir yerin acıyor mu?"

Nicole bir kahkaha atarak başını İki yana salladı. "Hayır, pek sayılmaz . Yani kendimi bir kamyon altında kalmış gibi hissediyorum ama kırığım yok."

Genç adam gülümseyerek kolunu onun beline doladı. "Haydi, biraz yürüyelim. Kaslarını hareket ettirince kendini daha iyi hissedeceksin."

Suya doğru yürümeye başladıklarında Nicole genç adama baktı. "Bize ne oldu, Chase? Buraya nasıl geldik? Neredeyiz? Ben..."

"Ne kadarını hatırlıyorsun?"

Genç kadın kaşlarını çattı. "Pek fazla değil. Cankurtarma botuna binişimizi hatırlıyorum. Bir de botun devrildiğini ve denizin üstüme kapandığını hatırlıyorum."

Genç kadın hafifçe titreyince Chase onu kendisine doğru çekti. "Artık hepsi geride kaldı. Şimdi güvendeyiz."

"Evet ama... Ama buraya nasıl geldik? Kayalıklar..."

"Son derece şanslıydık. Bizi kayalıklara çarpması gereken dalga tam tersine kayaların üstünden aşırarak buraya attı."

Genç kadın içini çekti. "Hafızam tamamen bomboş. Başımı vurduğumu bile hatırlamıyorum."

"Başım bottan düşerken vurdun. Seni yakaladım ve çektim." Genç adam omuz silkti. "Anlatacak fazla şey yok. Deniz çok kötüydü ama ikimizi de kıyıya çıkartmayı başardım."

Kıyıya vardıklarında durdular. Su kayalara çarpan dalgaların aksine ayaklarını hafifçe yalıyordu. Nicole bakışlarını denize çevirince titredi.

Genç kadın, "Eğer beni kurtarmasaydım orada ölebilirdim," diye fısıldadı. "Ne kadar süre baygın kaldım?"

"Seni kıyıya taşırken kendine geldin. Başının ağrıdığını söyledin. Ben de gözlerini kapatıp bana tutunmanı istedim."

Chase'in kolları ona dolanmıştı. Nicole'un dudakları genç adamın tenine değiyordu...

"Kollarını boynuma doladın ve içini çektin. Ağaçların yanına vardığımızda seni yere bırakmaya kalkıştım ama..."

Ama genç kadın ona sınıksıkı sarıllarak kendisini bırakmaması için yalvardı...

Nicole'un yanakları kızardı. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Chase kollarını ona sınıksıkı doladı. "Kollarımın arasında kalmak istediğini söylediğini hatırlıyor musun? Dedin

ki..."

Kendisini sadece onun kollarının arasındayken gûvende hissettiğini söylemişti. Evet...

Genç kadın telaşla, "Hayır," dedi. "Demin söylediğim gibi az önce uyanıncaya kadar olanların hiçbirisini hatırlamıyorum."

Chase onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Bulutlar tekrar toplanıyorsa benziyorlar. Onun için henüz fırsat varken keşfe çıkmamın iyi olacağını düşündüm."

"Nerede olduğumuzu biliyor musun? Yani, bir adada bulunduğumuzun farkındayım ama..."

Chase başını salladı. "Burasının Contessa adalarından biri olduğundan eminim." Genç adam Nicole'ün omuzlarına dökülen saçlarından bir tutam havaya kaldırarak parmaklarının arasından düşüşünü seyretti.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Atlantik'in bu taraflarında başka kara parçası yok." Genç adamın gözlerindeki ifade karardı. "Keşke motoru çalıştırmayı başarabilseydim. Yelken direğini kaybettikten sonra motor çalışsaydı kayalıklardan kaçabilirdik." Nicole genç adamın gözlerinin içine baktı. "Chase.. Ben... Ben Enehantress'in başına gelenler için çok üzgünüm."

Chase hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler."

"Onun senin için ne kadar önem taşıdığını biliyorum."

Genç adam omuz silkti. "Daha önce hiç tekne kaybetmemiştim. Bu korkunç bir duygu. Durmadan böyle olmasını engelleyebilirdim diye düşünüyorum."

"Ama sen elinden gelen her şeyi yaptın. Kendini suçlamaman gerekir."

"Bunun suçlamayla bir ilgisi yok, Nicole. Sadece sorumluluk duygusu."

"Billy'nin motoru kontrol etmiş olması gerektiğini sen kendin söyledin. Ayrıca... Ayrıca Aston da kontrol etmiştir. O..."

Chase gülümsedi. "Sen çok sadık birisin, tayfa. Ama kaptan bendim. Sorumluluk tamamıyla bana ait." Genç adam başını iki yana salladı. "Hiçbir anlam veremiyorum. Yepyeni bir motorun çalışmamasının bir sebebi olamaz. Ayrıca yelken direği... Ben en az bunun kadar kötü birçok fırtına atlattım. Direğin kırılması için hiçbir neden yok."

Chase aniden sustu. Nicole onu seyrederken gençadamin yüzünün bir ayna gibi olduğunu düşündü. Teknesini kaybetmenin verdiği suçluluk duygusu ve acı ağzının iki yanındaki çizgilerden, siyah kaşlarının arasındaki kırışıklıklardan açıkça belli oluyordu. Nicole bu çizgileri okşayarak yok etmek, kollarını genç adama dolayarak onu öpmek, dudaklarının zevkle kıvrıldığını görmek istiyordu.

Nicole titremeye başlayan ellerini cebine sokarak sak-

ladı. Chase Tarrant için gerçekten ne hissediyordu? Çok kısa süre içinde bir sürü şey olmuştu. Önce ondan nefret etmiş, sonra saygı duymuştu. Ama bütün bunların yanı sıra başka bir şey, genç adamın her dokunuşunda içinde sönmek bilmeyen bir ateş gibi büyüyen bir şey vardı. Bu duygu teknedeyken onu korkutmuş, aklının karışmasına neden olmuştu. Ama şimdi burada, sonsuz bir denizin ortasındaki bu küçük adada yapayalnızdılar...

"Nicole?"

Genç kadın gözlerini kırıştırdı. "Evet, üzgünüm, Chase. Bir şey mi dedin? Ben sadece... Sadece düşünüyordum ki..."

Chase onu omuzlarından tuttu. "Önemli değildi. Neler olduğunu daha sonra anlamaya çalışırım. Şu an için önemli olan içinde bulunduğumuz durum ve önümüzdeki birkaç günü elimizden geldiğince iyi geçirmek."

Nicole titrek bir kahkaha attıktan sonra, "Evet," dedi. "Ben de aynen böyle düşünüyordum."

"Ada çok büyük değil ama ihtiyacımız olan şeyleri bulabiliriz. Denizde balık var. Ayrıca birkaç hindistancevizi ağacı buldum. Bu da yarın etrafı araştırıncaya kadar yiyecek ve içecek bir şeylerimiz olduğu anlamına gelir."

"Eğer hindistancevizi ağacı varsa su da olmaz mı?"

Chase gülümsedi. "Eminim bir yerlerde su kaynağı vardır." Genç adam Nicole'ün omuzlarını okşadı.

"Meraklanma, Nicole. Bu zorluğu aşacağız."

"Chase? Acaba... Acaba bizi bulacaklar mı? Yani, hiçbir yardım mesajı göndermedik."

"Elbette bulacaklar. Yarıştaki tekneler otomatik olarak buldukları yerin raporunu veriyorlar. Bu nedenle bizim sessizliğimiz bir yardım çağırısı kadar etkili olacak. Yarışma komitesi sahil korumaya haber verecek ve hem havadan hem de denizden araştırma başlayacak. Araştırmayı bizden en son mesaj aldıkları bölge civarında yoğunlaştıracaklar. Bu yüzden bulunmamız

an meselesi."

"Sence bu ne kadar sürer?"

Genç adam omuz silkti. "Şansımız varsa yarın. Aksi takdirde üç gün... En çok bir hafta."

Bir hafta. Chase ile baş başa geçirilecek bir hafta.

Genç adam Nicole'ü çenesinden tutarak başım yukarıya kaldırdı. "Böyle bakma. Kazazedelerin bütün ömürlerini ıssız adalarda geçirdikleri günler gerilerde kaldı. Artık böyle şeyler olmuyor."

Genç kadın hafifçe gülümsemeyi başardı. "Umarım Robinson Crusoe hakkında benden çok daha fazla şey hatırlıyorsunuzdur."

Bu söz üzerine Chase güldü. "Aslında tek hatırladığım bütün güç işleri Cuma'ya yaptırdığı." Kolunu genç kadının omzuna doladı ve birlikte ağaçlara doğru yürümeye başladılar. "Mesela çay saati için hindistancevizi kırmak gibi."

Yüksek bir ağacın altında yarım düzine iri hindistancevizi duruyordu. Herhalde onları fırtına düşürmüştü. Nicole ağacın tepesine bakarken, 'İyi olmuş,' diye düşündü. Sallanan ağaca tırmanma fikri hiç de hoş değildi. Chase eğilerek meyvelerden birini alırken yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Kabuğunu kırmamız biraz zor olacak. Ama bunun bir yolunu bulmalıyız..."

Nicole, "Babam onları keserle kırardı," dedikten sonra güldü. "Sanırım bunun pek faydası olmadı, öyle değil mi?"

Chase içini çekti. "Hem de hiç. Ama benim iyi bir fikrim var. Şu hindistancevizilerinden bir tane de sen al. İkisini de deniz kenarına götürülim. Şuraya." Genç adam yürürken omzunun üstünden, "Gördün mü?" diye seslendi. "Şu kayaların olduğu yere."

Kıyıda bir dizi kaya görünüyordu. Oraya vardıklarında Chase elinde tuttuğu hindistancevizine dikkatle baktı. Sonunda derin bir nefes aldı.

"Tamam. Şimdi hallederiz." Genç adam hindistan-

cevizini bir kayanın sivri köşesine vurunca Nicole irkildi. Chase meyveyi bütün gücüyle birkaç kez daha vurduktan sonra zaferle gülümsedi.

Nicole onun yanına oturdu. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Genç adam bir kahkaha attı. "Evet. Bizim için dua edebilirsiniz."

Elini cebine sokarak bir çakı çıkardı. Bu oldukça eski görünüşlü, sapı aşınmış bir şeydi.

Genç adam, "Bu çok eskidir ama beni hiç yarı yolda bırakmadı," dedi. "Bakalım yemekte işimize yarayacak mı?"

Çakıyı hindistancevizinin üstündeki yarıktan içeri soktu kabuğunu oymaya başladı. Alnında ter damlaları belirmişti. Nicole bakışlarını Chase'in omuzlarına çevirdi. Genç adamın gömleği yer yer yırtılmıştı. Kollarına ve bacaklarına kumlar yapışmıştı. Siyah saçlarında da kum taneleri vardı.

Genç kadın dilini dudaklarının üstünde dolaştırıyordu. Birbirlerine çok yakındılar. Şu anda tek yapması gereken şey elini uzatmak, ona dokunmak, üstündeki kumlan silkelemektir. Genç adamın teninin sıcaklığının avuçlarında hissediyor gibiydi. Ardından Chase başını kaldırıp ona bakacak, gri gözlerinde yırtıcı bir ifade belirecekti ve sonra da...

Genç adam başını kaldırdı. "Hazır mısın?"

Nicole gözlerini kırıştırdı. "Hazır mı?"

Chase yerdeki kabukları işaret etti. "Ben burada bir mucize gerçekleştirmek üzereyim ama hanımefendinin umrunda bile değil."

Nicole genç adamın çakıyı hindistancevizinin ortasına batırışını seyretti.

Chase, "İşte oldu," dedikten sonra çakıyı çekti ve hindistancevizini genç kadına uzattı.

Açık renk, süte benzer bir sıvı meyvenin kenarından akmaya başladı. Nicole bir kahkaha atarak hindistancevizini aldı ve ağzına götürdü. Şimdiye kadar hiç böy-

lesine lezzetli bir şey içmemişti.

"Enfes." Genç İcadın gülümseyerek elinin tersiyle ağzını sildi. "Al, sen de iç."

Hindistancevizinin sütünü bitirdikten sonra Chase onu kayalara vurarak ikiye ayırdı.

Genç adam, "Şimdi sıra yemeğe geldi," diyerek ikinci hindistancevizini de parçaladı. Ardından yemeklerini ağaçların altına taşıdılar. Hindistancevizinin eti en az sütü kadar lezzetliydi. Yemekleri bitince Chase dirseklerinin üstüne dayanarak uzandı ve halinden memnun bir şekilde iç çekti.

"İyi mi?"

"İyiden de öte. Bu şimdiye kadar yediğim en lezzetli şeydi."

Genç adam yüzükoyun yatarken gülümsedi. "Beğenilerimizi şefe iletmeliyiz."

Nicole, bir kahkaha atarak genç adamın çakısını aldı. "Aslında bu güzel yemeği şu küçük alete borçluyuz."

Çakı gerçekten de çok eskiydi. Tıpkı küçük bir çocuğun çakısına benziyordu.

"Bence bu çakının oldukça eski bir tarihi var." Nicole gülümseyerek genç adama baktı. "Bir çocukluk hatırası mı?"

Chase'in gözlerindeki ifade gölgelenmiş miydi yoksa Nicole'e mi öyle gelmişti? Genç adam uzanarak çakıyı aldı. "Onun gibi bir şey." Chase parmağını çakının aşınmış sapında gezdirdi. "Bu çakı çok uzun zamandan beri benimle birlikte."

"Bugün gerçekten de çok işimize yaradı."

Genç adam gülümsedi. "Evet. Borcunu ödediğini söyleyebiliriz."

Nicole kaşlarını çatı. "Bu da ne demek?"

"Hiç." Genç adam çakıyı havaya atıp yakaladıktan sonra cebine koydu. "Pekâlâ, Miss VVheeler, artık Contessa Hilton'a gitmenin zamanı geldi."

"Contessa Hilton mu?" Genç kadın ayağa kalkarken gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor.Komiye bavullarımızı getirmesini söyle."

Chase onun elini tuttu ve kıyıda yürümeye başladılar. "Otel idaresi her zamanki dairemi başkasına vermiş beniyor. Ama şurası hiç de fana sayılmaz. Sen ne dersin?"

Genç adam palmye ağaçlarının altında bir yeri işaret etti.

Nicole gülümsedi. "Her zaman deniz manzaralı bir oda istemişim."

"Mantıklı bir seçim, Miss Wheeler."

Chase aniden durdu ve genç kadına doğru dönerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Bakışları karşılaştığında Nicole kalbine bir ok saplanmış gibi hissetti.

Genç adam yumuşak bir sesle,"Nicole," dedi. "Birkaç güne kadar sağ salim Coral City'ye döneceksin. Bütün bunlar sadece bir anı olacak."

Chase bunları onun için rahatlatmak için mi söylemişti yoksa sözlerinin bundan daha öte bir anlamı var mıydı? Nicole gülümsemeye çalıştı.

Genç kadın, "Evet," dedi. "Evet, bunu biliyorum."

Chase uzun süre ona baktı. Nicole genç adamın tekrar bir şeyler söyleyeceğini düşündü ancak Chase kolunu genç kadının omuzlarına dolayarak onu kendisine çekti ve ağaçlara doğru yürümeye başladılar.

Genç adam, "Oldukça uzun bir gündü,"dedi. "Biraz dinlenelim."

Arkalarında bembeyaz kum el değmemiş bir güzellikle okyanusun mavi sularına doğru uzanıyordu.

Bölüm Dokuz

Nicole palmye yaprağına sarılı gümüş renkli balığı alarak düz bir kayanın üstüne koydu. Arka cebinden Chase'in çakısını çıkartarak balığı ikiye böldü.

Ağaçların altında olmasına rağmen güneş acımasızca ısıtıyordu. Pamuklu tişörtü üstüne yapışıyor, alından akan ter gözlerine doluyordu. Genç kadın, 'Şu anda yüzmek çok iyi olurdu,' diye düşündü. Zaten balıkla işi bitince yüzecekti... Tabii Chase o zamana kadar denizden çıkarsa.

Nicole başını kaldırarak suya doğru baktı. Genç adam hâlâ denizdeydi. Güneş çıplak omuzlarında ve sırtında parlıyordu. Üstünde siyah mayosu vardı. Nicole yutkunarak bakışlarını önündeki balığa çevirdi. Genç kadın içinden, 'Hayır,' diye geçirdi. 'Chase denizdeyken yüzmeye gitmeyeceğim.' Bu hatayı bir kere yapmıştı ve bu kadarı yeterliydi.

Bu dün olmuştu. Hindistancevizi yedikten sonra ağaçların altındaki kumlara uzanmışlar ve uyumuşlardı.

Uyandıklarında güneş ufukta kaybolmak üzereydi.

Nicole gülümseyerek, "Contessa Hilton'un bir de duşu olsaydı iyi olmaz mıydı?" diye sormuştu.

"Sıcak bir banyoya ne dersin? Bu işe yarar mı?"

O anda hızla kıyıya doğru koşmaya başladılar. Sıcak suya girdiklerinde kahkahalarla gülüyorlardı. Nicole vücudundaki kum taneleriyle terden kurtulduğuna öylesine memnundu ki, kahkahalarla kıyıya geri döndükleri ana kadar düşündüğü başka bir şey yoktu.

Genç kadın Chase'e dönerek, "Harikaydı," dedi. "Kendimi şimdi çok daha iyi..."

Bakışları karşılaştığında sözü yarım kalmıştı. Genç adamın yüzünde arzu dolu bir ifade vardı. Nicole başka tarafa bakmak istemesine rağmen bunu başaramı-yordu. Chase gözlerini onun vücudunda gezdirirken genç kadın ıslak tişörtünün üstüne yapıştığını, göğüs

uçlarının iyice belirginleştiğini fark etmişti.

Genç adam, "Nicole," diye fısıldadığında bütün vücudunu bir sıcaklığın kapladığını hissetmiş, genç adama karşı duyduğu arzudan büyük bir korkuya kapılarak hızla uzaklaşmaya başlamıştı. Aynı zamanda da Chase'in peşinden gelmesini istiyordu. Ancak genç kadının beklediği şey gerçekleşmeyince ikisi de hiçbir şey olmamış gibi davranmışlardı.

Oysa bu yaşanmıştı ve unutulması mümkün değildi. Bundan sonraki birkaç saat boyunca sanki fırtına eski

ilişkilerini değiştirmemiş gibi birbirlerine karşı çok kibar davranmışlardı. Sessizlik içinde yemeklerini yemişler, sadece havanın düzelmesinden ve gün batışının güzelliğinden bahsetmişlerdi. Gece olduğunda birbirlerinden uzakta kumun üstüne uzandılar. Gökyüzündeki ay'soluk ışığıyla onları aydınlatıyor, hafif bir rüzgâr yaprakları kımıldatıyor, kumun üstünde gölgeler oluşmasına yol açıyordu. Aniden arkalarında bir hisri oldu. Nicole yattığı yerden korkuyla doğrularak gözlerini karanlığa dikti. Genç kadın, "O neydi?" diye fısıldadı. Chase kayıtsız bir sesle, "Herhalde farelerdir," dedi. Nicole aynı ses tonuyla konuşmaya çalışarak, "Evet, öyle olmalı," dedi ama korkusunu saklamayı başaramadı. Chase ona baktı. Nicole ay ışığında genç adamın dudaklarının alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldığını görebiliyordu. Chase tekrar kayıtsız bir ifadeyle, "Kıyıya daha yakın bir yerde uyuyalım," dedi. Ayağa kalkarak Nicole'ü elinden tuttu ve birlikte ağaçların biraz ötesinde kumun üstüne oturdular. Chase kolunu ona dolayınca genç kadın gerginleştiğini hissetti. Chase, "Buraya gel," dedikten sonra itiraz etmesine fırsat vermeden genç kadını yanına çekti. "Gevşe artık."

Nicole genç adamın kalp atışlarını dinlerken, "Mümkün değil," diye düşündü. Ancak kısa bir süre sonra soluk alışları düzenli bir hal almış, gerginliği kaybolmaya başlamıştı. Genç kadın gözlerini kapayarak, "Biraz dinlenirsem iyi olur," diye düşündü. Sabah güneşi onu uyandırdığında son hatırladığı şey buydu. Gözlerini açınca kendisini yapayalnız buldu. Ayağa kalkıp endişeyle çevresine bakırken bir yandan da kendi kendine bunun çok aptalca olduğunu söylüyordu. Chase nereye gidebilirdi? Sonunda genç adamın geldiğini görünce içi neşeye doldu. Chase çocukça bir gülümsemeyle, "Kahvaltı," dedikten sonra büyük bir balık uzattı. Nicole, "Bunu sen mi tuttun?" diye sorunca genç adam bir kahkaha attı. "Evet. Sonunda izciliğim işe yaradı. Palmiye yapraklarından ve dallardan bir tuzak yaptım." Genç adam balığı düz bir kayanın üstüne koydu ve kuma oturarak cebinden çakısını çıkardı. "Çiğ balık sever misin?" Nicole içini çekti. "Pek değil. Sebze ve meyveler çiğ olarak yenabilir ama balığın pişirilmesi daha iyi." Genç kadın gülümsedi. "Ama içimde bunu sevmeyi öğrenebilirmişim gibi bir his var." Bir müddet Chase'i seyrettikten sonra sabırsızlık dolu bir sesle, "Çakıyı bana ver," dedi. "Balığın orta kılıcığını bir hareketle çıkarman lazım." Chase genç kadma baktı. "Balık temizlemeyi bildiğini mi söylüyorsun?" Nicole çakıyı alırken gülümsedi ve balığı boylamasına kesti. "Bütün çocukluk yıllarımı bu sanatı bir uzmandan öğrenmekle geçirdim. Babamdan. O şimdiye kadar tanıdığım en iyi balıkçıydı." Chase gülümseyerek ayağa kalktı. "O halde bu işi sana bırakıyorum. Ben de kahvaltı için kahve pişireyim."

Balık hindistancevizi sütüyle birlikte yendiğinde çok da kötü değildi. En azından protein bakımından zengin bir yiyecekti. İkisi de kendilerini zorlayarak mümkün olduğu kadar yediler. Sonunda Nicole homurdanarak kalan parçaları itti. "Eğer bir lokma daha yiyecek olursam herhalde ben..." Chase başını salladı. "Ben de aynı durumdayım. Artıkları kuma gömelim de fareler bir ziyafete davet edildiklerini sanmasınlar. Ondan sonra da adayı keşfe çıkarız." Genç adam ayağa kalkarak elini uzattı. "İçecek su bulmalıyız. Belki hindistancevizi sütüyle idare edebiliriz ama bir yerlerde içme suyu bulabilirsek kendimi çok daha iyi hissedeceğim." Küçük dünyalarını keşfetmek bir saatten daha az sürmüştü. Ada küçük bir hilal şeklindeydi. Kayalıkların bulunduğu kısım palmiye ağaçları ve kumdan oluşan bir cennetti. Dalgalar sürekli kıyıyı dövüyor, deniz kabukları kumun üstüne yayılıyordu. Adanın çik tarafında alçak bir kayanın yanında su kaynağını buldular. Suyu ilk gören Chase oldu ve sanki altın bulmuş gibi, "Su!" diye bağırdı. Nicole, "Nerede?" diye sorduğunda genç adam bir kahkaha atarak onu belinden yakaladı. "Tam ayağımızın dibinde." Chase genç kadını kucağına alarak çevirmeye başladı. İkisi de kahkahaları gülüyorlardı. Aniden kahkahaları kesildi. Genç adamın yüzündeki ifade değişmiş, göz bebekleri irileşmişti. Nicole'ü yere indirirken genç kadının ismini fısıldadı. Bir müddet birbirlerinin gözlerinin içine bakarak karşılıklı durdular. Nicole kalçalarında dolaşan parmakları hissediyordu. Vücutları genç adamın kendisini ne kadar arzuladığını fark edebilecek kadar yakındı. Şimdi üstünden saatler geçmesine rağmen Nicole o anın yoğunluğunu hatırlayabiliyordu. Gözlerini kapatarak, "Her şey olabilirdi," diye düşündü. Ancak gü-

nesin önüne bir bulut gelmiş, bütün ışığı ve sıcaklığı engellemiştir. O anda ikisi de gökyüzüne bakmışlar, bu aralarında oluşan elektriği yok etmiş ve birbirlerinden uzaklaşmışlardır.

"Eğer bıçağı o şekilde tutarsan her an elini kesebilirsin."

Chase'in sesiyle gerçeğe dönen Nicole şaşkınlıkla ona baktı. Genç adam ellerini kalçasına dayamış, yanında duruyordu.

Nicole telaşla, "Ben... Geldiğini duymadım," dedi. "Sanırım hayallere dalmıştım."

Genç adam gülümsedi. "Baban elinde bıçak varken aklını başka şeylerle meşgul etmemen gerektiğini öğretmedi mi?" Bağdaş kurarak Nicole'ün yanına oturdu ve genç kadının temizlemiş olduğu balığa bakarak ıslık çaldı. "Bunun dışında her şeyi çok iyi öğretmiş."

"Sana söylemiştim. Babam..." O anda genç kadın sözünü yarıda kesti. Chase öylesine yakınmdaydı ki tenindeki deniz kokusunu duyabiliyordu. Genç adam üstüne şortunu giymiştir. Güneş şortunun rengini iyice soldurmuş, esmer tenini bronzlaştırmıştı.

"Dünyadaki en iyi balıkçı olduğunu söylemiştim."

Chase gülümseyerek genç kadının yanağına düşen bir tutam saçı geriye itti. "Bu dünya çapındaki balıkçı balık ayıklamayı sana nerede öğretti?"

Nicole gülümsedi. "Birçok yerde. Chicago'dan otuz mil kadar uzakta, Dayton adında küçük bir kasabada büyüdüm. Babam bütün hafta çalışır, tatilde Sturgeon Bay'e giderdi."

Chase, "Orası da Chicago'nun başka bir kasabası mı?" diye sordu.

Genç kadın bir kahkaha attı. "Sturgeon Bay mi? Hayır, değil. Sturgeon Bay, Wisconsin'dedir. Orası babamın cennetiydi."

Chase dirseklerinin üstüne uzandı. "Sen istekli bir öğrenci miydin? Nedense babasını ne kadar severse sevsin küçük bir kız çocuğunu bebeklerini bir kenara atıp

balık ayıklarken düşünmüyorum."

"Bunu hiç düşünmedim. Onun tuttuğu balıkları ayıklamak nefes almak kadar doğal bir şeydi. Küçüklüğümden beri balık tutmaya giderken beni de yanında götürürdü."

"Ya annen bu işe ne derdi?"

Nicole gülümsedi. "Halinden çok memnundu. Böylece balık ayıklamak zorunda kalmıyordu."

"Annen balık tutmaktan hoşlanmıyor muydu?"

"Annem mi? Onun tek tutkusu piyanoydu. O iyi bir öğretmendir. Babam beni balığa götürmediği zamanlarda annem bana piyano çalmayı öğretirdi."

Chase gülümsedi. "Balık mı tutmak, yoksa konsere mi gitmek konusunda hiç kavga etmezler miydi?"

"Annem problemlerin konuşarak çözülmesi gerektiğine inanırdı. Onun için sonunda mutlaka bir anlaşmaya varırlardı."

"Güzel bir hayata benziyor."

Nicole başını salladı. "Evet, öyleydi."

Chase genç kadının yanağını okşadı. "Ama seni orada tutacak kadar iyi değil. Neden oradan ayrıldın? Dünyayı mı görmek istedin? Yoksa Illinois kışları duyduğum kadar kötü mü?"

Nicole derin bir nefes aldı. "Bu yüzden değil. Ben..." Genç kadın duraklayarak ona baktı. "Ben evlendim. Sonra da boşandım. Evliliğim sona erince çevremi değiştirmeye karar verdim." Nicole genç adama baktıktan sonra bakışlarını öteye çevirdi. "Yanlış erkekle yanlış nedenlerle evlenmişim."

Bu itiraf kendisini bile şaşırtmıştı. Az önce söylediğinin gerçek olduğunu daha evliliği sona ermeden anlamıştı ama bunu şimdiye kadar hiç kimseye açıklamamıştı. Acaba çok az tanıdığı bu erkeğe nasıl bu kadar kolay itiraf edebilmişti?

Chase yattığı yerde doğruldu. "Nasıl oldu?"

Nicole omuz silkti. "Henüz on dokuz yaşındaydım. Tony Chicago'da oturuyordu ve iş için Dayton'a gel-

misti..."

"Ve şehirli erkek aklını başından aldı."

Genç kadın gözlerim kırıştırdı. "Nereden bildin? Ama sanırım bu az rastlanan bir hikâye değil. Evet, aynen söylediğin gibi oldu. Dayton küçük bir kasabadır. Nüfusu beş bin kadar. Herkes birbirini tanır... Bilmem bunun nasıl bir şey olduğunu gözünde canlandırabiliyor musun?"

"Evet. Kilise yemekleri, okul dansları..."

Nicole şaşkınlıkla baktı. "Evet, aynı öyle. Birlikte büyüdüğüm oğlanlar..."

Genç kadın birden sustu. Tony'nin Dayton'a gelişini hatırlamayalı çok olmuştu. Genç adam yeni bir fabrika alanı bulmak için oraya gelmişti. On dokuz yaşındaki Nicole'e göre Tony genç bir kızın hayallerinin tek cevabıydı.

Chase'in sesi onu gerçeğe döndürdü. "Bunları konuşmak seni üzüyor mu?"

Nicole başını iki yana salladı. "Hayır, sandığın gibi değil. Bunların üstünden çok zaman geçti. Sadece bu tür şeyleri hatırlamak insanı etkiliyor."

"Evet, öyle."

"Sanki küçük kasabalar hakkında her şeyi biliyor gibi konuşuyorsun. Sen de böyle küçük bir kasabada mı büyüdün?"

"Ben mi? Benim büyüdüğüm yerin yanında Dayton büyük bir şehir gibi kalır."

Nicole bir kahkaha attı. "Bu imkânsız."

Chase uzanıp kumun üstünde duran çakıyı aldı. "Virginia'da, sadece bir caddeden, iki bardan ve bir bakkaldan ibaret küçük bir kasaba olan Kingsport'da büyüdüm."

"Ve sen de oraya fazla dayanamadın."

"Doğru. Kendimi bildim bileli oradan kaçacağım an için yaşadım. Küçük bir çocukken bile..."

Chase birden sustu. Bir süre sonra Nicole genç adamın koluna dokundu.

"Haydi, o kadar kötü olamaz. Yani, çocukken öyle küçük bir kasabada yaşamak fena bir şey değil. Herkesi tanıyorsun, bir sürü arkadaşın oluyor..."

Chase parmağım çakının aşınmış sapında dolaştırdı. "Dayton'da fakir bir aile var mıydı? Yani Noellerde bedava hindi alan, çocuklarına başkalarının eskilerini giydiren bir aile."

Nicole başım salladı. "Halversonlar. Çok iyi insanlardı ama Mr. Halverson bir hastalık geçirdi: Mrs. Halverson da..." Nicole birden susup genç adama baktı. "Senin ailen... Ailen böyle miydi?"

"Fakir mi?" Genç adam bir kahkaha atarak çakıyı kuma sapladı. "Evet. Ve hiç kimse bunu unutmamıza izin vermezdi."

Nicole tekrar onun koluna dokundu. Genç adamın kasları çelik gibi sertti.

"Belki de onları yanlış anladın. İnsanlar mutlaka sizin iyiliğinizi düşünüyorlardı. Hiç kimse..."

"Dayton nasıl bir yerdi? Yani orada nasıl insanlar yaşardı?"

"Her çeşit. Ne demek istediğini anlamadım."

"Zengin insanlar mı? Orta sınıf mı? Bu o kadar karmaşık bir soru değil." >

Genç adamın sesindeki sertlik Nicole'ü şaşırttı. "Sanırım orta sınıf. Ama ben gene de..."

Chase bir kahkaha attı. "Kingsport'ta herkesin parası vardı. Son derece zengin bir kasabaydı. Tarrantların orada ne işi olduğunu Tanrı bilir. Babam işçiydi ve bütün gücünü zengin domuzlara yüzme havuzu ya da bahçe yapmak için harcardı..."

Birdenbire Nicole her şeyi anladığını düşündü. "Bu nedenle mi..." Genç kadın derin bir nefes aldı. "Aston'dan bu nedenle mi nefret ediyorsun? Çünkü o... Çünkü o..."

"Zengin olduğu için mi?" Genç adam güldü. "Eğer zengin insanlardan nefret etseydim kendimden de nefret etmem gerekirdi. Kingsport'tan ayrıldıktan sonra

çok para kazandım."

"O halde... O halde neden?"

"Sana nedenini söylemiştim. Powell'ın davranışları yüzünden. Onun gibiler birbirlerinden hiç ayrılmazlar.

Birlikte oynar, birlikte çalışırlar. Paralarını insanları satın almak için kullanırlar..."

"Şu anda Aston'dan ve onun yaptığını söylediğin şeylerden bahsettiğim biliyorum, Chase..."

Chase uzanarak kuma saplı duran çakıyı aldı. "Şu çakıyı görüyor musun? Dün onun uzun zamandan beri

değişebileceğini düşündü. Eğer bunu başarırsa Chase, Aston'ın onu satın aldığına inanmaktan vaz geçerdi.

Genç kadın telaşla, "Dinle," dedi. "Eğer Aston

yanlış bir şey yapsaydı bundan haberim olurdu." O anda bakışları karşılaştı. "Ben onun sekreteriyim, Chase.

Belki de... Belki de onun hakkındaki düşüncelerin çocukluğunda yaşadıklarının etkisiyle oluşmuştur..."

Chase uzanarak kuma saplı duran çakıyı aldı. "Şu çakıyı görüyor musun? Dün onun uzun zamandan beri

benimle birlikteymiş gibi görüldüğünü söylemiştin. Evet, haklıydın. On bir yaşımdan beri bu çakıyı yanımda taşıyorum. Kingsport'taki bir yarışmayı kazandığımdan beri."

"Chase, bunun ne ilgisi..."

O anda genç adam bileğini sınıksız yakalayınca Nicole acıyla yutkundu.

"Bu çakıyı okulda bir cemekeşinde sergilediler. Öylesine güzeldi ki! Sapına baktığında insan kendini görebilirdi.

O yıl en çok rozet takan izci yarışmayı kazanacak, çakıyı alacaktı. Kazananın adı da bir plakete yazılıp çakının

sapına yerleştirilecekti."

Nicole bakışlarını çakının sapına çevirdi. Herhangi bir plaket yoktu. Sadece Chase'in isminin başharfleri

kazınmıştı. Genç adam onun nereye baktığını fark ederek başını salladı.

"Evet, haklısın. Sapında adım yok. Yarışmayı benden çok daha az rozet takmasına rağmen kasabanın en

zengininin oğlu kazandı." Genç adamın yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Oymak başına giderek, 'Bu doğru değil. Yarışmayı ben kazandım. Bunu biliyorsunuz,' dedim. O da, 'Evet, Tarrant, sen kazandın. Ama ihtiyar

Gimbel oğlunun kazanmasını istiyordu ve Gimbellar güçlü insanlardı,' diye karşılık verdi. 'Üstündeki kıyafeti

bile onlar aldı."

Nicole yumuşak bir sesle, "Chase," dedi. "Beni dinle..."

"Ona böyle bir şeye katlanamayacağımı, gerçeği bütün kasabaya açıklayacağımı söyledim. Bir kahkaha atarak bana hiç kimsenin inanmayacağını, herkesin o çocuğun kazanmasını istediğini söyledi. Eğer çakıyı bu kadar çok istiyorsam bana bir tane alabileceğini..."

Genç adam ayağa kalkarak denize baktı. Nicole de onun yanına geldi. Duyduklarından çok etkilenmişti.

"Bu çakıyı bunca yıl taşımakta haklısın, Chase. Anlıyorum."

Chase öyle ani bir hareketle döndü ki genç kadın irkilerek geri çekildi. "Hayır, anlamıyorsun. Hiçbir şey anlamıyorsun."

"Anlıyorum. Sana haksızlık yapıldı ve bunu hatırlamak sana hâlâ acı veriyor."

Chase genç kadının omuzlarını tuttu. "Povvell senin için ne anlam taşıyor?"

Bu beklenmedik soru genç kadını şaşırttı. "Aston mı?"

"Evet ondan bahsediyorum." Chase genç kadının omuzlarını sımsıkı tutarak onu sert bir şekilde sarstı. "Söyle bana. Bilmek istiyorum."

".Aston... O iyi bir arkadaş. Benim patronum..."

"Ve seni istiyor."

Nicole yavaşça, "Evet," dedi. "Beni istiyor."

Chase birden onu kollarının arasına alıp öpünce Nicole bir çığlık attı. Ellerim genç adamın göğsüne koyarak onu itmeye çalıştı.

"Chase, beni dinle. Yapma.

Genç adamın gözlerinde öfke dolu bir ifade vardı. "Yapma mı? Powell seni kollarının arasına aldığında da böyle mi söylüyorsun? Son birkaç gündür bana oynadığın oyunu ona da oynuyor musun?" Genç kadının saçlarını tutarak başını arkaya doğru çekti. "Erkeklerle oyun oynamak tehlikeli bir şeydir, Nicole."

"Ben böyle bir şey..." Genç kadının sesi titriyordu. "Chase, lütfen, beni korkutuyorsun. Seninle oyun oynamadım. Ben..."

Genç adam gülümsedi. "Belki Powell oyun oynamaktan hoşlanıyordu. Ama ben hoşlanmam." Chase parmaklarını genç kadının saçlarında dolaştırdı. "Hâlâ bir cevap bekliyorum, Nicole. Powell seni kollarının arasına aldığında ne söylüyorsun? Cevap ver, lanet olası."

Nicole büyük bir korku içindeydi. Her şey nasıl böylesine çabuk değişebilirdi? Chase gözlerinin önünde başkalaşıyor, başlangıçta düşündüğü gibi biri oluyordu.

Genç kadın, "Yeter," dedi.

"Her şeyi olduğu gibi seni de mi satın aldı?"

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?"

Chase kolunu genç kadının beline dolayarak onu kendisine doğru çekti. "Teknemde bulunma nedenini unuttuğumu mu sanıyorsun?"

"O zaman seni tanı mıyordum. Lütfen..."

"Şimdi beni tanıdığını düşünmene sebep olan şey nedir? Aptal, fakir bir çocuk hakkında bir hikâye anlattığım için uslu bir kediye dönüştüğümü mü sandın? O aptal çocuk artık akıllandı, Nicole. İstediklerini elde etmenin tek yolunun onu almak olduğunu öğrendi."

Genç kadın, "Seni lanet olası," diye fısıldadı. "Ben de neredeyse düşünüyordum ki..."

Chase'in dudakları kıvrıldı. "Şimdi söyle bana. Powell'a ait misin?"

Nicole bir an durakladıktan sonra, "Evet," dedi. "Bu doğru. Ben Aston'a aitim." Genç kadın başını yukarı kaldırdı. Gözlerinde yaşlar vardı. "Ve onunla hiç-

bir zaman oynamam. Benimle sevişmesine engel olmam. Ben..."

O anda Chase dudaklarını onunkilere bastırdı. Öpüşü sert, öfke doluydu. Nicole nefessiz kalmış, büyük bir korkuya kapılmıştı, ama gene de...

Genç kadın bütün vücudunun alev alev yanmaya başladığını hissetti. Chase'in dudakları dudaklarının üstünde dolaşıyor, elleri vücudunu okşuyordu.

Genç adam boğuk bir fısıltıyla, "Bunu seni ilk gördüğümde yapmalıydım," dedi. Ellerini Nicole'ün vücudunda dolaşarak çıplak göğüslerinin üstünde durunca genç kadın inledi. "O zaman tıpkı benim gibi sen de beni arzuluyordun."

"Hayır. Bu doğru değil..."

Chase'in dudakları onu susturdu. Genç adam geri çekildiğinde Nicole nefessiz kalmıştı.

"Ve o gece kulüpte seni o sahtekârlardan, onların oyunlarından, yalanlarından uzaklaştırmalı, seni Enehantress'e götürerek kamaradaki ranzaya atmalıydım."

Nicole kalbi göğüs kafesinden dışarı fırlayacakmış gibi hissediyordu. O anda büyük bir korkunun yanı sıra duyduğu başka bir şey daha vardı; Chase'in gözlerin-deki ifadeden çok daha korkutucu bir şey. Nicole bütün

gücünü toplayarak genç adamın göğsünü yumruklamaya başladı.

"Beni serbest bırak. Lanet olsun, sana, Chase Tarrant..."

Genç adam kahkaha attı. "Rol yapmayı bırakabilirsin, Nicole. Sadece ikimizin de başlangıçtan beri çok istediği bir şeyi yapacağım." Chase genç kadının bileklerini tek eliyle tutarak onu kuma sürükledi. "Bu adayı cennetimiz yapabiliriz."

Nicole'ü kumun üstünde yatırıp kendisi de onun yanına uzandığında genç kadının gözleri yaşlarla doldu.

"Bana bak." Genç adamın sesi sertti. Nicole kirpiklerini yavaşça kaldırarak ona baktı. "Beni istediğini söyle."

"Asla. Asla, Chase. Seni istemiyorum." Chase'in elleri üstünde dolaşmaya başlayınca nefesi kesildi.

"Söyle bana Nicole."

Genç kadın çılgın gibi başını iki yana salladı. "Hayır istemiyorum. Ben... Lütfen beni bırak."

"Söyle diyorum." Chase tekrar onu öpmeye başladı. "Söyle." Genç adamın vücudu titriyordu. Sesi aniden yumuşadı. "Nicole, sevgili Nicole."

Genç kadın ona baktı. Chase'in gözlerinde hâlâ garip bir ifade vardı ama yine de bir şeyler değişmişti. O korkunç öfke kaybolmuş yerini yaralı bir bakış almıştı. Genç adam yanağını okşarken tekrar onun ismini fısıldadıktan sonra eğilip genç kadını öptü.

Chase'in dudakları yumuşak bir şekilde onun dudaklarının üstünde dolaşıyordu, kollarının arasında sımsıkı tuttuğu genç kadını okşuyordu. Nicole yavaş yavaş vücudunun Chase'e karşılık vermeye başladığını hissetti. Genç adam zafer çığılığına benzer bir ses çıkararak, "Evet," diye fısıldadı. "Evet, canım, tamam. İşte böyle. Kendini rahat bırak."

"Chase." Nicole gözlerini kapatarak genç adamın ismini fısıldadı. "Chase."

"Nicole." Genç kadın ona baktı. "Seni her şeyden çok istiyorum. Şimdiye kadar hiçbir kadına karşı böyle bir arzu duymadım. Sen de beni istediğini söyle. Haydi söyle."

Genç kadının cevabı gözlerinden okunuyordu. Kollarım yukarı kaldırarak Chase'in boynuna doladı ve onu kendisine doğru çekti. İki de uzun süreden beri kabul etmek istemedikleri bir ateşin içine yuvarlanıyorlardı.

Genç adam onu uzun uzun öptükten sonra Nicole'ü kaldırıp yavaşça bluzunu çıkardı.

Chase, "Öyle güzelsin ki," diye fısıldarken dudaklarını genç kadının boynunda ve göğüslerinde dolaştırmaya başladı. Nicole arzuyla tutuşmuştu. Genç adam, "Çok güzelsin," diyerek onun şortunu çıkardı.

Ellerini genç kadının vücudunun her tarafında dolaştırıyor, kalçalarını, göğüslerini okşuyordu. Nicole büyük bir mutluluk denizinde yüzüyordu. Kendisini ta-mamıyla genç adamın okşayışlarına bırakmıştı.

Nicole ellerini genç adamın omuzlarında dolaştırırken, "Chase," diye fısıldadı. Sonunda kendi teninin sıcaklığını, omuzlarının gücünü keşfedebilirdi.

Chase, "Evet," dedi. "Evet, aşkım."

Nicole genç adamın doğrularak şortunu çıkarışını seyretti. Şu anda asıl güzel olan karşısındaki bu güçlü erkekti. Chase tekrar yanına geldiğinde genç kadın sımsıkı sarılarak onu kendisine doğru çekti.

Chase, "Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadıktan sonra onu öptü. "Bunu mu? Söyle bana, Nicole..."

Genç kadın, "Seni," dedi. "Seni istiyorum Chase, lütfen, lütfen. Seni istiyorum... İstiyorum..."

Az sonra vücutları büyük bir arzuyla birleşti. Nicole bütün benliğiyle üstündeki erkeğin dokunuşlarına karşılık veriyor, yaşadığı mutluluğun tadını çıkarıyordu.

"Chase..."

Genç adamın öpücükleri sözünü yarıda kesti. Nicole, Chase'in fısıldadığı şeyin bir vaat olmasını diledi. Belki de genç adam onun neler hissettiğini anlıyor, kendisi de aynı duyguları paylaşıyordu.

Genç kadın içinden, 'Seni seviyorum, Chase,' diye geçirdi.

Bunu anlamak öylesine kolay olmuştu ki Nicole şaşırıldı. Gerçeği fark etmesi neden bu kadar uzun sürmüştü?

Chase'i seviyordu ve her zaman sevecekti.

Konu Başlığı: Ynt: Kazanma Tutkusu / Sandra Marton

Gönderen: lara sila üzerinde Mart 28, 2007, 06:21:55 ÖS

Bölüm On

Chase kumdan bir denizde büyük bir kepçeyi üzeri dolarlar ve çakıllarla dolu bir masanın arkasında oturan Aston'a doğru sürüyordu...

Birden kepçenin sesi değişti ve bir uçak motorunun gürültüsü haline dönüştü.

Nicole gözlerini açtı ve kalbi deli gibi çarparak gökyüzüne baktı. Bir uçak! Denizin üstünde alçaktan uçan bir uçak adaya doğru geliyordu.

Genç kadın yattığı yerden kalkmaya çalıştı ama Chase uykusunda mırıldanarak onu kendisine doğru çekti.

Nicole genç adama bakarak yanağını okşadı.

"Chase. Chase, uyan!"

Genç adam yavaşça gözlerini açarak ona baktı. "Merhaba aşkım. Ne zamandan beri..." Dudaklarında oluşan gülümseme bir anda kaybolarak yerini heyecan dolu bir ifadeye bıraktı. "Dinle. Bir uçak!"

Genç adam telaşa kalkıp şortunu giydi ve kıyıya doğru koşmaya başladı.

Ellerini çılgın gibi sallarken, "Hey!" diye bağırdı. "Hey, yukardakiler... Buradayız!"

Nicole uçağı seyrederken nefesini tuttu. Motor gürültüsü kulaklarını doldurmuştu. Chase ona doğru koşarken zafer dolu bir ifadeyle yumruğunu havaya kaldırdı.

"Bizi gördü! Bizi gördü, Nicole. Beni duyuyor musun? Bizi gördü!"

Genç kadın öğleden sonra güneşinin etkisiyle gözlerini kırıştırarak doğruldu. Anlayamadığı bir nedenden dolayı kendisini hâlâ uykuda gibi hissediyordu. Ağır ağır tişörtünü ve şortunu giyerek ayağa kalktı.

Onları bulduklarına neden sevinemiyordu? Uçağın suyun üstünde dönüp gözden kayboluşunu seyrederken kendisini sersemlemiş gibi hissediyordu.

Chase gülümseyerek ona döndü. "Bizi birkaç gün

İNİNDE bulacaklarını söylemiştim, öyle değil mi?"

Aslında çok daha uzun değil miydi? Bu adada sanki bir ömür geçirmiş gibiydiler...

Genç kadının başını salladı. "Evet, öyle demiştin."

Chase mutlulukla gülümseyerek genç kadının omuzlarını tuttu. "Birkaç saat sonra Charlotte Amalie'de romlarımızı içiyor olacağız. Ne hoş değil mi?"

"Evet, çok hoş."

Nicole'e neler oluyordu? Az sonra bu küçük adaya sonsuza dek elveda diyeceklerdi. Bir daha palmyeler arasında dolaşan fareler, çiğ balık yemek, yakıcı güneş ve rüzgâr olmayacaktı...

Chase, "Nicole," dedi. "Nicole, dinle. Onlar gelinceye kadar çok az zamanımız var..."

Nicole genç adamın yüzüne baktı ve aniden büyük bir korkuya kapıldı. Chase haklıydı. Çok az zamanları, söyleyecek bir sürü şeyleri vardı. Bu yüzden böylesine büyük bir hayal kırıklığı hissediyordu. Kurtuluşları çok çabuk gerçekleşmiş, birbirlerine söylemeleri gereken şeyler için zamanlan olmamıştı.

Ama şimdi bunu halledeceklerdi. Chase onun hiçbir zaman Aston'a ait olmadığını söyleyecek, Nicole de Aston'ın Chase için söylediklerinin doğru olmadığını anladığını belirtecekti. Öğleden sonra sadece vücutları konuşmuştu ama şimdi duygularını dile getirmelerinin zamanı gelmişti.

O sırada bir helikopter gürültüsü çevrelerini sardı. Helikopter yaklaşarak kumun üstüne indi.

Chase kolunu Nicole'ün beline dolayınca genç kadın ona baktı. Chase'in bir şey söylediğini fark etti ama helikopterin gürültüsünden bunun ne olduğunu anlayamadı. Ancak önemli değildi. Kurtulduklarında konuşmak için bol bol zamanları olacaktı.

Charlotte Amalie'de kendilerini bekleyen kalabalığı

görünce Nicole çok şaşırıldı. Enchantress'in kayboluşu

ve arama çalışmalarının büyük ilgi topladığı belliydi.

Helikopterden indikleri anda çevrelerini gazetecilerden

oluşan bir kalabalık sardı. Az sonra yat kulübünün temsilcileri onları patlayan flaşlardan ve sorulardan kurtardılar.

Kırmızı yüzlü bir erkek Chase'i bir arabaya, gösterişli bir elbise giymiş bir kadın da Nicole'ü başka bir arabaya bindirirken genç kadın çaresizlik içinde baktı.

Nicole, "Lütfen," dedi. "Ben..."

Kadın, "Elbette, hayatım," dedi. "Sıcak bir banyo, yemek ve üstünü değiştirmek istiyorsun. Kulüpte her şeyi ayarladık. İyi olduğunuza çok sevindik, hayatım. Mr. Powell da çok memnun olacak."

"Aston mı? O burada mı?"

"Araştırmanın başından beri burada, Miss Wheeler. Ona haber vermeye çalışıyorlar. Bir uçakla sizi aramaya çıkmıştı."

Aston. Nicole onu görmek istemiyordu. Chase'e âşık olduğunu söylediğinde genç adamın kırılacağını biliyor ve onu üzmemek istemiyordu. Chase ve Aston'ın birbirlerine yapmadıkları suçlama kalmamıştı, ama Nicole bütün bunların nedeninin iki erkeğin birbirlerini anlamamaları olduğundan emindi. Herhalde hiçbir zaman da anlamayacaklardı.

Kulüp denizin üstünde kayalık bir buruna inşa edilmiş beyaz üst binaydı. Nicole arabadan inince duraklayıp yola bakarken refakatçisi koluna girdi.

"Gelin, hayatım. Sizi içeri götüreyim."

"Ben Mr. Tarrant'ı göçmeyi umuyordum."

"Elbette. Yakında burada olacağından eminim."

Nicole başını sallayarak kulüp binasına götürülmesine izin verdi. Girişteki görevli ona gülümsedi.

"Hoş geldiniz, Miss Wheeler. Sizi gördüğümüze sevindik. Mr. Powell telsizle bir mesaj gönderip, bulunduğunuza çok sevindiğini ve kısa süre sonra burada olacağını size söylememizi istedi."

"Teşekkür ederim. Ona bir not bırakmak isterdim."

Görevli bir kalemlle kâğıt uzattı. Nicole, Aston ile

yüzyüze konuşup Chase'i sevdiğini söylemek yerine bunu bir not yazarak bildirmenin korkaklık olacağını düşünerek bir an duraksadı.

Sonunda dürüstlüğü galip gelince aceleyle iyi olduğunu, görüşmeden önce yıkanması ve dinlenmesi için zaman tanınmasını istediğini yazdı. Sonra kâğıdı katlayarak bir zarfa koydu.

"Lütfen, gelir gelmez bu notu Mr. Powell'a verin. Çok önemli..."

"Nicole."

Chase'in sesini duyunca mutlulukla dönüp baktı. Ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan gardiyanı yine aralarına girdi.

"Haydi, hayatım. Odanız ve banyonuz hazır."

Nicole, Chase'e bakarak çaresizlikle gülümsedi. Genç adam Enchantress'i batıran fırtınayla ilgili sorular soran kulüp üyeleriyle kuşatılmıştı. Nicole içini çekerek mücadeleden vaz geçti.

Sıcak, güzel kokulu bir banyo son birkaç gündür hayalini kurduğu bir lüksü. Küvetten çıkıp büyük bir havluya sarındığında bütün gerginliği kaybolmuştu. Boy aynasında kendisine bakınca ne kadar farklı göründüğünü düşünerek gülümsedi. Güneş kestane rengi saçlarına altın teller katmış, teninin kararmasına yol açmıştı.

Ama görünüşünde başka bir farklılık daha vardı. Dudaklarında bir yumuşaklık belirmişti. Genç kadın, 'Bunu aşk yaptı,' diye düşündü ve o anda kalbi neşeye doldu. Bunu Chase yapmıştı.

Nicole yatağın yanına gidip havluyu üstünden atarak ince battaniyenin altına girdi. Üst üste esnerken, 'Bir saat kadar uyuyayım,' diye düşündü. Ondandı sonra Aston ile karşılaşacaktı. Sonra da...

O sırada dairesinin kapısı vuruldu. Nicole telaşla doğrularak üstündeki battaniyeyi bir kenara attı. Chase' in geldiğini düşünmek kalbini mutlulukla doldurmuştu. Genç adam çevresindekilerden kurtulmuş, ona gel-

misti.

Yatağın ucundaki sabahlığı üstüne geçirirken ince, mavi ipeğin güzelliğinin farkında bile değildi. Kapı tekrar vurulunca aceleyle sabahlığın kuşağını bağladı ve kapıya koştu.

"Evet, geliyorum, Chase, ben..." Kapıyı açınca gülümsemesi dondu. Karşısında Aston Povvell duruyordu.

Nicole derin bir nefes aldıktan sonra hafifçe, "Aston," dedi. "Ne.. Ne hoş."

Genç adamın kaşları çatıldı. "Ne hoş mu, Nicki? Bütün söyleyeceğin şey bu mu?" Gülümseyerek içeri girdi ve kapıyı kapadı. "Ben bundan daha iyi bir karşılama bekliyordum."

Bakışlarını genç kadının üstünde dolaştırmaya başlayınca Nicole ipek sabahlığın nemli vücuduna yapıştığını fark ederek kızardı ve kollarını göğüslerinin üstünde kenetledi.

"Seni gördüğüme çok sevindim, Aston. Notumu almadın mı?"

Genç adam bir kahkaha attı. "Son günlerde iyi bir mektup yazan oldun, Nicki. Önce büroma bıraktığın o esrarengiz not, şimdi de beklememi söyleyen bu aptalca şey." Aston'ın gözleri kısık, öne doğru bir adım attı.

Genç kadını kollarının arasına alarak, "Sevgili Nicki," dedi "Seni öyle özledim ki."

Nicole ellerini genç adamın göğsüne dayadı. "Aston, beni dinle..."

Aston genç kadını daha sıkı sardı. "Bütün bunları benim için yaptığını düşünmek."

"Aston, lütfen, anlamıyorsun..."

Genç adamın dudakları büyük bir açıklıkla Nicole' ün kıloları üstüne kapandı. Genç kadın bunun basit bir öpücük olması umuduyla kıvıldamadan beklerken Aston öpmeye devam ederek onu kendisine doğru çekti.

Genç kadın, "Yapma," diye homurdandı. Ancak Aston onun itirazlarına aldırmaz etmedi. Sonunda Nico-

le bütün gücünü kullanarak genç adamı itti. "Benden uzak dur, Aston."

Genç adam geri çekilerek ona baktı. Aralarında derin bir sessizlik vardı.

"Pekâlâ, Nicki. Çok yorgun olduğunu biliyorum."

'Ben iyiyim. Ben..."

Ama Aston onu dinlemiyor, gözlerini Nicole'ün vücuduna dikmiş, garip bir ifadeyle onu seyrediyordu. Genç kadın dilini dudaklarının üstünde dolaştırarak yutkundu.

"Bak, neden giyinmeme izin vermiyorsun? Bir dakika içinde geri dönerim."

Aston sert bir sesle, "Nicki," dedikten sonra genç kadının kolunu sımsıkı tuttu. "Nicki... Ne oldu?"

Nicole bu soruyu anlamamazlıktan gelerek, "Herşeyi büroda bıraktığım notta açıkladım," dedi. "Öfkeliydim ve düşündüm ki eğer Chase'in kazanmasını engelleyecek bir yol..."

"Chase mi? Artık onu böyle mi çağırıyorsun, Nicki?"

Genç kadın derin bir nefes aldı. "Önce üstüme bir şeyler giymeme izin verseydin..." Aston genç kadının kolunu daha sıkı tuttu. "Gerçeği istiyorum, Nicki. Tarrant ve seninle ilgili gerçeği." Nicole genç adamın gözlerinin içine bakarak yumuşak bir sesle, "Onun hakkında yanılıyordun," dedi. "Yanılıyor muydum? Tarrant hakkında mı?" Genç adamın yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Hayır, yanılmıyordum. Onun hakkında söylediğim herşey doğru." Nicole başını iki yana salladı. "Hayır. O iyi ve dürüst biri. O..." "O bir düzenbazdır. Onun hakkında her şeyi anlattım, Nicki. Elde edemeyeceği işler için rüşvet vererek bu noktaya geldi. İnsanları satın aldı. O..." Genç adamın gözleri kısıldı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Nicki. O şerefsizin, sana anlattığı saçmalıklara nasıl

inandın?"

"Bana iki yıl önceki yarış hakkında bir şey anlattı, Aston. Senin yeni bir yelken getirttiğini söyledi. Yelkeni yapan adam ve pilotla konuşmuş."

Nicole, Aston'ın inkâr etmesini ve öfkelenmesini bekledi. Ancak genç adamın yanakları birden kızardı, dudakları gerildi.

"O olay geçmişte kaldı. Ayrıca ona kim inanır? Kulüp üyeleri beni yıllardan beri tanırlar, Nicki. Babam da büyük babam da bu kulübe üyeydi."

Nicole genç adamın yüzüne bakarak, "Bana Enchantress'den de bahsetti," dedi. "Tekneyi kendisinin planladığını söyledi..."

"Bunu tartışmak istemiyorum, Nicki. Tamam, teknenin planını kimin yaptığını ispatlamak kolay değil. Bu yüzden onunla mücadele etmekten vazgeçtim. Ben..."

"Mücadeleden belediyeye ilgili yeni ihale yüzünden vazgeçtiğini söylemiştin."

"Bütün bunlar ne demek oluyor, Nicki? Aramızdaki onca şeyden sonra onunla birlik olup bana karşı cephe mi alacaksın?"

Nicole başını iki yana salladı. "Biz sadece arkadaştık, Aston. Bundan öte bir ilişkimiz yoktu."

"Sana evlenme teklif ettim, Nicki. Sana ismimi vermek istedim."

"Bu teklifin için her zaman minnettar olacağım. Ama..."

"Ama?" Genç adamın yüzünde çirkin bir gülümseme belirdi. "Sakin söyleme, sevgilim. Chase Tarrant ile bir hafta geçirmek düşüncelerini değiştirmiş."

Nicole derin bir nefes aldı. "Aston, lütfen işleri daha da zorlaştırma. Chase ve ben..."

"'Chase ve ben.' Nicki, Nicki, bunu söyleyiş tarzını sevdim. Ne zamandan beri 'Chase ve ben' oldu? Uzun okyanus yolculuğu sırasında mı? Senin hakkında çok yanılmışım, Nicki. Senin nasıl bir kadın oldu-

ğunu anlamam gerekirdi..."

"Nasıl bir kadın olduğumu mu?"

"Dış görünüşünün beni kandırmasına izin vermekle aptallık ettim. Benim dünyamda ne Tarrant'ın ne de senin gibi kadınların yeri var. O kendini ne sanıp buraya aitmiş gibi Coral City'ye geldi ki? Benim ailem nesillerden beri burada."

Nicole gözlerini kapadı. "Chase'in seni suçladığı her şeyi yaptın, öyle değil mi?"

"O lanet olası her istediğini yapabileceğini düşünerek..."

. Genç kadın ifadesiz bir sesle, "Aston," dedi. "Şimdi gitmeni istiyorum."

Aston derin bir nefes aldı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi kontrollüydü.

"Nicki, beni affet. Ben... Bana ne olduğunu bilmiyorum."

Nicole soğuk bir sesle, "Önemli değil," dedi. "Sadece gitmeni istiyorum."

Genç adam başını iki yana salladı. "Lütfen, Nicki, bunları söylemek istemedim. Altüst olmuştum. Bak, şampanyayı ismarlamıştım. Birazdan getirirler..."

Nicole karşısındaki erkek deliymiş gibi ona baktı. "Şampanya mı? Az önce söylediklerinden sonra mı? Aston, lütfen..."

"Nicki," Genç adamın dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. Öne doğru bir adım atarak Nicole'ü omuzlarından tuttu. "Bu şekilde bitmesine izin verme. Uzun zamandan beri dosttuk. Arkadaşlığımız böyle kötü bitemez. Beni affedemez misin?"

Nicole derin bir nefes aldı. Aston çocuksu bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Haydi, hayatım. Tarrant kalbini kazandı. Bunu biliyorum. Ama bu akşamı bana ayırabilirsin, öyle değil mi?"

Şampanyamızı açar, eski anılara kadeh kaldırırız. Sonra seni yemeğe götürürüm. Yol üstünde küçük bir lokanta var..."

Genç kadın başını iki yana salladı. "Beni dinlemiyorsun, Aston. Her şey bitti. Üzgünüm ama..."

"Bunu anlıyorum ama... Ama eski günlerin hatırına..."

"Yapamam. Chase..."

Aston öfkeyle, "Chase," diye tekrarladı ama genç kadının bir şey söylemesine fırsat kalmadan tekrar gülümsedi. "Pekâlâ, bu nasıl? Tarrant'ın odasına telefon edeceğim ve bizimle yemeğe gelmesini söyleyeceğim. Ne düşündüğünü biliyorum, Nicki. Birbirimizden nefret ettiğimizi düşünüyorsun. Ama ikimiz de yetişkin erkekleriz. O kazandı, ben kaybettim. En azından kaybetmeyi kabullenebildiğimi göstermeme izin ver." Nicole bir an duraksadı. "Sanmıyorum ki..."

Aston genç kadını omuzlarından tutarak yatak odasına doğru döndürdü. "Hemen git ve üstüne güzel bir şeyler giyip saçını tara. Ben de Tarrant'ı arayayım."

"Aston, ben hâlâ..."

"Benim için, Nicki. Lütfen." Genç adam onu yatak odasına doğru itti. "Haydi."

Nicole bir an kapıya yaslanıp durduktan sonra içini çekerek dolaptaki elbiseyle iç çamaşırlarını çıkarıp yatağa attı. O sırada oturma odasında bazı mırıltılar duydu. Herhalde Aston'ın ismarladığı şampanya gelmişti. Nicole içinden, 'Bana neler oluyor?' diye geçirdi. Bir mucize eseri Chase, Aston ile yemeğe çıkmayı kabul etse bile onların birbirlerine duydukları nefrete nasıl hakemlik yapacaktı? Bu korkunç bir durumdu.

Eğer Aston henüz Chase'in odasını aradıysa çok geç kalmış sayılmazdı belki de... Nicole yatağın üstüne attığı giyeceklerle uzandıktan sonra başını salladı. Giyinmekle kaybedecek zamanı yoktu. Şu anda Aston telefonu kaldırıyor olabilirdi.

Telaşla yatak odasının kapısını açarak, "Aston," dedi. "Dinle, Chase'i arama. Bunun için hiçbir neden..."

O anda susarak şaşkınlıkla odaya baktı. Aston gü-

lümseyerek duvara yaslanmıştı. Ceketini ve kravatını çıkarmış, gömleğinin düğmelerini açmıştı.

Genç adam, "Artık çok geç, sevgilim," dedi. "Tarrant geldi bile."

Nicole bakışlarını nefret dolu gözlerle bakan Chase'e çevirdiğinde kalbine bir bıçak saplandığını hissetti.

Genç adama doğru yürüyerek, "Chase," dedi. "Ben..". Ben burada olduğunu bilmiyordum. Ben..."

Genç adam soğuk bir şekilde gülümsedi. "Evet, bunun farkındayım."

Bakışlarını genç kadının vücut hatlarını ortaya çıkaran sabahlıkta dolaştırdı. Nicole ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Genç kadın, "Hayır," dedi. "Anlamıyorsun."

Chase bakışlarını açık kapının ardında görünen dağınık yatağa çevirerek gülümsedi.

"Asıl anlamayan sensin, aşkım. Powell ve ben kıyaslama yapıyorduk. Ortak birçok şeyimiz var. Önce

Enchantress, sonra sen. İkinizi de aynı kefeye koymak mümkün değil elbette. Tekneyi elde etmek çok daha güçlü."

Genç adamın bu sözleri Nicole'de bir tokat etkisi yarattı. "Yapma."

Chase'in gri gözlerinde karanlık bir ifade vardı. "Senin ne olduğunu anlamamak için aptal, anladıktan sonra reddetmek için aziz olmak lazımdı." Genç adam gülümsedi. "Ben ikisi de değilim."

Nicole ümitsizce, 'Bu gerçek değil,' diye düşündü. Karşısındaki erkek sevdiği değil, Aston'ın tarif ettiği Chase Tarrant'tı; ne pahasına olursa olsun kazanmak isteyen zalim, bencil erkek.

Genç kadın, "Hayır," diye mırıldandı. "Hayır."

Chase, Nicole'ün elini tutarak, "Sana bir hediyem var," dedi. "Adada geçirdiğimiz günlerin küçük bir anısı."

Genç kadının avcunu açtı ve çakısını bıraktı.

"Ben... Ben..." Nicole sözlerini sürdüremedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Kirpiklerini kırıştırarak göz yaşlarının akmasına engel olmaya çalıştıktan sonra genç adama baktı. "Anlamıyorum."

Chase soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Bu çakı için söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Ben... Ben anlayamıyorum."

"Hatırlıyor musun?"

Nicole başını salladı. "Evet. Olanları telafi etmek için bu çakıyı oymak başının satın aldığını söyledin."

"Hayır. O böyle yapmak istedi. Ama benim için bu yeterli değildi..Çakıyı Gimbelle'ın oğluna vermelerini bekledim, sonra da onu dövüp çakıyı aldım. Anlıyor musun? Onun güzel, parlak çakısını aldım. İsmimin baş harflerini sapına kazıdım. Böylece çakıyı geri almayı basarsa da benim yaptığımı asla unutmuyacaktı."

"Hayır!"

Genç adamın gözleri parladı. "Evet. Her zaman kazanmanın bir yolu vardır, Nicole ve ben bu yolu daima bulacağız."

Nicole hiçkırarak yatak odasına koştu. Arkasında derin bir sessizlik olmuştu. Sonra bir kapının açılıp kapandığını duydu.

Aston, "Nicki," dedi. "Nicki, Tarrant gitti. Nicki, lütfen..."

Nicole yatak odasının kapısını çarparak kapattı ve kapıya yaslandı. Bütün vücudu titriyordu. Aston bir müddet dışarı çıkması için yalvardı. Sonunda genç kadın ayak sesleri ve oturma odasının kapısının açılıp kapandığını duydu.

Bölüm On Bir

Sturgeon Bay'de soğuk bir rüzgâr esiyor, gri renkli suyun üstüne uzanan tahta iskeleye vuruyordu. Nicole titreyerek yakasını kaldırdı ve ellerini cebine soktu. İlkbahar gelmesine rağmen hâlâ çok soğuktu. Körfezin açıklarında bir tekne ağır ağır ilerliyordu. Körfez yakında balıkçı tekneleriyle, yelkenlilerle dolacaktı. Nicole denize arkasını dönerek içini çekti. O zamana kadar buralardan gitmiş olacaktı. Dört ay boyunca ailesine yeterince yük olmuştu.

Genç kadın onlara fazla bir şey anlatmamış, sadece Florida'nın kendisine uygun bir yer olmadığına karar verdiğini söylemişti. Başına gelenler düşünülürse bu doğuydu. Coral City'de yaşamak ona sürekli Chase Tarrant'ı hatırlatıyordu. Powell Corporation'daki işinden ayrılmıştı. Çünkü bir daha Aston Powell'ı görmek istemiyordu.

Ancak Aston başka türlü düşünüyordu. Adadan kurtuluşlarının ertesi sabahı kulüpteki dairesinden çıkağında genç adam onu bekliyordu.

Nicole buz gibi bir sesle, "Yolumdan çekil," dedi.

"Tarrant ile ilişkin yüzünden seni affetmeye hazırım. Bunun nasıl olduğunu anlayabiliyorum. Seni buna zorladı. Onun gibi erkekleri iyi bilirim."

Bir an için Nicole'ün gözleri öfkeyle parladı. "Evet, dün gece de söylemiştin. Benim gibileri de iyi bilirsin, Aston. Hatırladın mı?"

Aston genç kadının kolunu tuttu. "Altüst olmuştum, Nicole. Bunu anlaman gerek..."

"Önemli değil. Yerime bir başkasını buluncaya kadar işe devam edeceğim. Ondan sonra da..."

Genç adam Nicole'ün bileğini yakaladı. "Beni bırakamazsın, Nicole. Buna izin vermeyeceğim. Ben..."

"İzin vermeyeceksin, öyle mi, Aston?"

"Beni duydun. İnsanlar ne düşünürler? Tarrant'ın teknemi aldığını, senin onunla birlikte olduğunu biliyorlar. Eğer şimdi beni terk edersen Tarrant'ın kazandığını düşünecekler."

Nicole bir kahkaha attı. "Başkalarının ne düşündüğü beni ilgilendirmiyor, Aston. Ayrıca hanginizin kazandığı da umurumda değil."

"Benim umurumda. Anlamıyor musun? O lanet olası benden yeterince şey aldı. Buna hakkı..."

Nicole başını salladı. "Bütün bunları dün gece dinledim, Aston. Sen ve Chase Tarrant küçük oyunlarınızı oynamaya devam edebilirsiniz ama bu artık beni ilgilendirmiyor."

"Nicki, ben..."

"Sen de ondan farklı değilsin. Baştan beri bana yalan söyledin. Rüşvet verdin, dürüst davranmadın..."

"İlişkimiz hakkında hep dürüsttüm, Nicki."

Nicole öfkeyle elini genç adamdan kurtardı. "Hiçbir zaman ilişkimiz olmadı, Aston. Sen beni istedin, çünkü ben hayatın boyunca üstünde fiyat etiketi olmayan tek şeydim. Ve dün gece..." Genç kadın bir an sustuktan sonra sözlerin sürdürdü. "Beni kullandın. Ben içerde giyinirken onu çağırıp ikimiz yatakta birlikteymişiz gibi görünmemizi sağladın."

Aston derin bir nefes aldı. "Başka ne yapabiliirdim? Bütün kartlar Tarrant'm elindeydi. Bunu anlamalısın. Ben..."

"İnan bana, Aston, anlamıyorum. Chase Tarrant'a duyduğum nefret bana karşı hissettiklerinden çok daha güçlü. Keşke ikinizi de tanımamış olsaydım. Keşke..."

Aston genç kadının omuzlarını yakaladı. "Ne isterdim biliyor musun? Keşke Tarrant da Enchantress ile birlikte denizin dibini boylasaydı. Keşke yelken direğini kesip, motoru bozmaktan daha fazla şeyler yapsaydım. Keşke..."

Genç adam birden sustu. Yüzünde dehşet dolu bir

ifade belirmişti. Nicole hiçbir şey söylemeden ona baktıktan sonra genç adamın ellerinden kurtuldu.

"Hoşçakal, Aston."

"Nicki, Nicki, dinle. Bunu demek istemedim. Doğru değil. Sadece..."

"Endişelenmene gerek yok. Bunları hiç kimseye söylemeyeceğim. En azından ben de kendi çapımda Enchantress'i sabote etmeye çalıştım."

Genç kadın uzaklaşırken Aston arkasından seslendi. "Bana bunu yapamazsın!"

Nicole dönerek ona baktı. "Yine de senin yerinde olsam bir daha yarışa girmezdim. Yarış komitesine ne tür dedikoduların ulaşacağı belli olmaz."

Genç kadın iki erkeğin Florida'ya nasıl döndüklerini bilmiyordu. Havaalanına vardığında kalkmak üzere olan bir

uçuğa bindi ve yol boyunca gözlerini camdan ayırmadı.

Eve gidip eşyalarını topladıktan sonra arabasına bindi. O anda nereye gideceğini bilmiyordu. Bankadaki hesabında onu bir süre idare edecek kadar parası vardı. Eğer ailesinin yanına giderse...

Bu düşünce aniden içini rahatlattı. Benzin almak ya da bir fincan kahve içmek dışında hiç dinlenmeden araba kullandı.

Green Bay'e vardığında ailesine telefon etti. "Anne benim, Nicole. Nerede olduğumu asla tahmin edemezsin" Nicole bir iki gün Florida'dan ayrılışının nedenleri ile ilgili soruları geçıştirdikten sonra olanların bir kısmını ailesine anlatmaya karar Verdi.

"Geçen hafta bir ömür boyu yetecek kadar deniz ve güneşle birlikte olduktan sonra biraz değişikliği hak ettiğimi düşünüyordum."

Genç kadın hikâyesini anlatırken annesiyle babasının yüzleri bembeyaz kesildi.

Annesi, "Bir erkeğin teknesiyle mi açıldın?" diye sordu. "O kimdi?"

Nicole omuz silkti. "Aston Powell'ın bir rakibi. Özel biri değil."

Babası Nicole'e sarılarak, "Onu tanımak isterdim," dedi. "Kızımın hayatını kurtardı."

Genç kadın, "Hayır," diye atıldı. "Hayatımı kurtarmadı. Tekne battığında zaten Contessa Adaları'nın yanındaydık."

Nicole bakışlarını başka tarafa çevirerek, "Bana buraları anlat, baba," dedi. "İşler nasıl?" Nicole'ün sesindeki bir şey annesinin babasına uyarı dolu bir ifadeyle bakmasına neden oldu. Hemen başka bir konuya geçtiler ama Mae Sorensen kızının anlatmadığı bazı şeyler olduğunun farkına varmıştı.

Bir sabah kahve içerlerken annesi, "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Ne konuda?"

Bunu kayıtsız bir ifadeyle söylemişti ama genç kadının gözlerine yaşların dolduğunu fark edince dehşete kapıldı. Bir süre Nicole'e baktıktan sonra gülümsedi.

"Baban ve ben burada olduğun için çok mutluyuz,hayatım. Taşındığımız günden beri çatıdaki kutuları bir türlü elden geçiremedim. Eğer tek başıma yapmaya kalkışırsam hiçbir şeyi atamayacağım."

Nicole gözlerini silerek gülümsedi. "Ben... Burada olduğum için ben de çok memnunum."

Mae sırttı. "Bunu söylediğine pişman olabilirsin. Seni iyice çalıştırmayı düşünüyorum."

Şimdi annesinin bu tehditini hatırlayınca gülümsedi. Çalışmak ihtiyacı olan tek şeydi. Böylece Chase Tarrant ile yaşadıklarını düşünme fırsatı bulamıyor,bütün dikkatini yaptığı işe veriyordu. Haftalar geçtikçe yaşadığı olayları unutmaya başladığını düşünerek kendisini kutladı.

Ancak bu durum kısa sürdü. Tavan arasındaki işleri bitince oynadığı oyun da sona ermişti. Artık düşünecek bol bol zamanı' oluyordu. Chase'i unuttuğunu sanmakla kendini kandırıyordu sadece.

"Nicole?"

Genç kadın annesinin sesini duyunca şaşkınlıkla baktı. Ne zamandan beri burada oturuyordu?

"Ben... Ben güneşleniyordum. Ne kadar güzel, öyle değil mi?"

"Yarını saat önce güneş o bulutların arkasından kaybolmadan sanırım epey güzeldi."

Nicole gülümsemeye çalışarak, "Sen söyleyince üşümeye başladığının farkına vardım," dedi. "O kazakla üşümüyor musun?"

Annesi gülümsedi. "Üşümüyorum dersem yalan olur. Babana kahve yaparken sen de yanımda dur. Baban dükkândaki rafları düzenlemeyi bitirmeye kararlı. İlkbaharın aniden geleceğinden ve dükkânın müşteriyle dolacağından emin görünüyor."

"Haklı olabilir. Biraz önce körfezde bir balıkçı teknesi gördüm."

Mae kahve pişirirken kızının yüzüne baktı. "Gerçekten de havalar ısınıyor. En azından güneş yüzüne renk kattı. Ama yine de biraz daha kilo almalısın."

"Ben iyiyim, anne. Son dört ay boyunca yemek yiyip uyumaktan başka bir şey yapmadım. Eğer dikkat etmezsem yakında şişman bir kadın olacağım."

Annesi bir kahkaha attı. "Bunda tehlikeli bir yan olduğunu sanmıyorum. Baban sezon başladığında seni dükkânda çalıştırmayı düşünüyor."

"Çok düşüncelisiniz, anne, ama ikimiz de babamın bana gerçekten ihtiyacı olmadığını biliyoruz. İkiniz dükkânı kolaylıkla idare edebilirsiniz."

Mae Sorensen başını iki yana salladı. "İnan bana, Nicole, yardımına gerçekten ihtiyacım var. Ben oltalardan, yerlerden hiçbir şey anlamıyorum."

"Yardım etmekten zevk duyarım ama burada sürekli kalamam."

Mae Sorensen başını salladı. "Tabii ki kalamazsın. Burası genç bir kadına göre bir yer değil. Hele kalbi hâlâ Florida'daysa."

"Sen neden bahsediyorsun, anne? Aston Powell'ı mı ,

kastediyorsun? Sana söylemiştim, bu konu ciddi değildi. Ben..."
"Benimle oyun oynama, Nicole. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."
Nicole oturmakta olduğu sandalyeden kalktı. "Ben kahve istemiyorum, anne. Ben..."
"Bize o adamın adını söylemedin."
"Anne, lütfen, kimden..."
"Adada birlikte olduğun adam. Senin hayatını kurtaran."
"Bu çok saçma, anne. Bu da nereden çıktı? Ben..."
"Nicole." Mae Sorensen'in sesi sertti. "Neden uykunda ağlıyorsun?"
"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Buna hakkın yok..."
"Hakkım var. Seni seviyorum."
"Bu kabalaşmanı gerektirmez."
Yaşlı kadın Nicole'ün omuzlarını tuttu. "Gecenin yarısında ağladığını duymak ya da kimsenin sana bakmadığını düşündüğün zamanlarda yüzünde beliren üzüntüyü seyretmek kadar kötü bir şey olamaz."
"Kes artık, lütfen. Hiçbir anlamı yok."
"Daha ne kadar her şey yolundaymış gibi davranmaya devam edebileceğiz? Baban geceleri uyanık yatarak sürekli senin için endişeleniyor, neler olduğunu merak ediyor..."
"Hiçbir şey yok,"
"Florida'da mutlu bir hayatın vardı. Bir gün ansızın ortaya çıktın. Sanki en iyi dostunu kaybetmiş gibiydin."
Nicole tekrar sandalyesine oturdu. Hayal mi görüyordu yoksa annesinin ağzının kenarlarında yeni çizgiler mi belirmişti? Başkalarına verdiği acıyı fark edemeyecek kadar körleşmiş miydi?
Genç kadın derin bir nefes aldı. "Ben sadece... Öyle utaniyorum ki, anne."
"Neden utaniyorsun, hayatım? Aşık olmanın utanı

lacak bir yanı yoktur." Kızının gözlerinin içine baktı. "Haklıydım, değil mi? Birlikte kaza geçirdiğin o adamdan kaçırıyorsun."
Nicole başını iki yana salladı. "Hayır. Ondan kaçmıyorum. O... O bana aldırış etmiyor..." Genç kadın gözlerini annesine dikti. "O tıpkı Tony gibi. Aynı hatayı aptalca tekrarladım."
"Hayır." Annesinin sesi kararlıydı. "Ayrıntıları bilmiyorum ama başından geçenlerin Tony ile arandakilerle aynı olmadığından eminim."
Nicole'ün dudakları titredi. "Haklısın, aynı değil. Bunun için Chase Tarrant'a minnettar olmam gerekir. Tony'nin gerçek yüzünü anlamam epey uzun zaman almıştı. En azından Chase'i tanımam çabuk oldu."
Annesi gülümsedi. "Adından ilk kez bahsettiğinin farkında mısın?"
Nicole içini çekti. "Canınızı sıktığım için üzgünüm ama..."
"Canımızı sıkmak mı?" Mae Sorensen bir kahkaha attı. "Tony'den ayrıldığı günleri hatırlıyorum. O zamanlar evin içinde dayak yemiş bir köpek yavrusu gibi dolaşıyordun."
"Korkunç bir şekilde altüst olmuştum. Ben..."
"Tony senin koçandı. Onunla üç yılını geçirdin. Ama hiçbir zaman onun için böylesine üzüldüğünü, sanki her şeyini kaybetmiş gibi dolaştığını görmedim..."
Nicole omuz silkti. "Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Durumu bilmiyorsun."
"Haklısın. Tek bildiğim içgüdülerimin bana söyledikleri; bu adamı hâlâ seviyorsun." "Hayır, sevmiyorum. Sadece... Gururum incindi."
"Sana inanmıyorum."
Nicole'ün gözleri yaşlarla doldu. "O beni sevmiyor, anlıyor musun? O,.. O beni kullandı..."
"Nasıl kullandı?"
Nicole başını iki yana salladı. "Bu anlatılamayacak kadar karışık bir durum. Önce öç almak için beni kul-

landı, sonra da beni kendisini kullanmakla suçladı."
"Aynı anda hem seni kullanmasını hem de kendisini kullanmakla suçlamasını anlayamadım. Bunu açıklamasını istedin mi? İçimden bir ses Mr. Tarrant ile senin hemen hiç konuşmadığınızı söylüyor."
"İnan bana Chase Tarrant ile konuşacak hiçbir şeyimiz kalmadı."
"Birbirlerini seven insanların daima konuşacak bir şeyleri vardır, Nicole. Babanla buraya taşınmamız konusunda nasıl anlaşmaya vardık sanıyorsun? Böyle bir hayatı ne kadar çok istediğimizi konuştuk..."
"Bu aynı şey değil, anne." Nicole sandalyesini iterek masadan kalktı. "Lütfen bu konuyu kapatalım, olur mu? Yemek zamanına kadar biraz yatacağım. Eğer yardıma ihtiyacın olursa..."
Annesi içini çekti. "Hayır, sen gidip yat. Yemek hazır olunca seni çağırırım."
Nicole annesinin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra odasına gitti. Elini cebine sokunca parmakları Chase'in verdiği çakiya değdi. Bu nefretle verilmiş bir hediyeydi ama Chase'den ona kalan tek şeyden ayrılamazdı.
O anda gözleri yaşlarla doldu. Genç kadın, "Tanrım," diye fısıldadı. "Onu hâlâ nasıl sevebilirim?"

Bu korkunç bir soruydu ama artık inkâr etmesi faydasızdı. Chase'i seviyordu ve her zaman da sevecekti. Evin derinliklerinden gelen telefon sesiyle irkildi. Hayat bütün canlılığıyla çevresinde devam ederken kendisi yavaş yavaş ölüyor, kaybettiği, gerçekte asla var olmayan bir aşkı arıyordu.

"Nicole. Nicole, hayatım, bana bir iyilik yapar mısın, lütfen?"

Nicole göz yaşlarını eliyle silerek derin bir nefes aldı. Yatak odasının kapısını açarak, "Evet, anne," diye seslendi. "Ne vardı?"

"Buna asla inanamayacaksın. Arayan babandı. Bir müşterimiz var."

Nicole güzlerini silerek güldü. "Bu yılın olayı sayılmaz, öyle değil mi? Böyle bir günde balığa çıkmayı kim isteyebilir?"

Mae omuz silkti. "Bu bizi ilgilendirmez."

Nicole içini çekti. "Ben dükkâna gidip babama yardım edeyim."

"Hayır, baban dükkânda değil. Bir tekne kiraladı. Şu anda limanda. Oraya birkaç sandviç götürebilirsin, öyle değil mi, hayatım?"

"Elbette götürebilirim."

"İyi. Bunu yapacağım biliyordum." Mae uzanarak Nicole'ün saçlarını okşadı. "Nicole..."

Genç kadın kaşlarını çatı. "Anne, senin neyin var? Öyle garip görünüyorsun ki..."

Mae Sorensen'm gülümsemesi kayboldu. "Ben... Sadece eğer doğru olduğuna inanmasaydım bunu yapmayacağımı hatırlamanı istiyorum, hayatım. Bazen kader bize doğru kartları verir. Anlıyor musun?"

Nicole içini çekti. "İnan bana, hiç umurumda değil, anne. Normalde sandviç servisi isteyen bu müşteriye gelip kendisinin almasını söyledim. Ama senin sandviçlerinden istediğine göre..." Genç kadın gülümseyerek annesini yanağından öptü. "Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Annesi başını salladı. "Bunun önemini hayal bile edemezsin."

Bölüm On İki

Nicole evden çıktığında gökyüzü kurşuni bir renk almış, rüzgâr hızını artırmıştı. Genç kadın limana giden dar patikada ilerlerken yüzünü buruşturup elindeki pa-. keti kolunun altına sıkıştırdı ve başlığını taktı.

Annesine, "Yemek servisi isteyen bu aptal da kim?" diye sormuştu.

"Müşteri hakkında böyle konuşmamamız gerekir, Nicole. Ayrıca bunu o değil, baban istedi."

Nicole içini çekerek düğmelerini ilikledi. "Endişelenme, anne. Çok kibar davranacağım. Ama her kimse böyle bir havada tekneyle açılmaya kalkışmakla aptallık ediyor."

Limana vardığında genç kadın önce adımlarını yavaşlattı, sonra da durdu. Limanda bağlı olan tekne bir balıkçı teknesi değil, ince, uzun bir yelkenliydi.

Rüzgâr başlığını arkaya doğru uçurdu. Nicole hızlanan kalp atışlarını bastırmaya çalışarak öne doğru bir adım attı. Böyle bir tekneyi en son Chase ile karşılaştığı gün görmüştü.

Bu tehlikeye kahkahalarla gülen, yüzünü rüzgâra çeviren bir erkeğin teknesiydi.

Genç kadın derin bir nefes aldı. Ona neler oluyordu? Bütün hayatı boyunca hayallerle mi yaşayacaktı?

Chase ile sadece birkaç gün birlikte olmuştu ama görünüşe bakılırsa bu günleri bir türlü unutamamıştı. Oysa Tony'den ayrıldıktan sonra acı çekmesine rağmen kalbini parçalayan aşk hatıraları kolayca kaybolmuştu. Aynı şey şimdi neden olmuyordu? Neden hâlâ olanları hatırlamaya devam ediyordu?

Rüzgâr saçlarını dağıtıyordu. Genç kadın tekneye doğru ilerlerken başlığını tekrar taktı. Güvertede hiç kimse görünmüyordu. Belki de teknenin sahibi kamaranın içindeydi.

Nicole, "Merhaba?" diye seslendi.

Sesi rüzgârın uğultusu içinde kaybolmuştu. Elini ağzına dayayarak tekrar seslendi.

"Merhaba! Kimse yok mu?"

Teknede derin bir sessizlik vardı. Genç kadının yapabileceği iki şey vardı; sandviçleri eve geri götürmek ya da güverteye bırakmak. Ancak sandviçleri bırakamazdı çünkü paraları ödenmemişti, öte yandan geri götürürse de annesi onu kaba davranmakla suçlayacaktı. Aslında yapabileceği başka bir şey daha vardı. Soğukta durup teknenin sahibinin gelmesini bekleyebilirdi ama böyle bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu.

En iyisi bir not bırakarak sandviçleri getirdiğini bildirir, eğer onları hâlâ istiyorsa dükkândan alabileceğini yazabilirdi.

Genç katfin dikkatle güverteye çıktı. Tekne çok güzeldi. Chase'in teknesi de tıpkı buna benziyordu.

Genç kadın çantasını karıştırdı ama kalem bulamadı. O anda bakışlarını kamaraya çevirdi. Herhalde aşağıda kaleme benzer bir şey bulabilirdi.

Nicole yavaşça merdivenlerden indi. Kamaraya karanlık ve soğuktu. Bir an için içerde tanıdık bir koku bulunduğunu düşündü; hatıralarını canlandıran erkeksi bir koku.

Genç kadın, "Kes artık," diye söylendi. "Sadece bir kâğıt ve kalem bul."
Kumanda masasının üstünde hem kalem hem de kâğıt vardı. Nicole dilinin ucunu dudaklarına dokundurduktan sonra masaya eğildi.
Kalemi alarak, "Sayın Bay," diye yazmaya başladı. "Ismarladığınız sandviçler..."
O sırada güverteden ayak sesleri gelince kalp atışları hızlandı. Kalem parmaklarının arasında kayıp düştü.
Teknenin sahibi gelmişti. Hemen yukarı çıkıp kendisini tanıtmaya gerekirdi.
Merdivenlere doğru bir adım attığında avuçlarının terlediğini hissetti. Oysa yapması gereken şey kim olduğunu açıklamaktı.

Birdenbire motorlar çalıştı. Tekne limandan uzaklaşmaya başladığında genç kadın büyük bir şaşkınlığa kapıldı. Sandviç paketini elinden düşürerek merdivenlerden tırmandı.
"Hey! Durun biraz. Bir hata yaptınız. Ben aşağıda size bir not yazıyordum ve..."
O anda kelimeler boğazında düğümlendi. Dümendeki erkek ona doğru döndü. Gözlerinde genç kadını ürperten bir ifade vardı.
Karşısındaki erkek Chase'di.
"Burada ne işin var?" Genç adamın sesi motorların gürültüsünü bastırıyordu.
"Ben..." Nicole yüzüne düşen bir tutam saçı arkaya iterek yutkundu. "Sanırım bu soruyu sorması gereken kişi benim."
Chase omzunu yakalayınca genç kadın bir çığlık attı. "Cevap ver, Nicole. Burada ne işin var?"
Gözleri gökyüzü kadar karanlıktı. Genç kadın tekrar yutkunarak kalp atışlarının yavaşlamasını diledi.
"Ismarladığın sandviçleri getirmiştin. Bana beş dolar borcun..."
"Anlıyorum. Demek artık bu işte çalışıyorsun, öyle mi?"
"Telefon ettiğin dükkân aileme ait, Kaptan Tarrant."
"Sorensen Balıkçılık Malzemeleri dükkânı ailene mi ait?"
"Evet. Annem dedi ki..."
Chase'in dudakları büküldü. "O halde Wheeler senin kızlık soyadın değil."
Nicole başını iki yana salladı. "Hayır. O benim kocamın soyadıydı. Ben..." Derin bir nefes aldı. "Bu seni neden ilgilendiriyor?"
"Bunu tahmin etmeliydim. Hakkında bana söylediğin hiçbir şey doğru değil."
"Söylediklerimin hepsi doğrudu."
Genç adamın gözleri kısıldı. "Adının Nicole Whee-

ler olduğunu, Dayton'da büyüdüğünü söylemiştin."
"Evet, doğru."
Chase başını iki yana salladı. "Sen Nicole Sorensen' sın ve Wisconsin'lisin."
"Ne var bunda? Tekneyi hemen döndür ve beni geriye götür."
"Dayton'da hiç kimse seni tanımıyor, Nicole. Ayrıca piyano öğretmeni anneni, dükkân sahibi babanı da bilmiyorlar."
"Sen neden bahsediyorsun? Annem Dayton'da öğretmenlik yapmadı. Babamla evlenmeden önce öğretmenmiş. Babam emekli olunca buraya yerleştiler..." Nicole birden sustu. "Sen... Sen Dayton'a mı gittin?"
"Evet. Seni arıyordum. Orada hiç kimsenin seni tanımamasına şaşırmadım. Bana öyle çok yalan söyledin ki..."
"Sana hiç yalan söylemedim, Chase..." Genç kadının sesi titremeye başladı. "Beni neden arıyordun?" Chase hiçbir şey söylemeyince derin bir nefes aldı. "Buna inanamıyorum! Bana ettiğin hakaretler yetmedi mi yoksa?"
"Hayır, yetmedi." Chase genç kadını omuzlarından tutarak şiddetle sarstı. "İstedğim bazı cevaplar var, seni lanet olası. Bu cevapları alıncaya kadar..."
Nicole o anda korkuya kapıldığını hissetti. "Beni kıyıya götür. Hemen şimdi, Chase. Beni götür..."
Genç adam gülümsedi. "Bunu zevkle yaparım. İstedğim cevapları verdikten sonra."
"Chase, beni dinle. Fırtına yaklaşıyor. Bu suların ne kadar hain olduğunu bilmiyorsun."
Chase'in gözleri parladı. "Hainlik konusunda her şeyi biliyorum, tatlı Nicole. Bunu unuttun mu?"
Genç adamın kendisine neler yaptığını hatırlayan Nicole, "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, hatırlıyorum. Ancak hava..."
Chase bir kahkaha attı; tıpkı fırtınanın Enchantress'e yaklaştığı gün olduğu gibi. "Dört aydır seni arıyordum.

Küçük bir fırtına işaretinin beni durduracağını gerçekten düşünmüyorsun öyle değil mi?"
Genç kadının nabız atışları hızlandı. Hiçbir şeyin Chase'i istediğini elde etmekten alıkoyamayacağını çok iyi biliyordu. O korkunç gece Charlotte Amalie'de onu yeterince aşağılamamış mıydı? Daha fazlasını mı istiyordu? Genç adamın gözlerine baktığında orada gördüğü öfke dolu ifade korkusunu artırdı.
"Beni kıyıya götür."

Chase bir kahkaha atarak genç kadının omuzlarını bıraktı ve dümene döndü. "Bu sahneyi daha önce de yaşamıştık, Nicole."

"Beni kıyıya götür, Chase. Ailem sandviç getirdiğimi biliyor. Burada kimin teknesinin bağlı olduğunu kolaylıkla öğrenebilirler."

Genç adam tekrar güldü. "Bunun için fazla uğraşmalarına gerek yok. Siparişimi verdiğim kadına adımı söylemiştim."

O anda Nicole'ün nefesi kesildi. "Anneme mi? Ona kim olduğunu söyledin, öyle mi?"

"İnsan bir şey sipariş ederken normal olarak böyle davranmaz mı?"

Nicole gözlerini kapadı. Annesinin sözleri şimdi anlam kazanmaya başlamıştı. Aşka ve karşılıklı konuşmanın gücüne inanan Mae Sorensen kızının kırık kalbini tamir etme şansı olarak gördüğü bu fırsatı kaçırmak istememişti.

Genç kadın gözlerini açtı. Tekne bütün hızıyla gri renkli suların üstünde iferlemeye devam ediyordu.

"Beni duydun mu, Chase Tarrant? Beni geri götürmek..." O anda Chase dümeni kilitleyerek onu kollarının

arasına alınca genç kadın, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı. "Chase! Beni yere bırak!"

Sanki zaman geriye dönmüş gibiydi. Bütün bunlar daha önce olmuştu. Chase onu kamaraya indirerek ranzanın üstüne bıraktı ve ellerini beline dayayarak yanın-

da durdu. Gözlerinde buz gibi bir ifade vardı.

Genç adam, "Kimıldama," dedi. "Hiçbir şeye do kunma. Anlıyor musun?"

"Lanet olsun. Bunu yapamazsın..."

"Sen öyle zannet."

Chase mikrofonu telsizden kopararak bir kenara atıktan sonra güverteye çıktı ve kamaranın kapısını kapadı.

Nicole üst üste birkaç kez derin nefes almaya çalıştı. Sanki ciğerlerine giden hava yeterli değilmiş gibi hissediyordu. Kendi kendine bu kadar korkmasının aptallık olduğunu söyledi. Chase ona ne yapabiliirdi? Genç adam daha önce de öfkelenmişti ama hiçbir zaman ona zarar vermemişti.

Motorların gürültüsü kesilince Nicole irkildi. Kamaranın kapısı açıldı ve Chase görüldü. Genç adam merdivenlerden inerek durakladı.

"Pekâlâ, artık bizi hiç kimse rahatsız edemez."

Nicole yattığı yerde doğruldu. Elleri titriyordu. Chase'in görmesine fırsat vermeden ellerini cebine soktu.

"Chase, beni dinle. Benden ne istediğini bilmiyorum. Ben..."

"Neden Coral City'ye dönmedin?"

"Döndüm. Sabah uçağına bindim..."

Genç adam başını iki yana salladı. "Evine gittim. Ev sahibin taşındığını söyledi."

"Evet, doğru. Ona dedim ki..."

"Ona hiçbir şey söylemedin. Ne adresini, ne de telefon numaranı bırakmadın."

"Nereye gideceğimi bilmiyordum. Sadece arabama bindim ve ilerledim."

"Powell neden seni istemedi? Benimle yattığını bildiği için mi?"

Bu soru üzerine genç kadının yanakları kıpkırmızı kesildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunu anlamak çok kolaydı. Planda sadece Enchantress'e sabotaj yapmak vardı, daha ötesi değil. Po-

vvell benimle yattığını anlayınca sana gitmeni söyledi."

Nicole genç adamın gözlerinin içine baktıktan sonra arkasını döndü. "Bana bunu yapmana izin vermeyeceğim.

Bir ömür boyu acı duymama neden olacak kadar aşağılamıştın beni. Sen..."

Chase onu omuzlarından yakalayarak kendisine doğru döndürdü. "Neden yaptın, Nieole? Gerçekte Powell'a ait olduğunu öğrenince acı duyacağımı düşündüğün için mi benimle yattın?"

"Ben hiç kimseye ait olmadım. Olmayacağım da."

"Yoksa ay ışığı ve ılık meltemden mi etkilendin? Ben sadece tropik bir fantezinin bir parçası mıydım?"

Genç kadının gözleri yaşlarla doldu. "Cehenneme kadar yolun var, Chase Tarrant. Keşke seni hiç tanımasaydım."

"Son dört ay boyunca her gün ve gece ben de bunu diledim. Chicago'nun kasabalarında seni ararken seni tanımamış olmayı arzuladım."

"Neden? Benden ne istiyorsun, Chase? İstedğin herşeyi aldın. Geriye hiçbir şey kalmadı."

"Gerçeği, lanet olası. Gerçeği istiyorum."

"Keşke o sandviçleri denize atsaydım ve bu tekneye hiç binmeseydim..."

"Neden öyle yapmadın?"

"Babamın müşteri kaybetmesini istemedim. Kimseyi göremeyince bir not yazmaya karar verdim."

Chase'in yüzü bembeyaz oldu. "Lanet olası bir başka not. Bu konuda çok ustasın, öyle değil mi?"

Nieole şaşkınlıkla ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Genç adam cebinden bir kâğıt parçası çıkartarak uzattı. "Bundan. Unuttuysan oku."

Genç kadın kâğıdı alarak açtı. Bu Enchantress'e binmeden önce Aston'a bıraktığı nottu. "Hayır, unutmamım ve bununla da gurur duymuyorum ama..."

Chase genç kadını sım sıkı tuttu. "Ne kadar aptalmışım. Sen erkek arkadaşına yaptıklarım için benimle

hesaplaşmaya çalışırken ben..."

"Yaptığım bir hataydı, Chase. Üzgün olduğumu sana söyledim..."

Chase'in elleri genç kadının omuzlarından bileklerine kaydı. "...Ben sana âşık oluyordum. Şimdi düşününce aptallık ettiğimi anlıyorum."

Nicole şaşkınlıkla genç adama baktı. "Bana âşık mı oluyordun?"

"Bir kadını böylesine sevebileceğim hiç aklıma gelmemişti." Genç adamın sesi bir fısıltıya dönüştü. "Bir daha da sevemeyeceğim."

Nicole'ün yüreği ağzına geldi. Chase onu seviyordu. Ama bu gerçek olamazdı. Genç adam çok kötü davranmış onu aşağılamıştı...

"Kurtarıldığımız gün benim için ne ifade ettiğini söylemek amacıyla dairene gelmiştim. Bunları adadayken söylemek istemişim ama zaman olmamıştı."

Nicole'ün gözleri mutluluk yaşlarıyla doldu.

"Benimle evlenmeni isteyecektim, Nicole."

Genç kadın derin bir nefes aldı. "Ve Aston'ı dairemde buldun."

"Evet. Ona inanmak istemedim ama bu notu çıkardı. Kâğıdı uzatırken nasıl sırttığını asla unutamam. Bu notu kurtarılmamızdan sonra ona verdiğini söyledi."

"Hayır. Bu doğru değil. Aston yalan söylemiş."

Chase genç kadını kendisine doğru çekti. "Kulüp girişindeki görevliye bir not bıraktığını gördüm."

"Aston'ın sana gösterdiği notu Enchantress'e gizlice binmeye karar verdiğim gece yazmışım. Görevliye verdiğim notta ise banyo yapıp dinleninceye kadar Aston'ı görmek istemediğim yazılıydı."

Chase, Nicole'ün gözlerinin içine baktı. "Ben de bir an önce Poivell'ı görmek istediğini sanmışım."

"Buna hiç de hevesli değildim çünkü seni sevdiğimi ona söylemek için acelem yoktu."

O anda aralarında derin bir sessizlik oldu. Sadece tekneye vuran denizin sesi duyuluyordu.

Chase, "Bunu tekrar söyle," diye mırıldandı.

"Seni seviyorum, Chase. Aylardır yalnızca seni düşündüm."

Genç adam Nicole'ü kollarının arasına alarak, "O alçak bilerek bana yanlış notu gösterdi," diye mırıldandı.

"Evet. Şimdi her şeyi anlıyorum. Bu yüzden kravatını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açtı. O gün daireme geldiğinde ona seni sevdiğimi söyleyince önce öfkelenmişti ama sonra kendisini ikimize de affettirmek istediğini söyledi. Bunun iyi bir fikir olmadığını söylemek için odadan çıktım."

"Ve ben oradaydım. Nicole, aşkı. Beni affedebilecek misin?"

Genç kadın gülümsedi. "Affedilecek bir şey yok. İkimiz de aptalca davrandık."

"Sana verdiğim çakı hâlâ yanında mı?"

"Evet. Onu hep yanımda taşıdım. İşte."

Chase çakıyı aldıktan sonra onu güverteye götürdü. Nicole teknenin kıyından biraz ötede demir atmış olduğunu görünce şaşırıldı. Fırtına bulutlan kaybolmuş mavi gökyüzü ortaya çıkmıştı.

Genç adam bir müddet parmağını çakının aşınmış sapında dolaştırdıktan sonra gülümseyerek çakıyı denize fırlattı.

"Chase! O çakı senin için çok önemliydi."

Chase genç kadına sarıldı. "Benim için önemli olan tek şeyi elde ettim."

Dudakları birleştiğinde Nicole bu sözlerin doğru olduğunu biliyordu.